

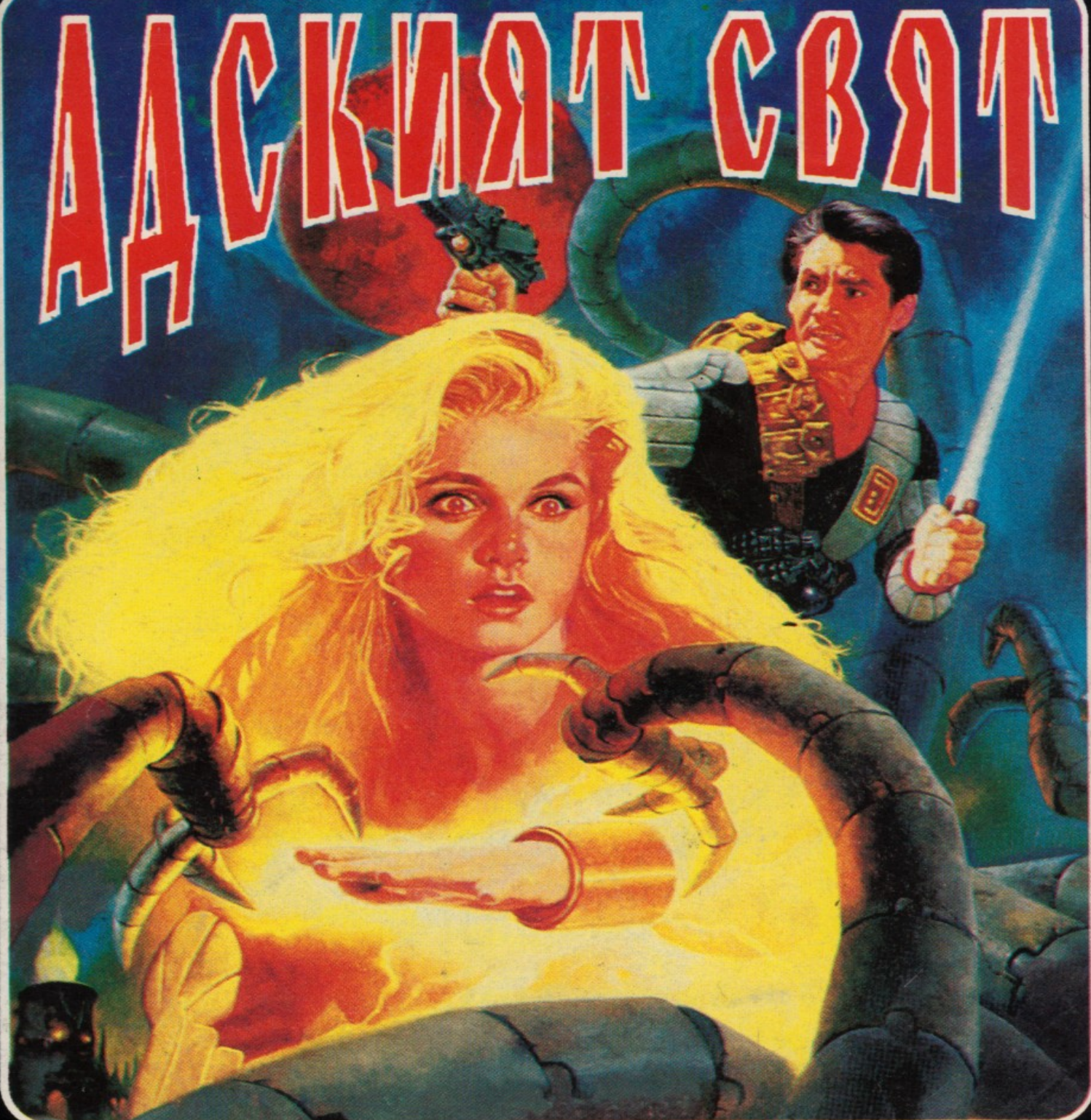
ФАНТАСТИКА

027

ОРФИЯ

САЙМЪН ГРИЙН

АДСКИЯТ СВЯТ

САЙМЪН ГРИЙН АДСКИЯТ СВЯТ

Превод: Сийка Петрова

chitanka.info

Чудовищата бродеха по улиците на града, някои летяха във въздуха, други ровеха земята. Творенията на лудостта и манията се събираха около медната кула, призовавани от един глас, на който не можеха да не се подчинят. Те вече не си спомняха защо, но ехото на този глас засягаше някаква струна дълбоко в тях, която каквато и форма да имаха, винаги щеше да звъни.

Слънцето беше залязло и тъмнината беше прегърнала града. Странни светлини горяха в притихналите сгради, когато все повече и повече създания се събуждаха от вековния си сън и излизаха на улиците. Противни форми на живот пълзяха и се влачеха между постройките, които вече не си спомняха града отдавна — много отдавна забравен от тях. Те съществуваха от...

Саймън Грийн е една утвърдена фигура на американския книжен пазар. Автор е на бестселъра „Робин Худ“. За фентъзи поредицата „Хоук и Фишер“ критиците от Isaac Asimov's Science Fiction Magazine възкликват: „Едно превъзходно развлечение!“.

Според Science Fiction Chronicle тази серия е: „Интересно и прекрасно обединяване на интриги и магии в едно цяло“.

Серията „Залезът на империята“, от които ви предлагаме настоящата книга, е написана в жанра на твърдата фантастика и описва едно далечно и мрачно бъдеще.

За един от романите на същата серия „Светът на мъглите“, подготвян за печат от ИК Орфия, Rave Reviews пише: „Необикновените приключения и характери на героите държат в напрежение читателя до самия край“.

ПЪРВА ГЛАВА

ОТХВЪРЛЕНИТЕ МЪЖЕ

Звездният кораб „Опустошение“ излезе от хиперпространството и се завъртя в орбита около Улф IV. Повърхността на планетата бе скрита от погледа поради завихрената атмосфера. Изглеждаше като толкова много други планети, шепа пръст в тъмната бездна. Дългите шипове на корабните сонди се врязаха в атмосферата, бързо сканирайки Улф IV, след това вратите на товарното отделение се завъртяха и се отвориха. Стройният силует на военния катер се появи на повърхността на звездолета, сребрист и блестящ, и се отдели от огромния му корпус. Катерът кръжеше бавно в забулената в бури планета — блестяща сребърна игла на фона на изпъстрената със звезди нощ.

Капитан Хънтър по навик захапа бузата си отвътре, ръцете му пробягваха по пулта за управление. В края на краищата май трябва да пилотира този кораб там долу. В това отдалечено място бордовите компютри бяха почти безполезни, защото нямаха достатъчно информация. Хънтър сви рамене. Какво пък, по дяволите, беше минало доста време, откакто не бе летял на някой кораб до пълна изнемога, но има неща, които никога не се забравят. Особено ако животът ти зависи от тях.

Усети за миг как старата неувереност го обладава, познатата непреодолима паника, че няма да може да вземе решение от страх да не сбърка. Дишането и пулсът му се ускориха, но след това се нормализираха. Той се стегна, овладя се и доби контрол над себе си. Беше го правил преди, можеше да го направи пак. Извърши стандартната проверка на инструментите, старайки се в рутинните занимания да забрави себе си. Привичната светлина на лампичките от пулта за управление му вдъхваше увереност. Той установи, че орбитата на катера все още е стабилна, и пусна сензорите-бръмчалки. От своя видеоекран Хънтър проследи падането им към планетата. Пробите щяха да му кажат какво е нужно да знае на първо време. Едва ли щеше

да има шанс да изстреля втора серия, тъй като не след дълго орбитата на катера щеше да понижи. Това ще го принуди да увеличи мощността на двигателите. Корабните батерии имаха определена енергия, която щеше да му бъде необходима за приземяването.

Капитан Скот Хънтър приближаваше тридесетте и всичко у него беше средно — ръст, телосложение, само може би малко по-прегърбен за годините си. Тъмна коса, тъмни очи. Капитаните в Имперския флот никога не надвишаваха 500: най-добрите от най-добрите. Така поне бе според официалната версия. В действителност единственият начин да станеш Капитан беше с пари, власт или солидни семейни връзки. Хънтър беше Капитан, защото такъв беше баща му, а и бащата на неговия баща. Скот Хънтър обаче беше един от малкото, завоювали своето положение благодарение на способностите си и с помощта на упорит труд, обучение и тренировки. Всичко това правеше трудно разбираема паниката, която го бе обхванала при сблъсъка с бунтовниците на един от светове Рим, в резултат на което бе загубил кораба и половината от екипажа си.

Ако бе загинал в схватката, никой нямаше да оспори неговата храброст. Той щеше посмъртно да бъде повишен в чин Адмирал и неговият клан щеше да се гордее с паметта му. Но той бе оцелял, давайки повод на мнозина да го сочат с пръст. Би могъл да си подаде оставката, но малкото останала му гордост не му позволи да хвърли сянката на срама върху своето семейство. Висшият команден съвет поиска от него да даде обяснение за поведението си, обаче не можа да го направи. Самият той не можеше да си го обясни. Накрая му бе предложено да реши: или да замине като доброволец за Дяволската ескадрила, или да бъде уволнен.

Нямаше много голям избор.

Сензорите-бръмчалки изсвистяха в турболентната атмосфера, абсорбирайки всичко, което можеха, и игнорирайки останалото. Не се очакваше пробите да издържат дълго. Остриетата на пробниците се нажежиха до червено от нарастващата топлина. Непрекъснатият поток от информация се връщаше обратно към компютрите на катера, докато най-накрая сензорите преминаха тънкия слой на атмосферата. Хънтър се опита да облекчи положението си и да се настани малко по-удобно, доколкото му позволяваше предпазният колан. Без съмнение той представляваше допълнителна защита по време на твърдо кацане, но

никога не можеше да бъде балансиран правилно. Освен това Капитанът не се чувстваше добре в хамака. Той се намръщи тежко, хвана се неволно с една ръка за пулта за управление, докато с другата насочваше потока от входни данни към навигационните компютри. Втрени се в своя Втори пилот.

— Пригответи се за приемане на потока от данни. Включвам се към нашия комуникационен имплант.

— Разбрано, Капитане. Готова съм, когато кажете. — Гласът ѝ беше спокоен и равен, но той си бе винаги такъв.

Изследователката Кристъл беше поразителна жена. Едва на двадесет и пет години, но очите ѝ бяха много по-стари. Беше висока, гъвкава и мускулиста, лъскавата ѝ тъмна коса беше опъната назад в стегнат кок, подчертавайки скулестото ѝ лице, без да омекотява суровите му бръчки. Случайните ѝ любовници намираха нейната привлекателност повече мъжествена, отколкото женствена. Кристъл рядко се замисляше за това. Тя бе Изследовател, обучена от Империята от най-ранно детство да бъде лоялна, оперативна и страшна. Работата ѝ бе да проучва новооткрити чужди видове и да определя каква заплаха биха могли да представляват за Империята. В зависимост от нейната преценка чужденците биваха или поробвани, или изтребвани. Никога нямаше трето положение. Изследователите бяха студени, пресметливи, убиващи машини. Неофициално често ги използваша като наемни убийци във вътрешноимперските вражди.

Хънтър не бе наясно какви са чувствата му към Кристъл. Никога преди това не бе работил с Изследовател. Нейният тренинг и опит щяха да се окажат безценни, ако се стигнеше до оцеляването на Ескадрила на новата планета, но той не знаеше дали би могъл да ѝ се довери. Някои твърдяха, че Изследователите са нехуманоиди като чуждите същества, които проучваха.

Заради характера им често биваха изпращани в Ада. Хънтър не искаше дори да мисли какво бе направила Кристъл, за да бъде изпратена на заточение. И през ум не му минаваше да я попита. Изследователите бяха известни със своята необщителност. Той усети лек звън в главата си, затвори очи и се отпусна назад в колана, докато корабните компютри обработваха допълнителната информация, получена от пробите.

Ярки снопове светлина и цветни отблясъци затанцуваха зад спуснатите му клепачи, а ушите му бучаха. Комимплантът действаше директно на сетивните нерви, така че той самият можеше да види и да чуе какви са пробите, но трябваше да мине определено време, преди заедно с компютрите да отсее зърното от плявата. Разумът на Хънтър се свърза с компютърния, мислите му течаха между бушуващата информация с нечовешка скорост, отсявайки и проучвайки притока от сурови данни. Краткотрайни проблясъци от облаци и небе, осеяни с бързо движещи се капчици и бурен вихър. Записи на времето, напластени с бързо изчезващи късчета небе и земя, невероятно далеч там долу. Появилата се за миг земна повърхност сякаш се стичаше като разтопена свещ. Хънтър направи опит да се концентрира, да се изключи от всичко, но без съществен резултат. Компютрите бяха записали цялата информация и той би могъл да получи отговора по-късно.

Усети Изследователката зад себе си в компютърната мрежа — един студен, остър образ, който му напомни блестящия ръб на сабя. За миг си помисли как ли изглежда в нейните очи, след това обаче се съсредоточи над пробите по реда на тяхното преминаване. Слоеве облаци скъпернически започнаха да разкриват някои подробности от повърхността. Отначало образуваха объркана мозайка от натрупани един върху друг образи, но Хънтър бързо и ловко съобрази как мигновено да концентрира всяко изображение, да го изпрати на съответния регистър, след което да премине към следващото.

Улф IV имаше един огромен континент, заобиколен от бушуващ океан. Сушата представляваше безкрайни зелени, кафяви и сиви сенки, изпъстрени тук-там с грозни жълти кръпки. Имаше извисяващи се в небето планински вериги и просторни езера. Вулканичната активност изпълваше въздуха с пепел, а разтопената лава пламтеше в пурпурно и огненочервено на фона на разпуканата земя и създаваше впечатление, като че повърхността на планетата е осеяна с множество сивосини рани. Обширни пространства с гори и джунгли с отвратителни цветове и огромни открити тревисти пространства. Хънтър фокусира върху една по-голяма площ. Изглеждаше добра за кацане, по-добра от останалите.

— Не е много гостоприемен този свят, Капитане — гласът на Изследователката, остър и чист, прониза слуха му, издигайки се леко

над бръмченето на входните данни.

— Виждал съм и по-лошо — отвърна Хънтър. — Всъщност нямаме кой знае какъв избор. Затегни колана си, Изследовател. Поемаме надолу. Проба седемнадесет, сектор четири. Внимание!

— По-добре вижте това, Капитане.

Хънтър изключи своя имплант и излезе рязко от компютърната мрежа. Изображенията на пробите се подредиха на осветения с матова светлина екран, докато зрението му се върна към нормалното. Той разтърка уморено очи. Избраното за приземяване място му се струваше добро. Нямаше нищо особено, само Кристъл изглеждаше малко по-ентусиазирана, а може би точно това трябваше да се очаква от един Изследовател. Той остана за миг със затворени очи. Директният вход винаги му причиняваше главоболие. Това беше чисто психологично, но болката беше напълно реална. Отвори очи и се протегна внимателно в колана, за да не наруши баланса. След бързия бяг на изображенията на пробите командната зала изглеждаше потясна и затворена отвсякога.

Хънтър и Изследователката легнаха в своите предпазни колани в средата на един твърд стоманен ковчег. Тъмни безлични стени ги обграждаха от всички страни, пространството бе само колкото двамата да стоят изпънати. Най-вероятно идеята на конструктора е била, ако катерът се разбие при приземяването, да останат погребани в него. Хънтър изтласка решително тази мисъл и прокара отново ръцете си по контролния пулт. Главните двигатели изпратиха нисък пулсиращ звук през суперструктурата и катерът започна своето бавно спускане към планетата.

Корабът се заклати и затрепери яростно, когато навлезе в турболентната атмосфера, курсът му се поддържаше единствено чрез ожесточеното насилване на двигателите. Хънтър се извиваше от единия до другия край на своя предпазен колан, ръцете му боравеха сигурно и отмерено с клавишите. Нямаше и следа от предателската паника, която го обземаше понякога, и той уверено извършваше привичната си дейност с присъщите му опитност и рутина. Проникна в навигационните компютри посредством своя имплант и корабът около него оживя. Сензорите мъркаха в глъбините на неговия ум и го захранваха с непрекъснат поток от информация, като му позволяваха да предугажда и с ловки ходове да побеждава най-яроствните и бурни

ветрове. Долу под тях сондите изчезваха една по една, като или изгаряха в атмосферата, или биваха разбивани от урагана. Хънтър наблюдаваше с болка как техните светулки загасват една по една от контролния пулт. Те свършиха добра работа и повече не бяха нужни, изпълниха своето предназначение.

Отвън катера вихрите пищяха и виеха. Предупредителни светлини лумваха на пулта за управление. Катерът беше загубил някои от своите сензорни сонди и външният корпус бе продупчен на места до основата. Хънтър включи спомагателните системи, за да подаде допълнителна енергия на двигателите, като се надяваше да е достатъчна, за да се приземят успешно. По негова преценка бяха близо. Опита се отново да сглоби мозайката от пробите, но повечето от тях бяха изчезнали.

Няколкото останали бръмчалки профучаха покрай него като светещи метеори. Хънтър инстинктивно се стегна, щом земята се втурна насреща му, и потрепери, когато една по една предавките се изключиха. Превключи на директен достъп и изучи внимателно контролните табла. Трябваше да се уповава на оцелелите сензори, да му помогнат при спускането. Предполагаше, че отдавна бяха излезли от строя. Той се включи към тях през навигационните компютри и бързо локализира обширното пространство, което бе избрал за приземяване. Подробностите сега бяха замъглени от скоростта на катера, но то не изглеждаше толкова близо, както бе предполагал, когато бяха в орбита. Мястото се оказа голо и неприятно, но вече нямаше време да избира друго. Корабът залиташе с широка амплитуда, удрян от ветровете, и Хънтър се мъчеше да осигури стабилно спускане. Чу се писък на изтерзан метал, когато се откъсна последната сонда.

— Внимание отзад! Дръж се! — извика Хънтър по импланта. — Слизаме!

Той разпредели вниманието си между сензорите и управлението и се стремеше да поддържа жива връзката си с кораба. Нямаше какво толкова да се върши по управлението, нужно бе само да чувства кораба като част от себе си и да реагира по съответен начин. Инстинктите му определяха бързината на реакциите, а не решенията на разума. И ето че земята заподскача насреща му, катерът се удари силно, клатейки и тръскайки кабината. Приземяващите механизми изреваха в усилието

си да смекчат сблъсъка, след което настъпи внезапна тишина и спокойствие. Хънтър и Изследователката висяха отпуснати в предпазните си колани. Контролните лампички угаснаха и светнаха отново. Хънтър изчака дишането и пулсът му да се нормализират малко, след това протегна разтрепераната си ръка към пулта и изключи двигателите. Би могъл да ги остави, докато енергията им се изчерпи докрай. Той се изправи бавно и се огледа наоколо. Корабът изглеждаше цял и невредим, а Изследователката — спокойна и невъзмутима както винаги.

— Много добре — каза Хънтър дрезгаво. — Проверка на системата и отчет на повредите. Дайте ми лошите новини, Изследовател.

— Външната обвивка е разкъсана на три или четири места — отговори Кристъл, проучвайки своите данни. — Вътрешният кожух е все още цял, налягането равномерно. Механизмите за приземяване са поочукани, но в изправност. Сензори няма. Загубихме доста сонди при спускането. Системите работят с ефективност осемдесет процента.

— Едно от най-добрите ми приземявания — констатира Хънтър. — Включи сезорите. Виж какво имат да ни кажат.

Кристъл кимна и ръцете ѝ пъргаво заподскачаха по таблото пред нея. Хънтър отново се включи в комуникационната верига. Отначало тя бе статична, сетне сцената отвън изплува пред очите му. Мъгла на парцали заобикаляше катера, млечнобяла и осветена от външните светлини. Извън кръга светлина се стелеше мрак — безкраен, еднообразен, дълбок, без луна и звезди. В пределите на сензорите имаше само пуста равнина и нищо друго. Хънтър се изключи от комверигата и няколко минути остана тих и замислен. Скоро щеше да съмне. Може би техният нов дом щеше да изглежда по-привлекателен на дневна светлина?

Би могло да бъде и по-лошо. Тази мисъл не му донесе желаната утеха. Погледна Кристъл. Изследователката преглеждаше записите от пробите на главния екран, като се прехвърляше често от „бързо напред“ в „замръзнала рамка“ и обратно. Хънтър реши да не я безпокои. Облегна се назад в предпазния колан и активира своя комимплант.

— Тук е Капитанът. Приземихме се и повече или по-малко сме цели и невредими. Как сте там отзад?

— Всички сме добре, Капитане. Съвсем добре. — Топлият и сигурен глас принадлежеше на доктор Греъм Уйлямс. Хънтър се бе срещал набързо с него преди спускането. Доктор Уйлямс имаше солидна репутация, уверени маниери и твърдо ръкостискане. Хънтър нямаше доверие в него. Прекалено много се усмихваше. — Пътуването надолу бе с доста тласъци, но коланите поеха ударите. Как изглежда новият ни дом, Капитане?

— Пустота — отвърна Хънтър. — Еспер де Чанс, направете стандартно проучване на местността. Ако има нещо живо в радиус от половин миля, искам веднага да го узная.

След кратка пауза гласът на телепата спокойно прозвуча в ухото му:

— Няма нищо там, Капитане. Дори растителен живот. Имам чувството, че сте ни пуснали в средата на пълен вакуум.

— Току-що ми дойде блестяща идея, Капитане. — Гласът бе на едно от момчетата от флота, Ръсел Корби. Тонът му бе остър, а речта бърза. — Хайде да обърнем това корито и да съобщим на Империята, че тази дяволска планета е затворена за поправка.

— Съжалявам, Корби — каза Хънтър, усмихвайки се вътрешно. — Преди миг изцедихме до дъно батериите на кораба при кацането, така че той едва ли ще може отново да се вдигне в орбита.

— Значи сме принудени да киснем на това място — въздъхна Корби. — Знаменито. Ама че проклетия! Да бъда изоставен тъкмо когато имам някакъв шанс!

— Точно така — отвърна Хънтър. — Ще завършим дните си тук, в Ада.

— Освен това — вметна Линдхолм, също боец от Военния флот — дори да се издигнем отново горе, нищо добро не ни чака. Едва ли „Опустошение“ ще стои там и ще ни чака, нали?

— Той сигурно е запитал отдавна, Ръс. Така че трябва да разчитаме сами на себе си, както обикновено се казва. — Думите на Капитана прозвучаха злоещо.

Никой не проговори. Тишината изглеждаше странна, почти мистериозна след хаоса на кацането. Чуваше се само лекото пукане на изстиващата метална обвивка и случайното мъркане на компютрите, докато Изследователката изучаваше главния екран. Хънтър се изтегна в своя колан, намръщи се тежко, чудейки се откъде да започне. Имаше

много неща, които трябваше да върши, но сега, когато моментът бе настъпил, установи, че изпитва странно нежелание за действие, като че ли ако се ангажира с някаква дейност, изолацията на катера щеше да стане факт.

Хънтър имаше достатъчно време да свикне с мисълта, че е изоставен на Улф IV, но по някаква неизвестна причина това не му бе изглеждало реално досега. Дори сутринта преди кацането все още се надяваше да бъде помилван или просто да бъде оставен на разположение, или да се случи нещо, което да отмени необходимостта да тръгне. Но нищо подобно не се случи и той вътрешно бе подготвен за това. Неговият Клан му бе обърнал гръб. Просто бяха го отписали. Хънтър ухапа долната си устна, защото болката по дома го завладя с нова сила.

Нямаше връщане назад. Единствените постижения на висшата техническа мисъл, на които Ескадрила можеше да разчита, бяха донесените заедно с тях и те щяха да траят дотогава, докато се изчерпят енергийните кристали. Ако нещо лошо се случеше с тях, нямаше кого да извикат на помощ. Те бяха съвсем сами на тази планета. Първите колонисти трябваше да разчитат само на себе си месеци наред, дори ако стигнеха до заключението, че Улф IV е обитаема. През това време те или щяха да успеят, или всички да загинат.

От друга страна, нямаше никой, който да може да се намеси. За пръв път в своята кариера Хънтър бе напълно свободен. На Улф IV нямаше никакви глупави закони и правилник за тяхното приложение, повече не бе нужно да се кланя, да изтърква килимите и да се прави на глупак пред висшите инстанции. Хънтър почувства отново желание да се измъкне. Той можеше да се оправи.

В миналото винаги бе успявал да го направи. И сляпата, безпричинна паника, съсипала кариерата и бъдещето му, беше само още едно препятствие, което трябваше да преодолее в близките дни. Вярваше в това с цялото си сърце. Тази вяра му беше нужна. Алтернативата би била немислима. Той преряза тънката нишка на мислите си. Бе наясно с какво се залавя още от самото начало.

Дяволските ескадрили бяха планетарни разузнавачи с билет само за отиване. Приземяваха се на новооткрити светове, изследваха добрите и лошите им страни и решаваха дали са подходящи или не за

колонизиране. Освен това се научаваха как да остават живи, докато вършеха всичко това. В Ескадрилите имаше висока степен на смъртност. Екипажите се съставяха насилствено от хора, които не биха липсвали на никого. Престъпници, неудачници, пропаднали, бунтовници, изгнаници, парии и прокълнати. Захвърлени мъже, жени и отритнати герои. Хора, които винаги щяха да са на дъното, в тинята на обществото. Каквото и да се случеше на земята, където отиваха, за тях нямаше връщане назад. Новият свят бе техният дом и щеше да остане такъв до края на живота им.

Хънтър се обърна към Кристъл, която се мръщеше пред един монитор.

— Кажете ми добрите новини, Изследовател.

— Повечето детайли са все още неясни, Капитане, но мисля, че получих основната картина. В близкото минало е имало доста усилена вулканична дейност, която още продължава на някои места. Въздухът е изпълнен с вулканична пепел, но може да се диша. Все още е рано да даваме преценка, какъв ще е ефектът върху белите ни дробове, препоръчително е обаче да си приспособим маски или филтри преди навлизане в замърсените области. Въпреки всичко това, общо взето, изгледите са добри, въздухът, гравитацията и температурата са в приемливи граници като перспектива. Не е много приятен свят, но може да се живее в него.

— Какво ще кажеш за районите в непосредствена близост? — попита Хънтър намръщено.

— Трудно е да се каже, Капитане. Слънцето няма да изгрее до час-два, а тук мъглата е много гъста и тежка! Тази планета има три луни, но нито една от тях не е достатъчно голяма, за да даде достатъчно светлина. Трябва да почакаме до сутринта и след това да излезем навън и да разгледаме всичко сами.

— Не е правилно да се процедира така — обади се Корби бързо, гласът му излизаше накъсан през комверигата. — Първият, който излезе навън, трябва да бъде доброволец; винаги е било така. Искам от самото начало да изясня, че няма да бъда аз. Първо правило в Службите: никога доброволец в нищо. Така ли е, Свен?

— Точно така — отговори Линдхолм.

— Стига сте шумели там долу — сръза ги Хънтър. — Аз ще бъда първият, който ще излезе навън.

Той поклати печално глава, тъй като останалите запазиха тишина. Трябваше да е сигурен, че е изключил комверигата, преди да започне дискусията с Изследователката. Не че позицията на Корби бе кой знае каква изненада за него, но по-добре да си има едно на ум. Очакваха го неприятности. Хънтър кимна и непохватно, с мъка се измъкна от предпазния колан. Би могъл да хвърли един поглед. Почувства се по-добре, след като направи нещо действително. Имаше място, колкото да се изправи, без да си удари главата в тавана на помещението, и след няколко стъпки бе до оръжейния склад. Кристъл се измъкна от колана си, за да му помогне, и двамата маневрираха предпазливо в ограниченото пространство на командната зала.

Първият, който стъпи на непознатата земя, трябваше да бъде напълно екипиран. Основната защитна дреха бе туниката от стоманена мрежа, достатъчно масивна да спре или отплесне острието на сабя и все пак достатъчно лека, за да позволява лесно и бързо придвижване, когато се налага. Навлече я веднага. Следваха пистолетът и кобурът. Хънтър се чувства малко по-добре с деструктор на десния си хълбок. Познатата тежест му придаде повече увереност. Сабята, пъхната в ножницата, легна на левия му хълбок. Деструкторът беше много по-модерно оръжие, но сабята бе нещо, на което най-много можеше да се разчита. Енергийният кристал на пистолета отнемаше две минути за презареждане преди всеки изстрел. Сабята никога не се нуждаеше от презареждане. След това идваше коженият патрондаш, кръстосан на гърдите му, с половин дузина разкъсващи гранати. Ефикасно бойно средство най-вече в ограничено пространство. Хънтър винаги ги бе смятал за особено полезни. И накрая щракна гривната на защитния екран около лявата си китка. Сега бе готов да застане лице в лице с онова, което планетата щеше да му предложи. Теоретично, разбира се.

Той се поклащаше напред-назад на пети, за да свикне с промяната в теглото си. Беше минало много време, откакто за последен път бе носил пълно снаряжение. Обикновено Капитанът оставаше в безопасност в орбита, докато неговите ударни части се справяха с всякаква сбирщина там долу.

„Предимствата на ранга. — Хънтър леко се усмихна и намести тежкия патрондаш по-удобно. — И най-могъщият може да се провали...“ Но дълбоко в себе си винаги се бе надявал да стъпи пръв

на някоя нова планета. Независимо от желанието си обаче бе изминал този дълъг път, за да види своя нов дом, и това бе мигът, който не мислеше да сподели с никого друго. Кимна бързо на Изследователката и се обърна към пневматичната врата. Кристъл се наведе над пулта за управление и тежката метална преграда се отвори със свистене. Хънтър пристъпи предпазливо в херметичната камера и вратата бързо се затвори зад гърба му.

Тясното затворено пространство на херметичната камера беше по-клаустрофобично дори от командната зала, но Хънтър пет пари не даваше. Сега, когато наистина трябваше да застане с лице към неизвестното, той почувства внезапно нежелание да доведе нещата докрай. Познатата паника глождеше нервите му, заплашвайки да се отрици. Щом веднъж се отвори вратата на херметичната камера и щом стъпи навън, той щеше да се окаже очи в очи със света, който никога не ще напусне. Докато беше на борда на катера, би могъл все още да се надява...

Външната врата се завъртя и се отвори. Тънки валма мъгла нахлуха в херметичната камера заедно с мокър хлад. Хънтър вирна брадичка. Скоро той щеше да бъде първият човек, стъпил на Улф IV. Книгите по история ще споменават името му. Той се намуси. Историческите книги — що за глупост! Пое дълбоко въздух и страхливо, предпазливо пристъпи в новия свят. Огромното тяло на катера се извисяваше над него, блестящо в своята светлинна обвивка. Мъглата се стелеше навсякъде около кораба, гъста и сребристосива, разсейвайки корабните светлини, преди те да бъдат погълнати от нощта. Хънтър бавно се отдалечи от херметичната камера, силейки се да преодолее подтика да остане залепен плътно до кораба за сигурно. Въздухът бе хапливо студен и нещо в него дразнеше гърлото му. Той се изкашля няколко пъти, за да го прочисти. Звукът беше тъп и глух. Земята хрущеше под краката му и той коленичи, за да я разгледа. Беше твърда на пипане, но напукана и натрошена от теглото на катера. Пемза може би, втвърдена лава от вулканите. Хънтър сви рамене и се изправи отново.

Знаеше, че ще се отдалечи от кораба, но все още не бе готов да го направи. Мракът отвъд корабната светлина беше абсолютен и застрашителен. Остави ръцете си да почиват на колана с деструктора и активира комимплантата си.

— Капитанът вика катера. Чувате ли ме?

— Да, Капитане — прозвуча в ухото му безкрайно ободрително, силно и ясно спокойният глас на Кристъл. — Ще заповядате ли нещо?

— Засега още нищо. Не мога да виждам надалеч, но пространството ми изглежда пусто. Няма следа от нищо, само скали и мъгла. Ще опитам да се свържа по-късно, когато слънцето изгрее. След колко време горе-долу?

— След час и тридесет и три минути. Как се чувствате там, Капитане?

— Студено е — отвърна Хънтър. — Студено и самотно. Ще се върна вътре.

Той хвърли един последен поглед наоколо. Всичко изглеждаше тихо и спокойно, но внезапно косата му настръхна и ръката му посегна към пистолета. Нищо не се беше променило, ала в този миг Хънтър знаеше без капка съмнение, че има нещо там отвъд в нощта, което го наблюдава. Не можеше да бъде! Сензорите и есперката го бяха уверили, че местността е пуста. Хънтър вярваше и на двете безусловно и все пак всички негови инстинкти му подсказваха, че някой го следи. Той облиза сухите си устни и след това бавно и непоколебимо обърна гръб на тъмнината. Нерви, това бе всичко. Само нерви. Влезе в херметичната камера и вратата се захлопна зад него.

* * *

Зората изгря бавно над безличния хоризонт, оцветявайки остатъците от мъглата в болезнено жълто. Тя бе започнала да изчезва, когато слънцето се показа, и сега последните упорити остатъци бавно се стопяваха. Сребърното слънце блестеше ярко и хвърляше сенки с остри очертания. Всичко изглеждаше необикновено, ясно открояващо се, въпреки че навсякъде естествените цветове бяха избелели и потъмнели от силната светлина. Небето бе бледозелено — сигурно от облаците прах в горните слоеве на атмосферата. Катерът стърчеше самотен на голата земя — една блещукаща сребърна игла върху попуканата и изоставена равнина.

На хоризонта тъмнееше едно зацапано петно, което пробите бяха идентифицирали като гора. Беше прекалено далеч, за да покажат

корабните сензори някакви детайли.

Херметичната камера на кораба стоеше отворена с двамата бойци от флота до нея. В действителност корабните сензори щяха да издадат предупредителен звук дълго преди да се е появила и сянка от заплаха, но Капитанът не вярваше на тези мъже, които се мотаеха мързеливо. Не изглеждаха много благоразумни. Откритата равнина беше много по-интересна от ограниченото затворено пространство в катера. Не много далеч от тях доктор Уйлямс изследваше няколко мостри от разтрошената земя и ги пускаше в специална торбичка за образци. И тримата изглеждаха спокойни, но всеки от тях едва потискаше желанието си да скача, да се върти — това се проявяваше при някои резки внезапни движения.

Ръсел Корби се наведе към катера и се запита колко ли време остава до следващото ядене. Закуската се състоеше от една бучка протеин и чаша дестилирана вода, като нито едното, нито другото би могло да се нарече насищане. Храната във военния затвор бе значително по-добра. Той се огледа наоколо, но нямаше бог знае какво за гледане. Откритата равнина беше гола и безплодна и някак мистериозна. Корби кисело се усмихна. Когато се спускаха надолу, сърцето му биеше лудо при мисълта за омайните същества, които може би го очакваха да се появи, но досега неговият първи ден на Улф IV беше монотонен и скучен. И все пак той не бе много нещастен. Ако трябва да избира между скуката и появата на отвратителни чудовища би предпочел скуката.

Корби беше дребен, но як мъж на около двадесет и пет години. Ъгловатите му черти и изцапаната черна униформа му придаваха странна прилика с граблива птица, на която по-късно бе наречен. Лицето му обикновено бе намусено, а очите — дебнещи. Униформата му изглеждаше така, като че ли няколко души бяха спали с нея. Във всеки екипаж имаше по един като Корби. Той познаваше всички, връще си носа навсякъде и можеше да те снабди с всичко. На определена цена. Империята не я беше грижа за подобни хора. Корби бе прекарал известно време във военния затвор и е трябвало да лежи отново, но тогава се появил шансът да замине като доброволец в Дяволската ескадрила. По онова време това му изглеждало добре.

Свен Линдхолм беше пълен контраст на Корби — слаб и мускулест, на около тридесет и пет години, с широки рамена и

невероятно плосък корем. Униформата му бе с отлична кройка и безукорно чиста. Неговите светлосини очи и пшениченожълти коси му придаваха спокоен, сънлив израз, който не би могъл да заблуди никого. Носеше сабята си и пистолета с небрежната елегантност на човек, запознат добре с тези работи, и ръцете му никога не се отделяха от тях. Беше отличен боец и това му личеше.

Корби кимна отново и Линдхолм го погледна озадачено.

— Какво има, Ръс?

— Нищо. Само си мисля.

— Нещо мрачно, без съмнение. Никога не съм познавал някого, който повече от теб да си намира за какво да се тревожи. Гледай откъм светлата страна, Ръс. Ние сме тук от почти три часа и досега нищо не се е опитало да ни убие. Това място е пусто. Няма дори и птица в небето.

— Да — съгласи се Корби. — Подозрително е все пак.

— Няма нищо, което да ти достави удоволствие. Нима би предпочел, стъпвайки извън катера, да се окажеш лице в лице с нещо голямо и противно със стотици зъби?

— Не знам. Може би. Тогава поне щях да знам къде се намираме. Имам лоши предчувствия за това място. Нали няма да ми кажеш, че и ти не чувстваш същото, Свен? Не е естествено за едно открито пространство като това тук да бъде изоставено и пусто. Мисля, че съвсем не изглежда да се намираме сред пустиня. Ти видя какво показаха пробите; като изключим няколко вулкана в повече и странното, буреносно време, този свят на практика е като Земята. Някъде наоколо се крие Адът! Този тип планети би трябвало да гъмжи от живот.

— Няма ли да престанеш? — попита Линдхолм. — Започвам да ставам нервен.

— Добре — отвърна Корби, — мразя това чувство на тревога вътре в себе си. — Той се втренчи замислено в земята и я удари няколко пъти с тока на ботуша си. Пръстта се разтроши и се разпадна. — Погледни това, Свен. Напълно изсъхнала. Всмуква всичко до последната капка влага. Не е поради горещината през деня. Слънцето е изгряло, а все още е ужасно студено. — Той отново се огледа и се навъси тъжно. — Не знам, не съм очаквал планета градина, но от това място ме побиват тръпки.

— А аз се тревожа за теб — отвърна Линдхолм. — С годините все повече затъваш.

— Ти наистина ме успокояваш, Свен.

— За какво тогава са приятелите?

Постояха мълчаливо един до друг, разглеждайки безизразната равнина. Звукът от копаенето на доктор Уйлямс достигна до тях ясно в тишината.

— Какво мислиш за нашия Капитан? — попита Линдхолм повече за да отклони Корби от мрачните му мисли. Той вече имаше свое собствено мнение за Капитана.

Корби се намръщи още повече.

— От всички Капитани, които биха могли да ни се паднат, вариантът Скот Хънтър е най-лошият. Направих някои проучвания, преди да напуснем „Опустошение“. Този мъж е твърде трудоспособен, от военните, които държат на дисциплината, и е прекалено много човек на честта. Бил е доброволец в патрулни дежурства в световете Рим и се е отличил в четири важни сражения. Би могъл да стане Адмирал, ако не се е провалил. Самонадеян е и не зачита мнението на останалите.

Линдхолм кимна бавно.

— Можеше да бъде и по-лошо.

— Будалкаш ли се? — Колби бавно поклати глава. — Познавам този тип хора. Честни, безстрашни и герои на всичкото отгоре. Не може да се разчита на герой. Те са готови да минат през трупове в преследването на своите тъпи идеи.

— Не ми ги приказвай такива — каза Линдхолм. — Знай, аз бях на звездната система Оби точно по времето, когато ни нападнаха Спринтьорите на Смъртта. Спомняш ли си нещо, а?

Корби се прегърби.

— Тогава бях пиан.

— Добре де, тук не би трябвало да имаш подобен проблем. Най-близкият бар е поне на една светлинна година разстояние.

— Не ми го напомняй. Ще трябва да помислим за построяването на спиртоварна.

— Ще си докараме белята — предупреди го Линдхолм. — Това място без съмнение изглежда зле, но поне не е Грендъл или Шад.

— По всичко изглежда, че е така — въздъхна Корби мрачно.

— Престани, Ръс — Линдхолм погледна към доктор Уйлямс и понижи глас: — Какво знаеш за останалата част от Ескадрила? Дочух на едно място, че са хванали еспера при опит за бягство към една непокорна планета, Мъгливия свят, но не знам абсолютно нищо за доктора и Изследователката.

— Не ме питай — отвърна Корби. — Преди не съм имал късмет да срещна Изследовател. Обикновено не пътувам с толкова високопоставена компания. Есперката не е нещо особено, доколкото знам. Просто се е случило да попадне на лошо място в неподходящ момент и да се довери на лош човек. Не изглежда зле обаче, по дяволите, макар че е малко занесена.

Линдхолм изсумтя.

— Остави това, Ръс. Капитанът няма да търпи подобни глупости. Да ме убиеш, не мога да разбера как можеш да мислиш точно сега за секс.

Корби се сви.

— Аз имам лоша репутация.

— Какво ще кажеш за доктора? Защо е тук?

— О, добрият доктор! Мистериозен мъж наистина.

— Добре де — изрече Линдхолм спокойно. — Кажу какво поточно знаеш?

— Нищо определено, злите езици твърдят, че бил въввлечен в някакъв скандал с един киборг, забранени присаждания на органи или нещо подобно.

Линдхолм подсвирна.

— Ако това е истина, извадил е голям късмет, че е жив. Империята държи много строго на подобни неща от времето на бунта на Неделман.

— Точно така. Онези киборги убийци хвърлиха в ужас всичко живо. Както разбрах, на Уйлямс му е било предложено да избира: или доброволец за Дяволската ескадрила, или да свърши като резервни части в банката за органи.

— А пък аз си мисля, че сме късметлии да си имаме доктор в Ескадрила — натърти Линдхолм. — Би могло да бъде и по-лошо — например да се е занимавал с клониране.

— Стига си повтарял „би могло да бъде и по-лошо“! И така е достатъчно зле. Тази Ескадрила, в която съм попаднал и с която не бих

искал да имам нищо общо: Капитан Чисто сърце, един луд Доктор и една бясна Изследователка. Чудя се какво ли е направила, за да попадне тук? Тези хора са толкова далеч от човешкия облик, колкото и съществата, които изследват и убиват.

— Тя поне е на наша страна — отбеляза Линдхолм.

Корби го погледна.

— Изследователите не са на ничия страна.

* * *

Командната зала на катера изглеждаше по-мрачна от обикновено със замлъкналите пултове. Единствената лампа на тавана само подчертаваше топлината на сенките. Капитан Хънтър и Изследователката лежах спокойно в своите предпазни колани и очите им виждаха само светлите изображения от бордовите компютри чрез комимплантите. Записите, направени от сондите, изпълваха сетивата и цялото им съзнание, изключвайки целия свят.

Хънтър се концентрира върху картината пред него. С директна връзка лесно би се загубил сред хаоса от звуци и вихъра на изображения и щеше да забрави реалния свят и неговите закони.

Той непрекъснато прехвърляше изображенията, спирайки само когато компютрите наблягаха на по-особеното значение на някоя сцена. Чувстваше се виновен, че изоставя нормалната работа на компютрите, но се нуждаеше да огледа колкото е възможно по-скоро ситуацията. Имаше решения, които трябваше да вземе, и те вече бяха започнали да се натрупват. Когато се появи някаква възможност, щеше да разгледа записите в реално време, претегляйки и оценявайки всеки детайл, но точно сега всичко, което желаше, бе информация за вероятните заплахи и опасности. Всичко друго можеше да почака. С всяка изминала сцена бръчките по челото му ставаха по-дълбоки. Улф IV неохотно издаваше тайните си.

На север вулканите изхвърляха потоци разтопен огън към небето. Лавата припламваше в дълбоко и мрачно червено, а пепелта се стелеше като дъжд. Имаше огромни пространства от изстиваща пепел и земята наоколо бе спечена и натрошена. Предполага се, че толкова стара планета, каквато бе Улф IV, би трябвало да е преминала

вулканичния етап от своето развитие преди столетия, но вместо това дълга верига от пушеци вулкани опасваше северната част на единствения голям континент като низ от сигнални огньове.

Океаните бяха раздирани от постоянни бури и между огромните като планини пенещи се вълни страхотни същества се бореха в безкрайната битка за оцеляване. Беше трудно да се прецени точният им размер поради разстоянието, дори разглеждани на фона на високите вълни, но ако се съди по явната тромавост на движенията им, те би трябвало да са ужасно огромни.

Хънтър не искаше дори да си представи, колко биха тежали тези проклетите същества на Земята. Отсега бе ясно, че всякакви пътувания в бъдеще трябваше да се извършват по въздух и суша, нито един кораб не би оцелял след пътуване по океана. Някои от тези разкъсващи се едно друго чудовища бяха големи почти колкото „Опустошение“. Огромно гористо пространство изпълваше центъра на континента, твърди маси от мръсножълта растителност. Изображенията от сондите даваха оскъдни подробности, но колонистите обикновено смятаха дърветата за добър знак. Толкова много неща можеха да се направят от дърво! Бегла усмивка го озари за пръв път, когато зърна обширна открита тревиста площ на юг, ала дори сега овладя ентузиазма си.

Първо правило — никога не приемай нещо за сигурно. На една чужда земя не е задължително всичко да е такова, каквото изглежда.

* * *

От разстояние може да ти се стори, че виждаш обикновена трева, само цветът ѝ е малко отвратителен. Но на Скараг високата трева се бе оказала месоядна, а на Локи соковете ѝ съдържаха разяждащи киселини и се разнасяха като зараза през нощта. Всичко на една непозната планета трябваше да бъде третирано като потенциална опасност преди доказване на противното чрез тестове по метода на изключването. В този момент картината отново се промени — появи се нов запис и сърцето на Хънтър спря. Закова изображението неподвижно на екрана и преглътна внезапно с пресъхнало гърло.

— Изследовател — изрече най-после по комимплантата си, — включете се към сонда номер седем. Открих нещо.

Структури от камък, стъкло и проблясващи метални кули с назъбени краища се извисяваха наред с асиметрични постройките. Странни светлини припламваха в прозорците на огромни каменни монолити. Долните сводове блещукаха с перлоподобна полупрозрачност. В центъра на всичко това една островърха кула от блестяща мед сякаш докосваше небето. Навсякъде между тягостните сенки и сгради над земята висяха светли ленти и се виеха подобни на паяжина улици.

— Това е град — прошепна Хънтър, а в сподавения му глас прозвуча благоговеен трепет.

— По всичко изглежда, че е така — потвърди Кристъл. — Грубо очертан кръг с пет километра в диаметър. Но не виждам никакъв знак за наличие на живот.

— Ще проверя в компютъра за възможни признаци.

— Едва ли ще е успешно. Ние сме почти в края на записите. Ако имаше други градове като този, щяхме да го забележим.

— Превключи на видеоекран — заповяда Хънтър. — Аз искам пълен компютърен анализ на записите. Първо ще ги прегледам, после ще реша какво да предприемем.

— Слушам, Капитане.

Изображението на непознатия град изчезна и пред погледа на Хънтър отново се появи командната зала. След шокиращия, тайнствен изглед от града уредите на Спартанската Империя действаха успокояващо. Изследователката вече се бе настанила на пулта за управление и търсеше допълнителни данни. Хънтър се облегна назад в своя колан и продължи да изучава внимателно чуждия град на видеоекрана. Едва сега, когато първият изблик на възбуда се бе уталожил, той откри, че кожата му е настръхнала и че трябва да се насили да преодолее напирещото желание да отмести погледа си настрана. Сенките на постройките бяха уродливи, изкривени, неправилни. Те бяха лишени от здрав смисъл. Имаше нещо наистина обезкуражаващо в тези начупени ъгли и назъбени сенки. Каквито и архитектурни теории да са послужили за основа на изграждането на града, те нямаха никаква връзка с човешките принципи за логика и естетика.

— На какво разстояние се намираме от него? — попита Хънтър и с облекчение отбеляза, че гласът му звучеше сравнително спокойно.

— Четиринадесет-петнадесет километра. Близо сме. Можем да изминем това разстояние за един ден.

Хънтър погледна косо към Кристъл, ала не каза нищо. За нея разстоянието може и да е късо, но той беше сигурен, че измеренията тук, в Ада, са съвсем различни.

Петнадесет километра? Капитанът свъси вежди. От времето на усилените тренировки в Базовия лагер не му се бе налагало да изминава такава разстояние. А и тогава ги мразеше. Сви се и насочи отново вниманието си към видеоекрана. Нещо във връзка с чуждия град го тормозеше. Трябваше му само около минута, за да разбере какво точно. Лабиринтът от виещи се улици изглеждаше напълно празен. Нищо в града не се движеше. Хънтър дълго изучава видеоекрана, след което активира комимплантата си.

— Еспер де Чанс, говори Капитанът. Веднага елате при мен в командната зала.

— Добре, Капитане. Тръгвам веднага.

Хънтър щракна комимплантата и погледна към Изследователката.

— Никакви следи от живот, никакво движение. Няма никого в сградите. Какво според вас може да означава това?

— Твърде рано е да се правят заключения, Капитане. — Кристъл измъкна тънка цигара от джоба на ръкава си и се мота известно време, докато я запали. — Градът може да е напуснат по много причини, някои от които да са добри и благоприятни за нас. Но всичко на една чужда планета е потенциално опасно. — Тя погледна към Хънтър. — Ако трябва да съм точна, трябва незабавно да докладваме на Империята.

— Ако обаче направим това — възрази Хънтър, — ще се наложи да чакаме, докато изпратят специален отряд Изследователи. А това би означавало дълго забавяне, преди да дойдат каквито и да било колонисти, както и специалното оборудване, което ще пристигне с тях. А ние се нуждаем от него.

— Да — съгласи се Кристъл, — точно така. Има само една възможност за нас, Капитане. Нужна ни е повече информация, така че трябва да отидем на самото място и да огледаме всичко. Необходимо е да знаем какво се е случило с жителите на града и защо. Ако на тази планета има нещо толкова смъртоносно, че да унищожи населението

на цял един град, ще бъде по-добре, ако го открием преди да ни е унищожило.

— Не мога да се съглася напълно — възрази Хънтър. — Именно затова извиках еспера.

Кристъл се намръщи и втренчено се загледа в горящия край на цигарата си. Според нея телепатичните данни са прекалено субективни и не бива да се разчита много на тях.

— В определени ситуации есперите са от съществено значение. Освен това аз имам по-голямо доверие на човешкия разум, отколкото на компютъра.

В този миг вратата зад тях се отвори с характерното свистене и Еспер Де Чанс пристъпи прага на командната зала. Нисичка на ръст, не повече от тридесетгодишна, тази жена притежаваше одухотворено лице, заобиколено с дълга сребристоруса коса. Очите ѝ, зелени и сериозни, както и останалата част на лицето ѝ, не изразяваха нищо. Кимна за поздрав единствено на Хънтър и не обърна никакво внимание на Изследователката. Сърцето на Капитана замря. По традиция еспери и Изследователи не се понасяха особено. Благодарение на телепатията и емпатията есперите се държаха с фантастично упорство за живота, а Изследователите — напротив.

— И така, еспер — започна Хънтър бързо, — държа да получа пълно и внимателно изследване на околността в радиус около тридесет километра. За мен няма значение каква ще бъде усетената форма на живот: растителна или животинска. Интересува ме единствено наличието на интелект.

Меган Де Чанс повдигна вежди, но не каза нищо. Седна с кръстосани крака направо на пода, настани се удобно и притвори очи. Тя изпрати мислите си нагоре и навън и разумът ѝ се разпростря по този свят като вълни по повърхността на спокойно езеро. Единствено излъчванията на Ескадрила обграждаха със светещите си искри катера, иначе навсякъде цареше тъмнина. Продължи да се движи из пространството. Живите същества се появяваха в мозъка ѝ като блещукащи фенерчета и капещи восъчни свещи, но нито едно не гореше с устойчивия пламък на интелигентен разум.

Въпреки това имаше нещо странно точно на ръба на нейните усещания. Светлината му беше силна, но притъпена и някак странно неопределена. Меган Де Чанс започна да я изучава внимателно и

предпазливо. Живото създание по своеобразен бавен и пълзящ начин я докосваше. Есперът се опита да се върне назад, но точно когато прекрати контакта, светлината внезапно лумна ужасно ярко. Пламтеше с отвратителни цветове и показваше, че знае къде се намира тя. Тогава жената издърпа около себе си тъмнината, с цел да се предпази от онова ново нещо там навън в нощта, което беше така огромно и могъщо. Но имаше и други в далечината — едно по едно те се събуждаха и светлината им ставаше все по-ярка и по-ярка. И по-ужасна. Де Чанс изтегли есперността си обратно, напласти я в себе си и я заключи на безопасно място дълбоко вътре в разума си. Отвори очи и погледна разтреперана Капитан Хънтър.

— Там има някакъв разум, Капитане. Не прилича на нищо, с което преди съм се сблъсквала. Той е голям, много стар и могъщ!

— Опасно ли е? — попита Изследователката.

— Не знам — отговори Меган Де Чанс. — Вероятно. И не е в единствено число.

Известно време никой не пророни нито дума. Хънтър усети струйка леден хлад да пролазва по гърба му, когато осъзна колко разтревожена беше есперката.

— Добре — каза той накрая. — Благодаря ви, еспер. Това е всичко. Присъединете се към останалите и чакайте. Скоро и ние ще дойдем при вас. Можете да вървите.

Еспер Де Чанс кимна и излезе тихо.

— Това същество трябва да е в града — прецени Кристъл и погледна Хънтър право в очите. — Трябва да отидем там, Капитане.

— Да. Ти имаш повече опит с чуждите Форми на живот от мен, Изследовател. Да предположим, че открием нещо тук. Как е най-добре да постъпим?

Кристъл се усмихна, гледайки цигарата си.

— Да ги намерим, заловим, затворим или убием. Накрая да изгорим телата им, за да бъдем напълно сигурни.

* * *

Доктор Уйлямс седеше тихо в сянката на катера, притиснал колене към гърдите си и втренчил поглед в своя нов свят.

Общо взето, картината беше безрадостна — голото и безплодно поле с бездънната си тишина му действаше на нервите. Но знаеше, че беше извадил луд късмет с попадането си в Дяволската ескадрила. Ако Империята беше в състояние да докаже и половината от повдигнатите срещу него обвинения... но не можеше. Неговите пари и влияние се бяха погрижили за това. Е, до време...

Мислеше си, че ще се отърве с няколко години затвор в комфортна обстановка, а можеше да му се размине само с глоба и публично порицание. Но за съжаление прекалено много хора решиха, че не бива да рискуват и да кажат истината пред трибунала. Вместо това използваха връзките си и доктор Уйлямс се оказа пътуващ към границите на Империята, към някаква непозната хубава планета от тъй наречените Адски светове, където неговите тайни щяха да бъдат погребани заедно с него.

Всичко беше направено много чисто — хората, на които се беше доверявал десетки години, под натиска на огромни подкупи и смъртни заплахи го бяха предали и внезапно се беше оказал свършено сам. Така че трябваше или да потегли с Ескадрила, или да бъде застрелян в гърба при опит за бягство. Уйлямс крещя, бесня и заплашва, но с това никак не си помогна. Той притисна още по-плътно колената си и отправи гневен поглед към ширналата се равнина.

Доктор Греъм Уйлямс беше висок, строен и хубав мъж над петдесетте, но изглеждаше по-млад с тридесет години. Кожата му беше свежа и блестяща, а гъстата къдрава коса — пламтящо черна. Притежаваше топлата професионална лекарска усмивка и приятни маниери. Половината от сегашните му вътрешности и цялата му кожа бяха присадени от други хора, анонимни донори, разбира се. Грабителите на тела рядко си правят труда да научават имената на жертвите си.

Освен това в тялото си той имаше доста добавки, които хората на Империята не успяха да открият през краткото време на ареста му. За нещастие сега те само частично щяха да са му от полза. Имплантираните енергийни кристали бяха с ограничена продължителност на живот. С изчерпване на запасите енергия цялата висша техника щеше да се превърне в безполезни отпадъци. Той трябваше да ги запази, докато се появи възможност да ги замени с други.

Внезапно се усмихна — това ще стане в бъдеще, а сега, въпреки че никой не го знаеше, той беше най-могъщият човек в Ескадрила. Нека Капитанът още се радва на властта си — скоро, достатъчно скоро щеше да разбере истината. Усмивката му стана още по-широка и ехидна, когато за миг позволи да се проявят част от възможностите му — на дясната му ръка се появиха остри стоманени нокти и по подобие на котешките се скриха отново.

Сетне вниманието му бе привлечено от образците почва, които бе събрал и които, поставени в малки торбички, лежаха в спретнати редици пред него. Беше ги събрал повече за да си намира занимание, но знае ли човек откъде ще се пръкне късметът... Често в почвата се крият невероятни съкровища, особено за този, който знае да търси. На тази планета сигурно могат да се направят много пари и той не възнамеряваше да ги изпуска. Диагностичната екипировка на катера беше, меко казано, примитивна, но вършеше някаква работа. Уйлямс се намръщи и отново стисна коленете си. Не беше свикнал на такъв живот. Като хирург бе познат из цялата Империя и мнозина твърдяха, че е най-добрият... единствено го превъзхождали легендарните лекари на загубения Хедън. Всичко това обаче беше отминало безвъзвратно. Разбира се, преди залавянето си разруши всичко, така че тайните му да не могат да бъдат използвани срещу него самия.

След въстанието на киборга Херъндън Империята беше забранила повечето видове присаждане, но винаги се намираха хора, готови да платят скъпо и прескъпо за незаконното удоволствие. Е, повечето бяха безполезни, но някои можеха да се използват благоразумно. Той извършваше тази услуга и това беше всичко. Ако не го вършеше той, друг щеше да го прави. Наистина няколко от неговите пациенти умряха на хирургическата маса или малко след това, но те знаеха за риска, когато се обръщаха към него. Повечето обаче живееха добре чрез дадените им свръхсетивности и допълнителни приспособления.

При него идваха богаташи, титуловани безделници, преситени от живота хора и декаденти. Бяха от онзи тип хора със скрити комплекси и тъмни желания. На всекиго даваше желаното и в съответствие с услугата беше и заплащането. Цените наистина бяха невероятно високи, но тези хора можеха да си го позволят. А и той си имаше своите нужди.

Не беше негова грешката, а на Империята, че беше станал това, което представляваше сега. Той бе изградил името и кариерата си с работата над Вампира — един вид киборги, които трябваше да бъдат ударната сила на Империята, безмилостни, жестоки и могъщи. Но някой там, по върховете, се беше изплашил от възможностите им и беше убедил самата Императрица да спре проекта. Уйлямс отказа да се раздели със същността на живота си и продължи нелегално да работи. Триумфът му с Вампира щеше да бъде нищо в сравнение с новото, което би могъл да постигне, ако не го бяха заловили. Никога вече няма да се уповава толкова много на грабителите на тела...

Но едва ли скоро отново щеше да се занимава с това. Имаше нов живот, нови възможности. Лекарите винаги са били на специално снабдяване в колонизираните светове. Някой ден ще стане богат и ще стъпи здраво на краката си — тогава ще съумее да употреби богатството и придобитата власт, за да избяга от това мръсно кълбо и да се върне в центъра на цивилизацията. Тогава те щяха да си платят за всичко...

* * *

Извън херметичната камера Корби се втренчи в Меган Де Чанс.

— Град? — възкликна той. — Чужд град? Не мога да повярвам. Наистина, по дяволите, не мога да повярвам. Нима от всички планети, които Империята може да избира, сме се оказали на населен свят? Мисля, че първо трябва да направим проверка и едва тогава да почнем да действаме.

— Не — отвърна Линдхолм. — Това е същността на нашата работа. Може и да не бъде толкова зле, Ръс. Тези чужденци биха ни научили на много неща за планетата, които така или иначе трябва да знаем. Имам искреното желание да сме приятели с тях, стига и те да го желаят.

— Едва ли е много възможно, Свен — каза Корби. — Сам знаеш отношението на Империята към чужденците. Те или трябва да се поставени там, където им е мястото, или да бъдат погребани. Друг избор не е възможен.

— Но това е нов свят — възрази Линдхолм. — И нещата биха могли да се различават от приетата досега практика.

Корби само подсвирна леко.

— Опитай се само да го споменеш на Изследователката.

— Страхувам се, че наистина не е толкова просто — произнесе тихо Меган Де Чанс. — Според направените снимки други градове няма. А този изглежда напълно изоставен.

— Почакай малко — спря я Корби. — Ти смяташ, че там няма никого?

— Съществува нещо — отвърна Меган Де Чанс. — Усещам присъствието му.

Двамата бойци от флота я изчакаха доста време да продължи, преди да схванат, че тя им беше казала всичко, което смяташе за нужно. Корби ритна с отвращение земята.

— Мистерии! Мразя проклетите мистерии, така да знаете!

— Съмнявам се, че ще съумеем да контролираме нещата.

Мъжете се оглеждаха зорко наоколо, когато Уйлямс ги наближи, усмихна им се и кимна на еспера.

— Съжалявам. Изглежда ви попречих. Аз не смятах, че...

— Не, добре, че дойдохте, докторе — каза Линдхолм. — Това засяга и вас. Изглежда, че има един изоставен чужд град, недалеч от това място, където сме паркирали.

— Прекрасно — отвърна Уйлямс. — Надявам се, че скоро ще започнем да го изследваме.

— Великолепно — измърмори Корби. — Още един гаден кандидат за герой...

Уйлямс не му обърна внимание и съсредоточи чара си върху Линдхолм и еспера.

— Какво успяхте да свършите в нашия нов дом, приятели?

— Малко — сякаш рапортува Линдхолм. — Запустяла страна. Видях впечатляващи гробища.

— Съгласен съм, че не е много привлекателно — изрече спокойно Уйлямс. — Но не бива да я отписваме с лека ръка. Сигурно ще открием скрити достойнства. Геологията не е силната ми страна, обаче ако съм прочел правилно знаците на тези почвени образци, компютрите ще ги намерят за твърде показателни.

Той потупа с длан чантата си. Едва сега Корби го изглежда със събуден интерес.

— Да не би да твърдите, че тук има нещо, заради което си заслужава да се копае? Злато? Скъпоценни камъни? Или нещо подобно?

— Горедолу нещо такова — усмихна се Уйлямс. — Мисля, че ако проучим внимателно няколко образци, ще бъде от взаимна изгода за нас.

— Скъпоценностите са хубаво нещо — съгласи се Линдхолм. — Но те не могат да се ядат. За един продължителен период от време почвата за нас ще бъде интересна единствено с възможността си да приема нашите семена. Запасите на кораба ще свършат след няколко месеца, и то дори при пестеливо използване. После ще трябва сами да се оправяме. Вероятно тук някъде има растения и животни, които са подходящи за храна, ние обаче винаги ще имаме нужда от наши растения, за да получаваме необходимите ни витамини и микроелементи. Това е най-същественото нещо, докторе.

— Подготвяли са ме за това — изрече Корби.

— Мисля, че все някой от нас трябва да е подготвен — съгласи се Линдхолм.

— Не бих се безпокоил чак толкова за посевите — намеси се Уйлямс. — Вулканите наистина изглеждат драматично, но изхвърляната от тях лава спомага за плодородието на почвата. Пемзата е пълна с фосфати, варовик и поташ. Добавете необходимото количество нитрати и посевите биха покълнали за миг от земята.

— За съжаление сигурно ще има някакви усложнения — намеси се Меган Де Чанс. — Открихте ли някакви признаци на живот, докторе?

— Не — отговори той. — Това има ли значение?

— Не бих се изненадал — намръщи се Корби.

— Не му обръщайте внимание — подхвърли Линдхолм. — Той мисли, че те се крият от него. И аз, ако съм чужденец, веднага щом видя лицето на Корби, ще побързам да избягам далеч от него.

— Чудя се защо Капитанът още не се е присъединил към нас — подхвърли неочаквано Уйлямс. — Мисля, че той би трябвало да изгаря от нетърпение да се захване с новите си територии. Това военните

типове обичат да правят най-много. Дали всъщност не ни се е паднал Капитан, който не обича да си цапа ръцете?

— Изглежда солиден — произнесе Линдхолм с неодобрение.

— Доколкото разбирам, доста се назландисва с излизането — прецени Корби. — А иначе колко е спокойно и тихо без него! На кого ли му трябва някакъв офицер да го командва с крясъци. Едно от хубавите неща в Наказателните ескадрили е: край на тъпите закони и разпореждания.

— Капитанът не е господар в Ескадрила — отсече Уйлямс. — Той само издава заповеди.

— Е, това е нещо различно — съгласи се Корби. — Мисля си, че повече няма да има нито официални поздравявания, нито внезапни проверки, нито пък стоене на пост в дъжда, защото не си лъснал добре ботушите си, или пък да слугуваш цял ден над някоя измишльотина, изобретена с единствената цел да държи по-нисшите непрекъснато заети. До гуша ми е дошло от тези глупости. И освен това... само си представете, че реша да не се подчинявам на заповедите. Какво може да ми направи Хънтър? Тук няма никаква Гвардия или Военна полиция, които да го подкрепят. Само...

— Дълбоко се заблуждаваш — прекъсна го Изследователката.

Говорещите мигновено се обърнаха и видяха Кристъл и Хънтър, застанали точно до отворената врата на херметичната камера. Корби не можеше да откъсне поглед от двамата, които държаха ръцете си близо до деструкторите. Той стоеше тихо и се усмихваше измъчено.

— Тук Капитанът заповядва — каза Кристъл. — Ще правите, каквото ви нареди, или ще си имате работа с мен. Ние все още сме граждани на Империята с всички отговорности, които следват от това.

— О, разбира се — съгласи се Корби мигновено. — На вашите услуги, Изследовател.

— Предполагам, че някои от вас се интересуват от минерални находки — започна Хънтър. — Като скъпоценни камъни и други подобни неща. Ако бях на ваше място, щях винаги да си имам наум, че много малко колонисти са направили някога голям удар и са станали богаташи. Те обикновено са били твърде заети всеки божи час, само и само да оцелеят. Не, хора, по-вероятно е да бъдете убити при някоя глупава постъпка, защото вместо да съсредоточите мислите си върху работата си, сте се отдали на празни мечти по златни мини. Занапред

ще трябва да се концентрираме само върху мисълта, как да съхраним себе си и цялата Ескадрила читави и невредими. Починахме си достатъчно. Мисля, че е време за малко оздравителни процедури. Чуждият град е само на петнадесетина километра отгук. Ще отидем да го разгледаме. Пеша! Пълно снаряжение и стандартна раница! Потегляме след тридесет минути.

— Пеша ли? — неволно възкликна Уйлямс. — Защо да не използваме катера? Има повече от достатъчно енергия в батериите.

— Така е — отвърна Хънтър. — И ще бъде така, докато някакво непредвидено обстоятелство не ни принуди да я използваме. Но сега съм сигурен, че не бива да я пилеем за една дребна разходчица. Освен това смятам, че е по-добре да използваме времето си да се доберем до града. Този свят е още непознат за нас. Ако ще правим грешки, нека да става, когато няма да е от особено значение. И си дръжте очите широко отворени, а главите — наведени. Това е разузнавателна мисия, а не бойна атака.

— Но какво ще кажете за катера? — попита Уйлямс. — Дали е мъдро да потеглим ей така и да го оставим без пазач? Всичко може да се случи, докато ни няма. И тогава приспособленията на борда...

— Доктор Уйлямс — изрече любезно Хънтър, — достатъчно. Аз съм Капитан. Не възнамерявам да ви обяснявам постъпките си. Не харесвам, когато заповедите ми се оспорват непрекъснато. Трябва да се научите да ми вярвате, докторе, и да ми се подчинявате безпрекословно. Не го ли сторите, ще ви оставя на Изследователя. Катерът ще бъде в пълна безопасност през време на нашето отсъствие. Нали така, Изследовател Кристъл?

— Да — отговори тя неопределено, докато запалваше цигара. Дръпна от нея, пусна няколко кълбета дим и след като се увери, че е минало достатъчно време, втренчи леден поглед в доктора. — Ще задействаме силовия екран, преди да потеглим, и компютрите ще бъдат в бойна готовност до завръщането ни. Това е всичко, корабът вероятно ще бъде в по-голяма безопасност от нас.

— Съвършено правилно — обади се Корби. — Но ако се изправим срещу чужденци, държа да ми се плати за риска.

— Ако бъдем точни в изразите си, не трябва да ги наричаме чужденци — вмъкна доктор Уйлямс. — Това е техен свят. Ако някой е чужденец тук, това сме ние.

— Грешите, докторе — засече го бързо Изследователката. — Чужденците са си чужденци, независимо къде се намират.

— И единственият добър чужденец е мъртвият чужденец — допълни Корби. — Нали така, Изследовател?

— Точно така — усмихна се Кристъл.

— Как можете да съдите по този начин? — намеси се разгорещено Меган Де Чанс. — Всяко живо същество има право на собственост върху някоя земя. Ние споделяме едни и същи мисли, чувства, надежди, нужди...

— Да сте срещали някога чужденци? — поинтересува се небрежно Кристъл.

— Не, но...

— Тогава не знаете доста неща — Кристъл дръпна от цигарата си, пусна идеално кръгче дим и съсредоточи погледа си върху него. Мина известно време, преди да продължи. — Чужденец не е съществително, той е само прилагателно. Чужденец означава: странен, различен, нечовешки, неестествен. Няма място за чужденци в Империята. Тази планета стана част от Империята в мига, в който наш кораб я откри. Така гласи законът на Империята!

— Нима е задължително и тук да се постъпва по същия начин? — изрече бавно Линдхолм. — Ако бихме могли да се срещнем с чужденците и по някакъв начин да влезем във връзка с тях...

— Империята все някога ще открие това — каза Хънтър. — И веднага ще го прекрати.

— Но защо? — запита Де Чанс. — Какво ги засяга това?

— Защото чужденците представляват непознатото — намеси се в разговора Корби. — Империята се страхува от непознатото. Виждате ли колко е просто? Наистина няма на какво да се чудим. Непознатото винаги представлява опасност за господарите.

— Понякога те имат причини да се страхуват — изрече Кристъл. — Аз бях на Грендъл, когато Спящите се събудиха.

Известно време никой не промълви нито дума.

Кристъл се усмихна подигравателно.

— За мой късмет.

— Смятам, че разговаряхме достатъчно — изрече Хънтър. — Пригответе екипировката си. Вземете само необходимия минимум. Помнете, че вие ще го носите, а може да се наложи да бързаме. Сбор

на това място след тридесет минути. Не закъснявайте. Хайде, размърдайте се!

Хората се обърнаха като един човек и се спуснаха към камерата. Изостанал назад, Корби се обърна към Линдхолм и след известно колебание му каза:

— Един чужд град — гласът му беше тих и кротък. — Виждал ли си някога чужденец, Свен?

— Не мога да твърдя — отговори Линдхолм. — Мисля, че Изследователите се опират на това. Веднъж на Голгота срещнах Вампира. Беше доста странен, но не беше истински чужденец. А ти срещал ли си?

— Още не — Корби се намръщи тъжно. — Надявам се нашата Изследователка да има достатъчно чувство и да не ни оставя да се оправяме сами. Твърде далеч сме, за да ни се притекат на помощ.

ВТОРА ГЛАВА

В ТОПЯЩАТА СЕ ГОРА

Сребърното слънце изгря на бледото зелено небе. Земята лежеше студена и оскъдна под бляскавите лъчи и никакъв звук не нарушаваше тишината. Мъглата се бе оттеглила погълната от изгряващото слънце, но не бе станало по-топло. Дяволската Ескадрила се придвижваше предпазливо в тихата утрин, движейки се в колона по един с ръце на пистолетите. Хънтър водеше, нащрек за всеки признак на движение в откритата равнина, но доколкото можеше да види, никъде не се забелязваше и следа от живот. Нямахше нито животни, нито птици в небето, нито дори насекоми. Надвисналата тишина беше зловеща и тревожна. Дори шумът от стъпките им сякаш веднага се поглъщаше от тишината. Липсваше дори шепотът на вятъра. Хънтър намести раницата си по-удобно и се стараеше да не мисли за километрите твърда гола земя, простряла се между него и чуждия град. Боляха го краката и гърбът, а трябваше да извърви още девет-десет мили. И което беше по-лошо, чувството, че някой го наблюдава, се засилваше. Той се бе освободил от него замалко, но щом катерът остана зад гърба им, то се появи отново, и то с по-голяма сила. Хънтър се намръщи. Никога не се бе чувствал толкова разтревожен — и когато предвождеше битката, и дори в най-лошите времена, когато се бе паникьосал. Пред очите му се появиха светли петна, а ръцете му трепереха. Той усещаше, че паниката се надига в него.

„Не сега. Моля те не сега!“

Победи паниката яростно, отказвайки да ѝ се даде, и тя бавно отстъпи навътре в подсъзнанието му. Хънтър дишаше по-леко, но не се заблуждаваше, че тя ще се върне отново, в момент, когато е слаб. Сякаш нещо го бодна отзад по гърба. Чувството, че някой го наблюдава, бе по-силно отвсякога. Искаше му се да спре и да се огледа, но не го направи. Не желаше да изглежда нервен пред другите.

Духна в ръцете си, опитвайки да ги стопли. Бяха минали няколко часа от изгрева, но студът бе все още непоносим. Хънтър потърка

ръцете си една в друга, желаейки Империята да беше предвидила зимни дрехи в необходимата екипировка. Затоплящите елементи в униформата биха му свършили добра работа. Точно сега беше готов да размени деструктора си за чифт дебели ръкавици.

Хънтър изучаваше очертанията на гората с безпокойство. Изглеждаше съвсем близко, но разстоянието мамеше на фона на бликащата отгоре светлина. Бяха достигнали границите на гората преди около час, но едва сега тя започна да издава своите тайни. Хънтър се намръщи. Малкото, което можа да открие, бе наистина обезкуражаващо. Огромните дървета бяха скупчени плътно едно до друго и се извисяваха към небето. Широките стволове бяха стоманеночерни, чворести, чепати и вретеновидни, а листакът беше тъмен, млечножълт, като отделните листа имаха различна форма и големина, а повечето от изкривените и извити клони се свеждаха надолу към земята.

Почвата в непосредствена близост до гората бе напукана и натрошена и туфи заострена трева никнеха от цепнатините. Тя ставаше по-гъста и по-изобилна и когато накрая Ескадрилата се приближи до границите на гората, на места достигаше две стъпки височина. Хънтър заповяда да спрат за почивка, за да може Уйлямс да я разгледа отблизо. Докторът клекна и започна да проучва една туфа трева внимателно, без да я докосва. Дългите остриета бяха широки и плоски, бледовиолетови и осеяни със странни ръбове, почти като кости.

— Интересно — отбеляза Уйлямс, — тревата е пурпурна, а листата на дърветата — жълти. Обикновено растителността е еднаква на цвят, особено когато расте при едни и същи условия.

— Може би извличат хранителни вещества от различни източници? — предположи Хънтър.

— Може би — отвърна Уйлямс. — Аз ще взема няколко образци и ще ги въведа в компютрите по-късно.

Хънтър погледна към Изследователката, а тя сви рамене.

— Нямам възражения, Капитане. Ние всички сме имунизирани със стандартните инжекции.

— Добре. — съгласи се Хънтър. — Използвайте времето си, Докторе. Мисля, че всички ние се нуждаем от малко почивка.

— Разбира се — каза Уйлямс. Обърна се към Корби: — Откъсни ми шепа трева, млади човече, докато намеря торбичка за образците, за

да ги прибера.

Корби коленичи до най-близката туфа трева. Сграбчи я в шепа, след което ахна и я пусна бързо.

— Какво има? — попита Кристъл.

Корби отвори ръката си и се втрени в нея. Дълъг срез пресичаше цялата длан и пръстите му. Кръв струеше от ръката му и капеше върху жадната земя. Той бръкна с другата ръка в джоба си, извади мръсна носна кърпа и я натисна предпазливо към порязаното, след това се изправи и се взря в Уйлямс, по-ядосан, отколкото ранен.

— Краищата на тревата са остри като бръснач. Можех да си отрежа пръстите!

— Любопитно — възкликна Кристъл.

Корби я погледна. Тя не каза нищо повече, но погледът ѝ говореше много.

— Добре — изрече бързо Хънтър. — Нека това бъде предупреждение за всекиго от нас. Отсега нататък пазете ръцете си и не се докосвайте до нищо, преди да сме се уверили, че е безопасно. А ти, Корби, използвай комплекта си за първа помощ. Този парцал, който държиш, е мръсен, а аз не искам раната ти да се инфектира.

Корби подсмръкна. Изглеждаше потиснат, но прие предложения от Линдхолм чист бинт и превърза внимателно порязаното. Линдхолм клекна и отрязва няколко стръка трева със своята кама. Уйлямс ги плъзна в отделна торбичка и я мушна внимателно в раницата си. Хънтър провери дали всеки е готов, след което поведе хората си към очакващата ги гора. Той не беше чак толкова недоволен от инцидента. Раната не бе сериозна и това щеше да бъде урок, от който неговите хора имаха нужда. С изключение на Изследователката, те нямаха необходимия респект към новата среда. Ами ако инцидентът се бе оказал по-сериозен? Той не можеше да си позволи да загуби когото и да било.

Гората се простираше до хоризонта. Когато приближиха границите ѝ, тя се оказа по-голяма, отколкото Хънтър бе очаквал, и изглеждаше няколко мили широка. Той активира ком-имплантата си и се включи към компютрите на катера. „По-точно пе и седем десети километра ширина“ — поправи го машината. Хънтър се намръщи и внезапно изключи имплантата. Не трябваше да я използва за дреболии. Щом енергийните кристали в тялото му се изчерпеха, цялата

имплантирана свръхтехника щеше да бъде безполезна. По-добре е да запази енергията за времето, когато наистина ще е необходима. Изследователката спря внезапно зад него. Той се обърна и я погледна въпросително, докато останалите от групата се струпяха около тях. Кристъл имаше напрегнато изражение.

— Всеки да остане на мястото си — изрече тя тихо. — Капитане, предлагам всички да извадим пистолетите си.

— Добре — съгласи се Хънтър.

Чу се шум, докато екипажът изваждаше деструкторите от кобурите. Хънтър се огледа предпазливо, но не видя нищо, което да представлява опасност.

— Какво има, Изследовател?

— Точно пред нас, Капитане. Не знам какво е, но се движи.

Хънтър погледна натам, накъдето сочеше ръката ѝ, и студ, който нямаше нищо общо със сутрешния хлад, прониза тялото му. Нещо дълго и покрито с игли се измъкваше от една от пукнатините в земята. То беше плоско и тънко и със същия мръсножълт цвят като листата на дърветата. Първоначално му заприлича на някаква разновидност прешленест червей или стоножка, ала колкото повече го гледаше, толкова повече му напомняше дългото стебло на виещо се растение или бръшлян. Не се виждаха очи или уста, но приповдигнатият му преден край се полюшваше напред-назад, като че ли проверяваше въздуха. Дебело беше колкото човешка ръка и почти няколко стъпки дълго, въпреки че по-голямата му част все още бе в земята и бавно продължаваше да се измъква на повърхността.

Дузини фини като косъм крачета тутакси се появяваха отстрани. Те мърдаха неспокойно, докато останалата част от дългото прешленестото тяло се измъкваше от цепнатината, като гъвкаво се извиваше и начупваше. Съществуването се стрелна с ужасна скорост през голата земя, след това замръзна на място и повдигна леко предния си край, като че се заслушваше.

— Ама че грозно нещо! — потърси се Корби, стараяйки се гласът му да звучи спокойно, но не успя: — Погледнете го отстрани. Какво е всъщност: растение или животно?

— Може би и двете или нито едното, нито другото — отвърна Изследователката. Тя бе изпробвала своя пистолет върху животно, и

то веднага, след като се бе появило. — Харесва ли ви като образец, Доктор Уйлямс?

— Благодаря — ехидно изкриви уста Уйлямс, — но май съм забравил да взема торбичка с подходящи размери.

— Убий го тогава — предложи Корби. — Не искам да живея на катера заедно с това ужасно същество.

— Я спрете — срязва ги Хънтър. — Ние още не знаем дали наистина е опасно. Това е първото живо същество, с което се сблъскваме, и то би могло да ни разкаже много неща за този свят.

— Не мисля — отговори Корби, — че ще ни разкаже нещо, което аз държа да чуя.

— Те са извънредно много — внезапно се обади Меган Де Чанс. Тя беше притиснала едната си ръка до челото, а очите ѝ бяха плътно затворени. — Точно тук, непосредствено под повърхността. Движат се насам-натам. Мисля, че са привлечени от звука на нашето приближаване.

— Може ли да разчетете мислите им? — тихо попита Хънтър.

— Не, Капитане. Те са прекалено различни от нас, прекалено чужди. Мислите, които идват до мен, сякаш нямат никакъв смисъл.

Тя трябваше да прекрати изследването. Внезапно много същества започнаха да изскачат от пукнатините. Почти мигновено ги наобиколиха тълпи странни животни. Те размахваха бързо малките си жила и вдигаха страшна суматоха, пъплейки едно връз друго, без да се спират от нищо.

Хората се наредиха в кръг и се приготвиха за отбрана. Корби здраво стисна деструктора си и с желание зачака заповед от Капитана за стрелба. Проклетите животинки се движеха твърде бързо за вида си. Измъчваше го неприятното подозрение, че стига да желаеха, можеха да са и още по-бързи. Вероятно толкова, колкото един бягащ с всички сили мъж...

— На заповедите ви, Капитане — рапортува Линдхолм със спокойния си и отмерен както винаги глас.

— Стойте по местата си. Те изглежда не се интересуват много от нас. Засега може да действаме по принципа — живей и остави другите да живеят, особено ако те, както ми се струва, не възнамеряват да ни закачат.

Той поведе групата напред, но тварите заизвиваха прешлени и ги последваха. Хънтър се закова на място. Те също замряха — само вдигнатата им предница леко се полюляваше.

— Те повтарят нашите движения, Капитане — отбеляза Изследователката. — Освен това не мисля, че тези гадинки познават философията живеј и остави другите да живеят!

— Не бързайте толкова — намеси се Корби. — Погледнете главите им. Това там не е ли уста? Готов съм да се закълна, че преди миг нямаха подобно нещо.

— Имат си и зъби — забеляза Линдхолм. — Преди малко нямаха. Какво, по дяволите, става тук?

— Вижте! — викна Де Чанс. — Движат се!

Съществата се надигнаха с невероятна и обезкуражаваща скорост. Кристъл внимателно се прицели с деструктора си и проби дупка в средата на купчината. Останалите мигновено я последваха. Въздухът се изпълни с мълнии и свистене. Половината от тварите веднага изчезнаха, стопени на пара от изпепеляващата енергия. Повечето от останалите бяха разкъсани на части от ударната вълна и като мръсни жълти парцали, трептящи и гърчещи се, полетяха из въздуха на всички страни. Оцелелите се плъзнаха обратно в дупките си и изчезнаха под земята.

Кристъл хладнокръвно прибра деструктора в кобура, извади сабята си и предпазливо тръгна напред. Хънтър я последва, мръщейки нос от неприятната миризма. Мъртвите и наранени твари бяха започнали веднага да се разлагат, като се разсипваха на части и се разливаха в някакво невероятно смърдящо сиво желе. Изследователката разрови с върха на сабята си някои от мъртвите тела, но нито едно не помръдна.

— Ако всички растения са толкова активни, гората положително е доста жизнена.

Изследователката млъкна и погледна Хънтър.

— Капитане, предлагам да не влизаме в гората. Рискът е прекалено голям при тази малка информация, която имаме. Там може да се крие нещо, което чака да се появим и да ни нападне.

Хънтър се намръщи — на теория тя беше права. Но заобикалянето на гората, вместо да я пресекат, направо щеше да

увеличи времето на пътуването им с часове. Освен това щяха да прекарат поне една нощ без прикритие, в пълна тъмнина...

— Ще влезем в гората, Изследовател — отсече той. — Нашите деструктори се справиха доста лесно с тези растения-животни. Слушайте ме внимателно всички. Ще влезем във верига по един. Не се отдалечавайте, не се скупчвайте. Не се допирайте до нищо. Отваряйте си очите на четири. Пистолетите да са в бойна готовност, но никой да не стреля, ако не се налага. Да вървим!

Той се отправи към гората и скоро дърветата мрачно го обгърнаха. Балдахинът от клони над него пропускаше малко светлина и изглеждаше така, сякаш започва да се смрачава. Другите го последваха, оставяйки зад гърба си обгорената земя. Хънтър бе навлязъл десетина метра навътре, а останалите се спряха за миг да свикнат с тъмнината. Между дърветата беше малко по-топло, но това не беше приятна топлина, а лепкава и влажна топлина на болест и разложение. Из въздуха се носеше лека неприятна миризма. Скупчените дървета създаваха чувство за клаустрофобия.

Кристъл провери дали силовият ѝ екран-гривна е зареден и готов за действие, след което извади пистолета си. С другата ръка продължаваше да стиска сабята. На Хънтър много му се искаше също да провери своята гривна, но не го направи — щеше да изглежда нервен и колеблив, а един Капитан трябва да демонстрира твърдост и увереност, за да вдъхновява хората си. Трябва да показва, че знае какво прави, дори когато никак не е сигурен. Особено тогава. Намръщи се ядно. Не искаше да подлага хората си на риск при преминаването им през гората, но другите възможности бяха наистина по-лоши. Простата логика какво не трябва да прави облекчаваше съвестта му. Обърна се предпазливо назад, да види какво правят неговите хора в гората.

Изследователката изглеждаше хладна като стомана и както винаги съсредоточена. Взираше се в мрака и потупваше несъзнателно с плоското на сабята си по ботуша. Доктор Уйлямс гледаше бодро и очаровано непознатите дървета с неизменната си усмивка. Не беше естествено човек да се усмихва толкова често при подобни условия. Момчетата от Флота тихичко разговаряха. Корби изглеждаше доста обезпокоен, но той винаги си беше такъв, докато Линдхолм беше спокоен — щом някой е оцелял на Горгона Арена, трудно може да се изплаши от нещо до смърт. Лицето на Меган Де Чанс беше безизразно,

а очите ѝ гледаха на киломери далеч оттук. Хънтър сви устни. Есперите са толкова нужни навсякъде, но не бива да им се доверяваш никога. Подобно на Изследователите те не са хора в истинския смисъл на думата и не трябва да се приемат насериозно.

Хънтър отново съсредоточи вниманието си върху гората. Изглеждаше тиха, спокойна и миролюбива. Може пък наистина да е такава! Е, разликата не е голяма. Трябваше да вървят дълго. Той си бе поставил задача и възнамеряваше да я изпълни независимо от всичко. Улф IV беше неговият единствен шанс да изкупи грешките си — ако не за историята и Империята, поне в собствените си очи. Като Капитан на звездолет се провали, защото позволи на собствения си страх да го надвие. Този път нещата трябва да бъдат наред. В никакъв случай не бива да се проваля, каквото и да му струва това. Крачеше бавно, обграден от горския мрак, и хората му го следваха.

Хънтър пристъпваше внимателно сред гнетящата тишина, наострил слух и зрение, но ги заобикаляха само смътна светлина и звукът от чуваха леките им приглушени стъпки. Погледна Кристъл, която крачеше безучастно до него. Дали някога се тревожеше от неща, които тревожат другите хора? Като например да се провалиш, да сгрешеш, да не си в най-добрата си форма? Почти си позволи да се усмихне — тя беше просто Изследовател, един инструмент за сеене на смърт и разрушение, и само по случайност изглеждаше като човешко същество.

Бързо угаси любопитния си порив, осъзнавайки непривичността на подобна мисъл. Ако Ескадрилата оцелееше на Улф IV, те трябваше да се научат да работят заедно, като едно цяло. Не беше никак сигурен, че това ще бъде възможно с Кристъл. Или с есперката. Хънтър се ухили под мустак. Той отговаря за тях и трябваше да го направи възможно.

Неусетно се приближи до Изследователката, така че да могат да си говорят, без някой друг да ги чуе.

— Кажи ми, Изследовател, какъв опит имаш с чуждите култури?

Тя го стрелна с очи, след което продължи да гледа гората.

— Само два пъти, Капитане. Първия път на Локи, втория — на Грендъл.

Не каза нищо повече. И не трябваше. Чуждите на Грендъл не бяха интелигентни същества. Създадени като убийци на генетична

основа и оставени в летаргия от своите създатели, заминали само бог знае къде, при събуждането им от археолозите започнали да се бият като луди. Оръдия, равни по сила на имперските, били монтирани вътре в тях — най-висша форма на техническа имплантация. Те били Чудовища, които никой не бил в състояние да спре. Изстребвали всичко движещо се и мърдащо. За щастие нямали собствени звездолети — били затворени в клетката на планетата. Накрая Имперският флот изпепелил цялата повърхност от недосегаема орбита.

А Кристъл била назначена като Изследовател за работа заедно с археолозите. Именно тя пропуснала да забележи първите признаци на опасността. Нищо чудно, че сега е тук, в Дяволската Ескадрила.

Хънтър беше много по-разтревожен, отколкото му се искаше. Логично бе да предположи, че един Изследовател, пратен за наказание, не е първокачествен, но този, който я е съдил, би следвало да познава отчасти тяхната работа... Намръщи се, когато осъзна колко силно се бе уповавал подсъзнателно на нейните знания и умения. Сега сам трябваше да понесе целия товар.

Кристъл наблюдаваше лицето му с крайчеца на очите си. Прочете мислите по вида му. Нека, каза си, се тормози, тя щеше да му докаже, че греша, на всички щеше да го докаже. Всеки щеше да допусне същата грешка на Грендъл. Никой Изследовател преди и след това не беше изживявал нещо подобно. Не беше виновна, че Империята се беше произнесла така сурово. Продължи да наблюдава внимателно гората, но мислите ѝ бяха насочени повече към чуждия град. Там се криеше предизвикателството на неизвестното, шансът да открие една чужда култура и да докаже собственото си превъзходство по единствения възможен начин — с огън и меч. Кристъл се усмихна непредпазливо. Да свърши наистина хубава работа в този чужд град и тогава Империята би могла да я реабилитира. И по-странни неща са ставали.

Меган Де Чанс вървеше с наведени очи. Не виждаше нищо, но знаеше, че не са сами. Усещаше очи, които я гледат, по натиска върху кожата си. Предвидливо държеше разума си плътно затворен, за да не стане натискът прекалено силен, да я залее като вълна и да я удави. Насили се да вдигне глава и да се взре в гората, но там се изправяха със застрашителния си ръст само високи извити дървета, тъмни и лъщящи в дрезгавата светлина на чуждото слънце. Погледнат отблизо,

листакът бе противно жълт като гранясало масло, черната кора — грапава и чвореста, и ако есперката поискаше, можеше да мерне чудновати лица в сенките. Дънерите се притискаха плътно един до друг, но оформяха тясната пътечка, по която вървяха. Чудна работа, преглътна с мъка Де Чанс, това подсказва, че някой или нещо редовно минаваше оттук. Или я беше направило? Може би водеше направо в града?

— Капитане — извика го тя. — Предлагам да спрем замалко.

Хънтър трепна, но вдигна ръка и групата спря.

— Какво има, еспер? — погледна той назад.

— Пътеката, по която вървим, изглежда прекалено правилна, за да бъде естествена, Капитане. Освен това не ме оставя чувството, че някой непрекъснато ме наблюдава.

Хънтър кимна бавно.

— Вслушайте се в гората, еспер. Кажете ми какво долавяте.

Меган Де Чанс неохотно кимна и очите ѝ се изпразниха. Дишането ѝ стана бавно и равномерно; цялата ѝ същност се отдръпна от лицето — то се отпусна, сякаш мускулите му изведнъж отслабнаха. Хънтър отмести погледа си — не за пръв път виждаше еспер в действие и дълбок транс, но това винаги го изпълваше с безпокойство. Все едно да гледаш посмъртна маска. Де Чанс се размърда, отвори очи и лицето ѝ отново придоби жив цвят и форма.

— Там има нещо, Капитане, но аз не мога да го улова. Каквото и да представлява, то е будно, съзнателно и страдащо. Така ужасно и влудяващо е, че първоначално си помислих: сънува; все едно гледаш кошмари отстрани. Но болката, която го пронизва, е твърде реална.

— Бъди по-конкретна — помоли Хънтър. — За едно същество ли говориш? И то в гората ли се намира?

— Не знам. Възможно е. Не прилича на нищо, с което съм се сблъсквала досега. — Тя спря за миг, сетне погледна Хънтър с неспокойните си бледи очи. — Аз не мога да открия следа от друг живот в гората, Капитане. Няма нито животни, нито растения, нито дори насекоми. Нищо чудно това да е самата гора; изглежда представлява един-единствен организъм.

— Възможно ли е? — обърна се Хънтър към Изследователката.

Кристъл сви неопределено рамене.

— Теорията за колективното съзнание беше популярна преди години, но досега никой не е открил нещо подобно.

— Ако наистина се окаже колективно съзнание, дали може да бъде опасно? — обезпокои се Хънтър.

— Всичко чуждо е опасно, Капитане! — усмихна се Кристъл.

Това е покана аз да решавам, помисли Хънтър. Действай, заобикалай, отстъпвай. Това са възможностите. Огледа се. Плътните редици от надвиснали дървета връщаха погрета му с ледено безразличие. Колебаеше се. Какво точно трябва да се направи? Биха могли да се върнат обратно, но нали досега не бяха се натъкнали на истинска опасност. От друга страна, есперката беше права, имаше някаква неизвестна форма на живот в гората. И тази тишина като в гроб... Тук те са на много по-сигурно място, отколкото в полето. Вероятно...

Капитан Хънтър се обръна към хората си.

— Изследовател, ние с вас ще водим групата. Де Чанс и Уйлямс ще вървят непосредствено след нас, но в никакъв случай не бива да се скупчваме. В случай на опасност викайте. Корби, Линдхолм, вие ще пазите тила на колоната. Пригответе пистолетите. При най-малко съмнение стреляйте и едва тогава питайте! Не искам — чувате ли добре? — нещо да се приближи по-близо от десет крачки. Напред, с Божията помощ!

Всички кимнаха. Уйлямс вдигна нерешително ръка.

— Кажете, Докторе. Какво има?

— Може ли да активираме силовите екрани, Капитане? За всеки случай.

— Напълно във вашия стил. Трябва да запомните едно нещо — при непрекъснатата употреба енергийните кристали ще се изтощят само след няколко часа. Затова включване на екраните само когато ни потрябват! Ясно ли е?

Уйлямс пламна и кимна бързо. Хънтър хлътна в мрака, а останалите го последваха. Миризмата стана непоносима — влажен и парлив пушек се надигаше от разлагащите се листа. Почвата под краката им стана неравна, на места се издигаше в разкривени хълмчета, които се дооформяха от подаващите се над повърхността корени, на места спадаше. Тъмнината ги притискаше от всички страни към неясната пътека. Стъпките им отекваха силно и отчетливо в

тишината, но дънерите на дърветата ги поглъщаха, преди шумът да е отлетял надалеч.

Корби стискаше деструктора толкова силно, че пръстите го заболяха. Гонеше го смъртен страх, но се стараеше да не го допуска до лицето си. Поне за това му беше останала гордост. Смяташе се, че той и Линдхолм са бойците на Ескадрилата, нейните защитници и пазители. Животът на останалите зависеше от тях. Той едва се сдържа да не се разсмее при тази мисъл, ала сега не му беше до смях. Онези се уповаваха на него, но той самият не. Беше време, когато пиенето му придаваше смелост, от няколко месеца обаче и това не беше достатъчно. Всекидневните проблеми и трудности нарастваха прекалено бързо, за да може да се бори с тях. Нещо отвъд привичното започваше да става подозрително и дори ужасяващо. Непрекъснато го гнетеше чувството, че мускулите го болят. Не спеше добре, а когато се унасяше, сънуваше кошмари.

След войната с Воина-Дух нещо вътре в него се пречупи и никога повече не се оправи. Ставаше му все по-трудно да крие този факт, но още имаше достатъчно гордост и нямаше да се откаже от нея. Тя беше единственото, което му беше останало. Освен това не биваше да се излага пред Линдхолм. Този мъж беше легенда на Арените; казваха, че в продължение на три години приемал всички предизвикателства и нито веднъж не е загубил двубой. Носеше се слух, че с голи ръце убил Вампир. Корби мислено се усмихна горчиво. Май затова стои така близо до него, като се надява да му прелее малко повече смелост.

Не харесваше гората. Сенките бяха прекалено плътни, а тишината изглежда никога не се нарушаваше. Корби се огледа втренчено наоколо и насила облиза пресъхналите си устни. Усещаше нещо лошо. Наистина не чуваше и не виждаше нищо определено, с което да оправдае тревогата си, ала инстинктът му викаше така силно, а стомахът му се свиваше мъчително в пълно съгласие с това чувство. Отначало се опита просто да го пропъди, смятайки, че е рожба на нервите му, но като професионалист допускаше, че не го лъже. Есперката имаше право. Някой наблюдаваше Ескадрилата. Някаква сянка се помръдна в ъгъла на неговото полезрение и той мобилизира целия си самоконтрол с едничката цел да не обърне глава натам. Продължи да гледа напред, но беше нащрек. Движението се повтори.

— Капитане — повика той, — нещо мърда встрани.

Хънтър погледна бързо към мястото, което посочи Корби, взря се, но...

— Не виждам нищо, Корби.

— Аз пък видях. Два пъти при това. Мисля, че то върви успоредно с нас.

— По дяволите — спря Хънтър и вдигна ръка. Останалите замръзнаха на място. — Хайде, момчета, образувайте кръг. По-близо един до друг, но да има място за използване на сабите. Да се стреля с деструкторите само при нужда. Помнете, че времето за презареждане между два изстрела е две минути, което е достатъчно да се случат куп непредвидени неща.

Ескадрилата потегли, а гората започна да се разпада. Едно дърво непосредствено пред тях се размекна и се засмъква надолу като разтопена свещ. Листата и клоните му се разпиляха по земята. Чворестият дънер изгуби ясните си очертания, слегна се върху почвата и се превърна в огромна локва от пенлива течност, която мудно потече по пътеката. Разнесе се остър стържещ звук, докато хората изваждаха сабите си. Меган Де Чанс изпищя от отвращение, когато нещо меко и лепкаво падна на раменете ѝ. Миг ѝ трябваше да разбере, че е само паднало клонче, и тъкмо да се успокои, то се уви около шията ѝ и започна да я стяга. Жената заби ноктите на свободната си ръка в необикновения нападател и той се разпадна под натиска им. Гадна лепкава слуз потече между пръстите ѝ, докато се опитваше да се освободи напълно.

— Опрете гръб до гръб! — изкрещя Линдхолм. — Гръб до гръб! И се грижете за съседа си, както за самия себе си!

Навсякъде около тях гората се топеше и разтичаше. Дънерите не издържаха тежестта си, грохваха на земята и бавно се разливаха един в друг. Листа валяха като дъжд, удряха се о почвата и подобно на умиращи молци се надигаха и гърчеха. Клоните се мятаха на всички страни и шибяха около хората със свирепа жестокост. Групата се бранеше със сабите. Студената стомана сечеше с лекота приближилите части. Нокти и бодли израстваха внезапно на разни места, а зъбати усти се прозяваха от почвата. Мигащи втренчени очи гледаха от бълбукащите стволоче на дърветата. И те не бяха човешки.

Корби вдигна деструктора и стреля в най-близкото дърво. Експлозията разпиля безброй гърчещи се частици, но те при падането си продължаваха да пулсират и да мърдат. Земята под краката им се разтрепера. Дълбоко вдън гората нещо започна да вие безмълвно.

— Връщаме се обратно по пътеката! — изрева заповедта си Хънтър. — Пригответи силовите екрани! Да вървим!

Ръцете мигновено се устремиха към гривните и силовите екрани запримигнаха живо на китките им. Светещите продълговати завеси от чиста енергия заблещукаха ярко в черния мрак. Тяхното превъзходство беше доказано срещу всички познати на хората оръжия.

Отрядът бързо побягна назад по пътеката. Бодливи корени се подаваха от земята и нанасяха промушващи удари. Едно огромно дърво, осеяно с тъмни злокачествени израстъци, се наведе над пътеката. Хънтър вдигна пистолета си, но дървото внезапно загуби формата си и срещу човека се надигна нещо приличащо на вълна от вряща вода. Той вдигна екрана пред себе си и ръката му се огъна и потрепери, когато цялата тежест на разтопения мътен порой се стовари върху него, обтече го и се вля в бълбукащия поток. Корби и Линдхолм изтичаха до Капитана и поеха със своите екрани част от натиска.

Навсякъде около групата гората се гърчеше и разтичаше и на места това вещество се слепваше и образуваше ужасни форми на живот. Хората стъпка по стъпка се оттегляха. Силовите екрани съскаха и пуфтяха и допрени плътно един до друг, образуваха обща защитна бариера. Ставаше нещо неописуемо. Неясни форми шаваха в пенещия се килим и кипяха с безброй изскачащи зъби, нокти и втренчени очи. Живият дъжд продължаваше да вали, а сенките ставаха още по-гъсти.

Хънтър дишаше с мъка, често с труд успяваше да си поеме въздух. Всички инстинкти в него викаха да се откъсне от групата и да побегне към края на гората, но с воля си налагаше да не го направи. Паника разяждаше смелостта му, той обаче нямаше да й достави радостта, да го види бягащ тази проклета гора. Допуснал бе да попаднат в капан и сега трябваше да изведе хората си в безопасност. По някакъв начин успяваше да скрие страха от лицето си; ръцете му трепереха, но той не беше единствен. По едно време стреля с деструктора и разпръсна трептящите клони, които се стремяха да препречат пътеката. Почувства нужда от нещо солидно и реално, на което да спре погледа си.

Обърна се към Корби и Линдхолм. Последният се усмихваше някак си отсъстващо, но острието му проблясваше непрекъснато и сечеше протягащите се черни пипала. Сабята на Корби се движеше значително по-бавно, но в замяна на това с яростна и упорита твърдост не допускаше гората да го доближи. Хънтър се отврати от паниката, която го раздираше отвътре, такава сляпа, глупава и съкрушителна.

Ако има поне някаква надежда за спасение на групата, помисли си той горчиво, тя е в тези момчета, а не в мен. Те са борците... аз вече не съм.

Струваше им се, че никога няма да стигнат края на гората, но изведнъж мракът отстъпи място на остра и ярка светлина, а въздухът стана свеж и чист. Олюлявайки се, хората се измъкнаха навън, отмалели, изтощени, душевно разтърсени, и макар да ги обхвана облекчение, все пак се държаха стегнато и с насочени деструктори към гората. Клоните като дълги месести пръсти се протягаха към тях с бавни змиеподобни движения, но изглежда им беше невъзможно да преминат определена граница. Хънтър свали бавно оръжието си и изключи защитния екран. Останалите направиха същото.

— Май се оказахте права, еспер — изрече Изследователката спокойно. — Гората е жива и надарена със съзнание.

— Вони, сякаш се разлага от месеци — измърмори Корби и се захвана решително да премахва отвратителните петна по униформата си. Остана доволен, че гласът му прозвуча спокойно и стегнато.

Останалите последваха примера му. Полепналата по дрехите и кожата гадна гъста слуз пулсираше бавно с ритъма на някакъв свой живот. На пипане беше неприятна като голо, току-що одрано месо. Всички се заеха да я отлепват и махат, помагайки си един на друг.

— Никак не е чудно, че няма животни и птици в такава гора — направи извод Хънтър накрая. — Тя сигурно ги изяжда. Това проклето и дяволско „нещо“ се е маскирало перфектно. Човек не може да разбере, че се намира в опасност, преди да се окаже в средата ѝ. — Той се обърна към Де Чанс: — Какво възприемате сега, еспер?

Тя се намръщи и съсредоточи.

— Нищо ясно. Глад. Ярост. Болка. И още много неща, които не мога да разпозная. Ако това са някакви чувства, те нямат човешки измерения.

— Какво ще правим сега, Капитане? — гласът на Уилямс бе любезен, но настойчив. — Ние не можем да минем през гората, а ако я заобиколим, пътят ни ще се удължи поне двойно.

— Още малко ще походим — изрече Хънтър. — Движението ни се отразява добре.

Постара се да го каже спокойно и без напрежение. Вече беше почти сигурно, че ще прекарат нощта на открито в полето — нещо, което той искаше да избегне, но нямаше смисъл да тревожи хората си напразно. При вземане на достатъчно и разумни предпазни мерки щяха да са в относителна безопасност.

Кристъл с необикновена за нея задълбоченост гледаше гората. Дърветата по края ѝ бяха възвърнали нормалната си форма, но навътре още се забелязваше кипяща течност.

— Мисля, че извадихме късмет, Капитане. Гората би могла да ни убие всичките, ако се беше нахвърлила по-бързо върху нас.

— Тя спеше — вместо Капитана отговори Меган Де Чанс. — Спала е от векове. Ние я събудихме.

Хънтър се извърна и я изгледа остро. Думите излизаха от устата ѝ бавно и монотонно, а бледите ѝ очи гледаха безжизнено. Стоеше втрещена в гората, но вътрешният ѝ поглед беше фиксиран на нещо друго. Спътниците ѝ се спогледаха несигурно един друг. Линдхолм сграбчи ръката ѝ, нежно я раздруса, ала тя не реагира. Капитанът даде знак да я остави на мира и се приближи плътно до нея.

— Спала е дълго време — продължи есперката. — Сънувала е. Размърдвала се е, когато планетата се е въртяла. Но всичко в нея е спяло...

— Какво става, Меган? — нежно запитва Хънтър.

— Всичко — очите ѝ внезапно се проясниха и тя поклати замаяно глава. — Капитане, не знам с какво се свързах. Проникнах в нещо огромно, но то е толкова странно, толкова...

— Чуждо — вметна Изследователката.

— Да, да — съгласи се неохотно Меган. — Съжалявам, че не мога да бъда по-конкретна, Капитане. Никога преди не съм усещала подобно нещо. Не аз започнах този транс, а нещото ме извика. Нещото... което е ужасно...

Появилото се отвращение в гласа на есперката накара спътниците ѝ да потреперят. Хънтър пръв се окопоти.

— И така — започна той живо, — слушайте внимателно. Ако нещо се опита отново да осъществи връзка, искам веднага да ми се съобщи.

Той измести погледа си от жената към гората. Ако има нещо отвън, което ги наблюдава, няма да е лошо да го привлича една по-малка мишена... или две...

— Трябва да се разделим на две групи. Изследователката, Доктор Уйлямс и аз ще заобиколим гората от западната ѝ страна. Останалите потеглят на изток. Не бързайте, запазете спокойствие и самообладание. Две малки групи по-трудно ще бъдат забелязани от една голяма. Но само ако сме предпазливи и не привличаме с нищо вниманието върху себе си. Двата маршрута изглеждат почти еднакви по дължина според компютърната карта, теренът обаче е различен и това сигурно ще окаже известни затруднения. Които стигнат първи до града, ще се наложи да изчакат другите. Това е заповед. Де Чанс, вие поемате командването на вашата група. Помнете, че целта на пътуването е да съберем информация, така че не поемайте риск без нужда. Това е всичко. Тръгваме!

Момчетата от Звездния флот кимнаха бързо, след което поеха на изток с Меган Де Чанс начело. Хънтър гледеше намръщен и замислен как се отдалечават. Нямаше особени съмнения относно Корби и Линдхолм — те можеха да се погрижат за себе си, но есперката... този последен транс го обезпокои. Тя изглеждаше... някак си различно от друг път, извън контрол, като че контактът я беше завладял. Въздъхна тихо. Лошото при есперите е, че те са дяволски призрачни, дори в нормално състояние никога не можеш да бъдеш сигурен, дали не става нещо извънредно и опасно с тях.

„То беше заспало. Ние го събудихме.“

Събудихме, но как? Хънтър се намръщи. Винаги възникват въпроси, на които е трудно да се намери отговор. Засега интерес представляваше градът, там нещата можеха да се променят. Той изведнъж се усмихна на Кристъл и Уйлямс. После им махна и те потеглиха на запад на безопасно разстояние от гората.

* * *

Вървяха мълчаливо около час. Гората постепенно възвръщаше своята вековна неподвижност, а дърветата по границата ѝ вече бяха станали твърди и плътни. Мръсножълтите листа висяха по стабилните стоманеночерни клони, а чворестите дънери изглеждаха солидни и тантурести. Хънтър усети странно безпокойство, като че се носят във въздуха на границата на смисъла на нещата и не могат да го постигнат. Обзе го непреодолимо желание да вдигне деструктора... Гората го предизвикваше. Искаше му се да я изпепели до корен и така да я накаже, че се представя за това, което не е. В един чужд свят, където нищо не изглежда и не се усеща както трябва, съществува постоянното изкушение да търсиш познатото в нещата, дори когато приликата с оригинала е съвсем малка. Гората отново изглеждаше успокояващо нормална.

На него изведнъж му се поиска да намери поне едно място в този свой нов свят, където да се почувства сигурен и спокоен. Засега това му беше отказано. Гората го беше предала — оказа се чужда!

Изследователката Кристъл с безпокойство изучаваше двамата си спътници. Капитанът щеше да ѝ създава проблеми — не беше достатъчно решителен. От собствен опит знаеше, че да останеш жив в един чужд свят зависи от бързината на мислите и още повече от бързината на рефлексите ти. Ако Капитанът се беше вслушал в предупреждението на есперката, гората нямаше да ги хване неподготвени. Той е твърде доверчив. Тя се подсмихна. Имаше само едно правило при изучаването на чуждото: бъди готов да стреляш пръв!

На тръгване получи специални нареждания: в случай че Капитанът докаже негодността си като командир, тя трябваше да го замести. Със сила, ако е необходимо. Няма да е особено трудно. Докторът няма да ѝ се противопостави, той е слаб и колеблив. Момчетата ще изпълняват заповедите, независимо кой ги издава, стига само да са достатъчно авторитетни. А еспера ще върши каквото му се нареди. Тази порода си знае мястото. Но казано честно, Кристъл нямаше никакво желание да бъде шеф на групата. Не я беше грижа за работата, нито пък желаше да издава заповеди. Най-добре се справяше със задълженията си, когато друг нареждаше и се занимаваше с хората. Тогава тя знаеше точно къде е мястото ѝ. Ролята на Изследователя е да бъде свободен и да се съсредоточава над нещата,

които действително го интересуват. Като например да убива чуждите. Така че тя ще остави Хънтър да се поти сам и ще поеме юздите само при крайна необходимост.

Чуждият град я тревожеше. Според правилника тя трябваше да настоява веднага, още в мига на откриването му, да уведомят Империята, но не ѝ се искаше да го направи точно сега. На първо място, защото щеше да изглежда пълна глупачка, ако се окаже, че няма нищо друго освен изоставени руини. Ще я обвинят, че създава паника. И второ, ако рапортува за града, Империята ще я отзове. Те никога няма да ѝ се доверят напълно, особено след събитията на Грендъл. Флотът ще изпрати свой собствен екип и те ще оберат всички лаври. Кристъл искаше този град за себе си. Чувстваше нужда да докаже на Империята, че бяха сгрешили по отношение на нея. Тя беше и си оставаше Изследовател!

Свърза се с компютрите на катера и пусна записите със сведения за града. Чудновати кули и монолитни образувания се появиха на сцената пред нея като бледи и обезпокоени духове. Показваните форми не ѝ напомняха нищо, видяно преди, което би могло сега да я облекчи. Главният страх на Империята винаги е бил, че някой ден може да се натъкне на свой двойник. Досега мездузвездните войни не бяха нищо повече от компютърни фантазии и всеки човек горещо се надяваше да си останат такива. След откритията на Грендъл компютърните прогнози станаха много по-мрачни. Който и да бе създал живите машини-убийци тип Вампир, той бе значително по-непреклонен от самата Империя.

Чуждите. Все още нямаха ясна представа, кой или какво е построило града, но въпреки това Кристъл усещаше познатата тръпка на възбуда да я пронизва при мисълта, че ще се сблъска с нови разумни видове. Щом си представеше, че използва сабята или деструктора, се съживяваше истински.

Всички Изследователи знаеха една-единствена истина и на нея основаваха начина си на живот. Човешкият род е постигнал такъв напредък с преследване и жестокост. Те, Изследователите, бяха краен резултат в търсенето на перфектния убиец, на най-смъртоносното оръжие, което човечеството някога е успявало да изкове.

И като всяко оръжие те се нуждаеха от постоянно закаляване в огъня на битките, за да поддържат своята форма и умение.

Уилямс се стараеше да не гледа към топящата се гора и се съсредоточи върху чуждия град. Там се криеше възможността да се направят пари. Усещаше го в дъното на душата си. Но Капитанът щеше да му създаде проблеми. Картинен диктатор, ограничен и прекалено тестогръд. Ако съумее да извлече някаква изгода от този странен свят, това ще стане против волята, а не със съдействието на Хънтър. Въпреки че... докторът леко се подсмихна. Опасности дебнат отвред. Произшествие — прискърбно, фатално, но напълно неизбежно — може да се случи по всяко време.

Гората бавно се изнизваше край тях, докато вървяха по обколния път. Хънтър непрекъснато бе нащрек и наблюдаваше замръзналата граница, но не забелязваше никакви съмнителни и застрашителни движения. Започна да диша по-леко. Може би гората бе заспала отново?

Яркото слънце висеше високо в небето, когато стигнаха до една пълна с вода дълбока яма. Диаметърът ѝ беше около три метра и се намираше на десетита метра от края на гората. Хънтър заповяда на групата да спре и да застане на безопасно разстояние, докато той я изучава. Водата блещукаше на половин метър от повърхността на почвата, която беше суха и чакълеста, както навсякъде другаде.

Хънтър се наведе надолу и от тъмната, с пурпурен цвят вода го блъсна дъх на разложение, остра и противна миризма, чийто произход не успя точно да определи. По стените на дупката се бяха захванали раковина до раковина, подредени на повтарящи се групи и невероятно лигави и гладки при опипване.

— Не е лошо да си отбележим местоположението на тази яма — нареди накрая Хънтър. — Скоро ще ни се наложи да търсим вода за пиене.

— Стига да установим, че тази може да се пие — допълни Кристъл. — Все още имаме известни запаси от таблетките за пречистване.

— О-о — намръщи се Хънтър. — Трябваше да се снабдим с апаратура за откриване на вода, тогава щяхме да знаем къде се намират всички близки източници. Това е едно от нещата, които веднага трябва да извършим. По дяволите.

— Не се притеснявай толкова от вида ѝ — успокои го Кристъл. — Нито пък от миризмата.

— Може би има с какво да ви помогна — предложи услугите си Уйлямс. Направи няколко бавни крачки напред, оглеждайки извънредно предпазливо водната яма, след което коленичи на края ѝ.

Хънтър извади деструктора и го насочи към кладенеца.

— Прекалено много се доближихте, Докторе. Какво смятате да правите?

Уйлямс вдигна лявата си ръка и от пръстите му се подадоха скритите под ноктите остри шипове.

— Аз имам вградени доста нещица, Капитане. Човек не може да предположи кога ще му бъдат полезни. Сега с ваше разрешение...

Хънтър се огледа. Гората бе спокойна и тиха, а откритата равнина се простираше гола и пустинна, докдето му стигаха очите.

— Добре, Докторе. Продължавайте, но внимавайте. Не се знае колко е дълбока тази яма, нито пък какво друго може да се крие в нея.

— Разбрано, Капитане — Уйлямс се наклони напред и потопа върховете на пръстите си във водата. Показващите се изкуствени сетива светеха леко — пет блещукащи искрици в кървавочервената течност. Ясен, сякаш направен на метално фолио надпис се появи пред очите му и подробно описа съставките на водата.

— Е, как е? — не скри нетърпението си Хънтър. — Става ли за пиене?

— Страхувам се, че не, Капитане. Това е по-скоро някаква супа, отколкото замърсена вода. Съдържанието ѝ е необикновено: соли на метали, висока киселинност и разни неща, които претендират да са ензими.

Кристъл се намръщи.

— Това не е естествена смес, Капитане. Звучи някак си много... много органично...

— Така изглежда — съгласи се Хънтър. — Мисля, че най-добре е да се махаме веднага, Докторе.

Уйлямс извади ръката си от водата и в същия миг обитателите на ямата, усетили, че плячката им се изплъзва, атакуваха устремно. Някакво синкаво пипало се стрелна от дълбините и се уви около китката на Доктора. Болката, изненадата и силното стягане го накараха да изкрещи силно. С крака се запъна в земята и така предотврати издърпването си в дупката. А пипалото дърпаше с всички сили.

Хънтър инстинктивно натисна спусъка и лъчът разкъса пипалото. Уйлямс падна по гръб, обърна се и залази колкото се може по-далеч от ямата, без да си прави труда да се изправя. Разкъсаното пипало се бяхтеше насам-натам в ямата. Бледа червеникава кръв полетя из въздуха. Капитанът се дръпна назад с цел да я избегне, когато още три пипала се издигнаха от кипящата вода. Те се увиха като камшици около тялото му и сковаха неподвижно ръцете му. После го повалиха на земята. Той отчаяно се бореше да не го издърпат към ямата, но хваткака им се стягаше и стягаше — стотици мънички мустачки се търкаха в стоманената му туника.

Кристъл изтегли сабята си и замахна към най-близкото до нея пипало. Острието едва-едва проникна в жилавото месо и тя натисна яко, за да го пререже.

Капитанът бе изтеглен почти на самия ръб на ямата въпреки усилията си да се задържи и освободи. Кристъл метна един поглед на Уйлямс, който полагаше грижи за контузената си ръка, и изкрещя:

— Хвани го, по дяволите! Аз не мога да свърша всичко сама!

За миг Уйлямс се изкуши и той да я прати по дяволите. Не искаше да рискува живота си за този капитан. Но когато съзря лицето на Кристъл, промени решението си. Не беше толкова луд, че да настройва един луд Изследовател срещу себе си. Бързо отиде напред и сграбчи краката на Хънтър. Допълнителната тежест затрудни пипалата, но тялото на Капитана беше издърпано вече прекалено близо до ръба на кладенеца.

Тогава Кристъл мушна сабята в ножницата, извади деструктора и стреля направо във водата. Пипалата веднага се сгърчиха, замяха се и затръшкаха Капитана и Доктора по земята, но не отпуснаха хватката си. Жената изруга и захвърли настрани пистолета. После откачи от патрондаша си една бризантна граната и я метна в средата на ямата. Избухливото яйце изчезна и известно време нищо не се случи. Пипалата плющяха и дърпаха Хънтър. Уйлямс го държеше за краката и ругаеше яростно с пълен глас.

Водата изригна нагоре като мощен фонтан — гранатата бе избухнала нейде в дълбините на кладенеца. Пипалата се замяха и изпуснаха Хънтър и Уйлямс. Водата вреше и кипеше. Парчета полусварено и опечено месо заплуваха на повърхността. Пипалата

заплющяха по водата и се скриха. Постепенно вълнението затихна и невероятно мирна тишина се разстла наоколо.

— Нима на тази планета може да се намери някаква жива форма, която да не е вероломна и отвратителна? — изрече Хънтър, докато седнаше бавно и внимателно на земята.

— Денят още не е започнал, Капитане — отвърна Кристъл, запалвайки поредната си цигара. — Това може да се окаже като невинно дете в сравнение с останалите дяволи.

— Предлагам всички да се върнем на катера — Уйлямс просто изтрелваше думите си. — Аз и Капитанът може да имаме вътрешни наранявания.

— Не драматизирай толкова нещата — спря го Хънтър и направи някакъв символичен опит да почисти униформата си. — Натъртени сме малко и ударени тук-там. Това е всичко. Спокойно може да продължим напред. Колкото по-бързо се махнем от тази яма, толкова по-добре. В бъдеще ако се приближим до нещо подобно, първо ще хвърлим граната и едва след това ще изследваме качествата на водата.

Той обърна гръб на ямата и закричи към града. Кристъл и Уйлямс се спогледаха и потеглиха след него.

* * *

Корби и Линдхолм вървяха, без да бързат след Меган Де Чанс. Скоро топящата се гора остана зад гърба им и пред тях се ширна гола равнина. Есперката бавно увеличаваше разстоянието между себе си и мъжете. По едно време се обърна с неподвижно и строго лице; искаше да им заповяда да бързат, но усещаше, че не я приемат особено сериозно. Според йерархията нейният ранг беше по-висок и затова Капитанът ѝ беше възложил да води групата. Но нима всичко това, по дяволите, имаше някакво значение? Меган Де Чанс беше еспер!

Тази група хора притежаваха противоречив статут в Империята. От една страна, техните способности ги правеха незаменими служители, много търсени и награждавани. Но същите тези способности ги превръщаха в официално санкционирани парии, които предизвикваха страх и омраза у властниците. От най-ранно детство ги приучаваха да знаят мястото си, да бъдат кротки и покорни, общителни

и никога да не са предизвикателни спрямо висшестоящите. Онези, които не усвояваха тези принципи, биваха брутално третирани и насилвани. Всички еспери носеха някакъв физически и ментален знак. Всъщност бяха граждани втора категория, съществуващи единствено защото бяха нужни. Всеки еспер мечтаеше да избяга, но единственото възможно убежище се намирало на бунтовната Мъглива планета. Дотам можеше да се стигне след дълго и опасно пътуване. Само няколко еспери бяха успели да го направят. Меган Де Чанс дори не беше опитала. Сигурно това беше причината да я включат в Дяволската Ескадрила, вместо да я изпратят в банката за резервни органи.

Корби така или иначе пет пари не даваше за есперите. Не им се доверяваше, но той нямаше доверие на никого, дори на себе си. Така, казваше си, никой никога няма да ме разочарова. Колкото до авторитета на Де Чанс, ако не предизвиква съдбата, той ще я остави намира. Не бързаше да попада в чуждия град. Нека другата група първа влезе в него. Те имаха Изследовател. Докато вървяха, Корби се вглеждаше без никакъв интерес в околността. Равнината се издигаше плавно пред тях, след което се спускаше надолу. Бледочервени облаци плуваха величествено над главите им и влизаха в крещящо противоречие със зеленикавото небе. Почвата под краката му беше твърда и неподатлива. Премрежваха я безброй пукнатини. Той смътно допускаше, че е виждал и по-пуст пейзаж, но да го убие господ, не се сещаше кога и къде.

Тъкмо пресичаха един висок хребет, когато нисък боботещ звук смути тишината и земята под краката им леко се потрепери. Мъжете замръзнаха на местата си, но ширналата се равнина остана все така гола и пуста. Меган Де Чанс побърза да отиде при тях и двамата бойци инстинктивно я закриха с тела. Ала атака не последва, земята бавно се успокои, а шумът продължи да се чува и дори стана по-силен и зловещ. Корби сложи ръка на деструктора си и погледна въпросително Линдхолм.

— Какво, по дяволите, става, Свен?

Линдхолм сви неопределено рамене, лицето му остана невъзмутимо.

— Може би земетресение. Повишената вулканична активност често предизвиква разместване на земните пластове. Това обяснява

защо повърхността е така натрошена.

— Не е земетресение — намеси се бавно Де Чанс. — Виждала съм подобен терен и преди... Намираме се в страна на гейзери... Внимавайте! Те може да избликнат по всяко време.

И миг по-късно в непосредствена близост до тях струя вряща вода избликна от някаква пукнатина и се устреми като фонтан към небето. Сякаш зарева тежко ранено животно, към чийто глас се добавяше дълбок остър звук, резонирайки с трептящата земя. На върха фонтанът се колебаеше леко, преди да падне неохотно обратно върху изсъхналата почва, която жадно попиваше неочакваната влага.

Един след друг десетки гейзери изригваха от дълбините и стълбове гореща пара се понасяха към зеленото небе. Ревът стана оглушителен. Корби се обърна да попита нещо Де Чанс, но колкото и да викаше, шумът го заглушаваше напълно. Накрая се отказа и се отдаде на гледане. Мина известно време, преди гейзерите един по един да се укротят и да замрат — подземното налягане, което ги захранваше, силно намаля. Лека мъгла от микроскопична пара се добави към омарата. Земята продължи още малко да боботи тихо, като че си шепнеше нещо, след това утихна.

— Внушителна гледка — каза Линдхолм.

— Прав си — подкрепи го Корби. — Добре, че спряхме навреме. Ако се бяхме оказали по-близо...

Той поклати глава, сетне погледна Меган Де Чанс.

— Вие сте шефът, госпожо. Какво ще правим сега? Да се връщаме ли?

— И това може да стане — отвърна Де Чанс. — Но доколкото знам, гейзерите обикновено изригват на определени интервали от време и ако успеем точно да ги определим, ще можем да преминем през местността, докато са спокойни; тогава ще бъдем в безопасност.

Линдхолм кимна бавно.

— Трябва да определим тези интервали абсолютно точно. Но дори и тогава няма да бъдем напълно сигурни. Преди гейзерите бяха спокойни. Нищо чудно именно нашето приближаване да ги е активизирало. Ако е така...

— Малко вероятно — възрази Меган Де Чанс. — Едва когато изкачихме този хребет, те започнаха. Тази област е в обсега на

компютърните сенсори. Може да изчакаме отново да изригнат, да се свържем с корабните компютри и те да ни осведомят за точното време.

Корби се намръщи кисело, но запази спокойствие; с радост би използвал всякакъв предлог, който да му позволи да се върне обратно, но не можеше да отстъпи, докато другите още настояваха да продължат. Ала беше изплашен до смърт. Тримата чакаха тихо и напрегнато изригването и наистина след двадесет минути гейзерите бликнаха отново, изпълвайки въздуха с пара, кал и вряла вода. Когато се успокоиха, земята се залюля, забоботи и така продължи обезпокоително дълго време. Де Чанс потърси връзка с компютрите посредством комимплантата си и започна да изучава светещите фигури, които се появяваха пред очите ѝ.

— Много добре — заключи тя накрая. — Интервалът е двадесет и две минути. Значи остават само няколко секунди до следващото начало. Гейзерите изглежда са ограничени в една малка област и ние ще можем лесно да я пресечем за десет минути и докато се движим, няма да имаме никакви проблеми.

— О, наистина — иронизира я Корби. — Само една приятна малка разходка, нали?

— Точно така — отвърна Де Чанс.

— Ами ако сме пресметнали погрешно и гейзерите не избликуват на точно определени интервали, а когато им скимне?

Линдхолм се усмихна:

— Тогава ще можеш да кажеш: „Аз ви предупредих!“

Корби хвърли на Линдхолм гневен поглед, а Де Чанс се обърна, за да скрие усмивката си.

Изчакаха мълчаливо изригването на гейзерите. Корби хапеше вътрешностите на бузите си, стискаше и отпускаше юмруци. Мразеше да чака. Това даваше възможност на страха му да расте, увеличаваше шансовете му да го сграбчи. Той наблюдаваше Линдхолм с крайчеца на очите си, но Свен изглеждаше спокоен и неподвижен както винаги. Имаше момент, в който нервите му наистина бяха зле, тогава Корби мислеше, че би му помогнало, ако можеше просто да си поговори с някого за своя страх.

Ала Корби беше самотник и винаги е бил такъв. Трудно се сприятеляваше, а и никога не бе имал нужда от приятел. Свен беше най-близко до понятието приятел, но Корби не смееше да споделя с

него. Как би могъл човек като Линдхолм, флотски офицер по професия и бивш гладиатор, да разбере какво е истински страх?

Точно в този момент земята се залюля, гейзерите бликнаха и прекъснаха потока на мислите му. Де Чанс изчака да спре и последният гейзер, след което се втурна надолу в равнината. Линдхолм я последва, но спря, когато усети, че Корби стои на мястото си.

— Хайде, Ръс, нямаме много време, разбери!

Корби се опита да мръдне, но не успя. Гейзерите бяха там, чакаха го, дебнеха своя шанс да го убият. Той знаеше, че това не е вярно. Знаеше, че има много време. И все пак не можеше да се помръдне, да се сблъска с опасността. Де Чанс бе вече доста пред тях, тичайки свободно и леко, като че не я беше грижа за нищо в света. Линдхолм го гледаше, озадачен и неспокоен, но в един миг разбра всичко. Корби бързо отмести поглед, гняв и срам го изгаряха отвътре. В този миг Де Чанс изкрещя и всичко се промени.

Корби се огледа, и то тъкмо навреме, за да види как напуканата и натрошена земя се проваля под краката ѝ. Нещо забоботи и почвата се размърда, в един ужасен миг той си помисли, че ще последва земетресение. Но мина време, а гейзерите останаха тихи, Де Чанс обаче бе изчезнала в една широка и дълбока цепнатина, която изглеждаше около десетина метра широка и продължаваше да се увеличава. Корби изтича напред, следван непосредствено от Линдхолм.

— Колко време имаме, Свен?

— Достатъчно — отвърна Линдхолм. — Ако не се получат усложнения.

— Като например един еспер със счупен крак.

— Точно така. Мислиш правилно, Ръс.

Скоро стигнаха зейналата цепнатина, спряха на ръба и надникнаха долу. Де Чанс вдигна поглед към тях, лицето ѝ бе свито и побеляло от болка, а когато заговори, гласът ѝ бе напрегнат, но спокоен.

— Първо добрите новини. Мисля, че нямам нищо счупено. Лошата новина е, че левият ми крак е заклещен в тази пукнатина и не мога да го освободя. Още по-лошо е, че тук долу, вдясно от мен има открит гейзер.

— Спокойно — утешаваше я Линдхолм. — Ще те измъкнем. Имаме достатъчно време. Нали така, Ръс?

— Да — отговори Корби. — Няма проблеми. Дръж се, еспер, аз ще дойда там долу при теб!

Той трмаво и с мъка се покатери над ръба и се спусна внимателно в цепнатината. Тя бе дълбока осем или девет стъпки, а напуканата повърхност на земята долу бе суха, трошлива и шуплеста. Десният крак на еспера бе потънал почти до коляно в цепнатината. Корби слезе долу при нея и внимателно опипа пукнатината с ръце. Обувката ѝ беше потънала дълбоко в една шупла и начупените чирепи я притискаха като клещи. Колкото повече я дърпаше, толкова по-здрavo се заклещваше.

Корби тихо изруга. Явно бе, че нямаше да може да я освободи само със сила, но дявол да го вземе, ако се сецаше за нещо друго! Времето беше проблем. Каквото и да предприемеше, той трябваше да го направи бързо. Взря се в открития гейзер точно до есперката и се включи към компютрите на катера. Светещите цифри, появили се пред очите му, показваха точното време до изригването на гейзерите.

— Излез оттук — подкани го Де Чанс.

— Млъкни — сряза я Корби. — Мисля.

— Ти не можеш да останеш. — Де Чанс говореше спокойно. — Аз съм заклещена хваната в капан. Ако ме оставите, имате достатъчно време да се спасите от гейзерите. А ако останете, всички ще загинем.

— Тя е права, Ръс. Има смисъл в това, което казва — намеси се Линдхолм. — Нищо не можем да направим за нея. Освен да ѝ помогнем да умре леко, вместо да се мъчи.

Корби погледна гневно нагоре. Линдхолм бе насочил деструктора си към Де Чанс. Корби измъкна своя пистолет.

— Ние във флота не постъпваме по този начин! Свен, хвърли ми бързо пистолета! Имам идея.

Линдхолм хвърли деструктора. Корби го хвана ловко с лявата си ръка и го натика в колана си. Капки пот се стичаха по лицето му, и то не само от горещината на открития гейзер.

— Много добре, Свен, а сега тръгвай. Ние ще те настигнем.

— Нямаш шанс — възрази Линдхолм. — Искам да видя какво възнамеряваш да правиш.

Корби му се захили, след което насочи своя деструктор в земната шупла на сантиметри от заклещения крак на еспера.

— Стой кротко, Де Чанс! Дори не дишай.

Той стреля в земята. Ярък енергиен лъч се заби дълбоко, изхвърляйки начупени чирепи във въздуха. Де Чанс дръпна малко крака си. Той помръдна, но остана заклещен. Корби подхвърли оръжието си на Линдхолм, извади втория пистолет и се прицели в земята от другата страна на хванатия в капан крак. Стреля отново и шуплата се повдигна и разпадна. Де Чанс успя да освободи крака си.

— Отлична стрелба, Корби. А сега, по дяволите, да се измитаме оттук!

— Добра идея.

Корби постави пистолета си в кобура и ѝ помогна да се измъкне от цепнатината. Изкатери се след нея и тримата се затичаха през полето, където всеки момент щяха да изригнат гейзерите.

Де Чанс пазеше десния си крак, тичаше трудно. Напуканата земя боботеше под краката им. Няколко струйки пара се издигаха над отворите. Земята под краката на Линдхолм се срина внезапно, но той прескочи зейналата цепнатина и продължи да тича. Дробовете на Корби горяха при дишане, но той си налагаше да бяга по-бързо. Линдхолм и Де Чанс ситняха до него. Земята се люлееше и боботеше под краката им, а Корби почти усещаше набиращото сила налягане там долу.

Погледна назад през рамо. Бяха изминали по-голямата част от разстоянието. Скоростта на есперката намаля, защото дишането ѝ се затрудни. Сигурно вече бяха извън полето.

Вряща вода се издигна към небето на няколко метра вляво от тях. Тримата продължиха да тичат, само няколко съскащи капки ги засегнаха. Повечето гейзери пръскаха газове, изригваха пара, вода и вряща кал, но бяха далеч зад гърба им.

— Не трябваше да се съгласявам да се включа в Дяволската ескадрила — изрече задъхано Линдхолм. — На Арената бях в много по-голяма безопасност.

— Пази си силите — изпъхтя Корби. — Ще ни трябва още. Не сме излезли от зоната на гейзерите.

— Имаш ли някакъв план, как да се измъкнем, Ръс?

— Млъкни и тичай.

— Отличен план.

Зад и около тях гейзерите изригваха на стотици стъпки нагоре в бледото зелено небе, но мъжете и есперката вече почти се бяха измъкнали.

„Ще успеем — помисли Корби упорито. — Наистина ще успеем, по дяволите!“

Закиска се остро, както тичаше. Новият свят се оказа почти такъв, какъвто го бе видял в своите страхове, ала той беше достатъчно жилив и ще успее да се справи с него. Още един гейзер изригна далеч зад гърба му. Той присви устни и продължи да бяга.

* * *

Беше привечер, небето притъмняваше, когато Хънтър зърна статуите. Слънцето се скри зад тъмните облаци и цветът на небето премина от бледозелено до тъмносмарагдено. Сенки пълзяха по напуканата земя и се издигаха към облаците. Хънтър забави крачка и спря. Озова се внезапно пред стръмен скат, дълбок около шестдесет метра. А долу, на равното, мълчаливи и самотни, разположени симетрично в нищото, стояха статуи. Три огромни черни колони твърдо се открояваха на фона на запустялата земя. Доктор Уйлямс и Изследователката Кристъл стояха от двете страни на Хънтър, гледаха надолу и дълго никой не отрони нито дума.

— Първият знак за наличие на цивилизация — изрече Кристъл най-последно. — Капитане, аз трябва да разгледам тези статуи, докато все още има светлина.

— Почакай малко — прекъсна я Уйлямс — Ако загубим време тук, няма да успеем да достигнем града, преди да се е стъмнило.

— Във всички случаи няма да успеем — възрази Кристъл. — Той е поне на седем километра, а слънцето ще залезе след не повече от час. Може би е по-добре да се разположим на лагер тук, отколкото където и да е на друго място. Права ли съм, Капитане?

— Изглежда достатъчно безопасно — отвърна Хънтър. — Но може да се окаже, че са само гротескни скални формирания, изваяни от вятъра.

— Не — каза Уйлямс спокойно. — Това са статуи. Виждам детайлите. — Останалите двама го погледнаха въпросително и докторът се усмихна сковано. — Вече ви обясних, че имам малко повече вградени допълнения. Очите ми са настроени така, че да мога да виждам на разстояние почти три километра. — Той отново погледна статуите и усмивката му изчезна. — Мога да различа най-фините подробности по статуите, Капитане, и не ми харесват. Те изглеждат... обезпокоителни.

Хънтър изчака, но Уйлямс нямаше какво повече да каже. Изследователката погледна Хънтър неспокойно, ала той отклони поглед. Кристъл беше права, скоро трябваше да се установят на лагер, а това място беше добро, както никое друго, с високия хребет, който да ги пази от вятъра. Голата, без никаква растителност земя не им предлагаше Бог знае какъв комфорт или убежище, но след усиленото ходене през целия ден Хънтър чувстваше, че ще може да спи, дори камъни да падат от небето. Той въздъхна тихо и поведе групата внимателно надолу по стръмния неравен склон към равнината. Не си спомняше откога не се бе чувствал толкова уморен. Земята беше неизменно твърда и неотстъпчива през целия ден, удряйки го враждебно по краката, така че самият акт на движение беше сам по себе си труден и изтощителен.

Статуите упорито и неизменно се приближаваха и Хънтър се постара да се съсредоточи върху увеличаващите се подробности. Друга натрапчива мисъл не му даваше мира. От часове не знаеше нищо за групата на еспера. Той беше сигурен, че ако се случи нещо, те ще се свържат с него, но все пак тяхното мълчание му действаше на нервите. Не искаше да им се обади пръв. Това можеше да се изтълкува като недоверие от негова страна, че са в състояние да се справят с проблемите си. Но знаеше, че няма да може да заспи независимо колко е уморен, ако не се свърже с тях. Реши да изчака, докато слънцето залезе, и ако все още не са се обадили, ще се опита да им напомни за себе си.

Би трябвало да са добре. есперът нямаше много голям практически опит, но пък беше първокласен телепат. Каквото и да се случи, нищо не може да се промъкне в нея. А що се отнася до евентуална физическа заплаха, двамата флотски щяха да бъдат в състояние да се справят с когото и да било, ако е достатъчно глупав да

ги закачи. Техните досиета представляваха забележително четиво. Ако късметът им бе малко по-добър и криминалните наклонности — малко по-изтънчени, щяха да свършат като герои, а не като пушечно месо в Дяволската ескадрила. И все пак въпреки всичките им недостатъци и двамата имаха богат опит в почетни битки в не един чужд свят.

И ако при обикновени обстоятелства Хънтър не би се доверил на нито един от тях, те бяха достатъчно добри да осигурят необходимата помощ на еспера, за да оцелеят на Улф IV. Щяха да се погрижат за нея. Той си спомни неочакваната си среща с онова нещо във водната яма и се усмихна криво. Двамата сигурно щяха да се справят по-бързо, стига да се окажеха достатъчно глупави да се оставят да ги хванат. Ако нещо в досиетата им бе вярно, то бе, че не вярваха на никого и нищо, дори и на самите себе си. А именно от това се нуждаеха, за да оцелеят на Улф IV.

Огромните изправени камъни вече бяха достатъчно близко и Хънтър започна да различава елементи на форма и смисъл в техния замисъл. От разстоянието там, на хребета, той не бе успял да прецени колко са големи. Трите статуи бяха тридесет метра високи и три метра в диаметър. Всяка от тях би трябвало да тежи поне няколко тона. Кожата на Хънтър настръхна неприятно, когато се опита да си обясни как и защо тези дяволски неща бяха пренесени тук, в голата равнина, на километри от каквото и да било. Накрая спря пред първата от гигантските статуи, а Уйлямс и Изследователката се заковаха зад него. Тримата гледаха втренчено в мълчание дълго време.

— Може би така са изглеждали съществата, построили града? — изрече въпросително Уйлямс.

— Ако е така — заключи Кристъл, — да се надяваме, че това не са точните им размери.

Статуите се виждаха безстрастно над пустинната равнина. Подробностите бяха заличени от вятъра и дъжда, или поне Хънтър се надяваше да е така, ала и трите бяха достатъчно ясни, за да предизвикват едновременно прекрасни и обезкуражаващи чувства. Трудно бе да ги проумееш. Всяко едно от грамадните извити тела стоеше на два дебели слонски крака, имаше гнездо от виещи се пипала, които висяха от китките до земята. Два чифта ръце бяха отделно прикачени и завършваха с малки пипала. Най-разнообразни отвори браздяха тялото като огромни количества отворени усти или

рани. Хънтър с огромно усилие потисна внезапното си желание да постави ръката си в един от тези отвори, за да провери колко надълбоко стигат. Масивната глава имаше кошмарни размери. Остри ръбове и плоскости бяха разположени около разтворената паст, осеяна с широки зъби. Нямаше следа от очи, но множеството разрези и сенки в горната част на главата може би имаха подобно предназначение. Огромните размери на всяка статуя би трябвало да подсказват, че съществата са бавни и мудни, но вместо това човек добиваше впечатление за сила, бързина и жестокост. Хънтър усети как ръката му автоматично се спусна към пистолета. Той се усмихна кисело, но остави ръката си там.

— Кошмари, изваяни от камък — промърмори Уйлямс, гледайки другите две статуи. — Изглеждат ужасно, нали? Колко стари биха могли да бъдат тези изваяния, Изследовател?

— Стотици години — отвърна Кристъл. — А може би и повече. Очевидно известно време са били изложени на природните стихии. Ще ви задам един въпрос, докторе. Защо са оставени тук, толкова далеч от града? За предупреждение може би или да отбележат някаква граница?

— Вероятно тази област не е била изоставена, когато статуите са били издигнати — предположи Хънтър. — Ние не можем да знаем дали всичко е изглеждало винаги така. Но не съм сигурен, че тези статуи представляват съществата, които са построили града. Много повече ми приличат на някой легендарен демон или бог. Така мисля, съдейки по тялото. Крака и пипала? Това е лишено от смисъл. Не, те ми приличат повече на комбинация от различни същества, отколкото на естествено еволюирала форма на живот.

Той отмести поглед, изучавайки известно време залязващото слънце.

— Ще тръгнем към града утре сутринта. Ще се установим на лагер тук. Билото на хребета и статуите ще ни предоставят известно убежище срещу природните стихии.

— Сигурен ли сте, че тук ще бъдем в безопасност? — попита Уйлямс, оглеждайки се нервно наоколо. — Мисля си, че катерът има поне силов екран...

— Ние имаме портативен екран, докторе, и доста добра колекция от мини — намеси се Кристъл. — Ще бъдете в безопасност, не се страхувайте.

Разположиха се в широк полукръг пред трите статуи и заизпразваха раниците си. Кристъл събра всички мини и започна да ги втиква в земята в кръг около статуите, установявайки базов периметър. Хънтър закрепил полеви фенер и мека златна светлина се разля наоколо. Познатите нежни отблясъци бяха утеха след острата слънчева светлина на Улф IV. Всичко прие естествените си цветове. Капитанът бързо установи портативен екран с радиус от двеста стъпки точно по окръжността до мините. Изчака неспокойно Кристъл да ги зареди и го включи. Леко блещукане в нощния въздух беше единственият знак, че силовият екран действа. Мускулите му се отпуснаха за пръв път от дълго време насам. Обърна се да помогне на Уйлямс да се оправи с полевия фенер, докато Кристъл за последен път зорко огледа периметъра. Тя бе направила всичко според инструкциите и все пак бе притеснена.

Малко по-късно, след като си взеха протеиновите кубчета и дестилираната вода, Изследователката се облегна на една от статуите. Студеният ръбест камък неприятно я убиваше в гърба. Огледа с бавен бдителен поглед откритата равнина през блещукането на екрана. Всичко изглеждаше тихо и спокойно, но нощта се спусна бързо и тъмните сенки създаваха едно допълнително чувство на тежест и безпокойство.

Изгаси фаса си в статуята и си запали друга цигара. Бе решила да разпреди запасите си на дажби. След приземяването беше твърде вероятно да мине известно време, докато получи нови цигари, макар че не виждаше смисъл. Във всеки случай дългото очакване щеше да бъде ад, така че можеше да им се наслаждава поне докато ги има. Погледна към другите две статуи и бе леко разтревожена от впечатлението поради вплътняващите се сенки, че каменните лица се движат. Изтърси пепелта от цигарата и си пожела да е някъде другаде. След бъркотията, която бе причинила при мисията на Грендъл, би трябвало да смята за голям късмет, че ѝ предложили място в Дяволската ескадрила, но в нея назряваха известни съмнения. Като Изследовател беше сигурна, че Имперският флот винаги е готов да я подкрепи. Сега не мислеше така. Тя бе съвсем сама и трябваше да се уповава само на себе си. И ако сгреша отново, всички щяха да заплатят за това с живота си.

Кристъл решително се засмя. Щеше да се справи. Тя беше Изследовател!

Доктор Уйлямс грееше ръцете си на приятното лъчение на полевия фенер. Вечерта ставаше все по-студена и загряващите елементи в униформата не бяха достатъчни. Той протегна лявата си ръка и сензорните шипове се измъкнаха изпод ноктите му. Хлъзна шиповете няколко пъти напред-назад, наслаждавайки се на усещането, сетне реши да ги разработи във въздуха наоколо. Не че допускаше да има нещо опасно, но това беше добър тест за способностите на сензорите. Мънички светещи цифри се появиха пред очите му чрез оптическите нерви, които му даваха константите на въздуха в проценти, след което се отказа да ги гледа. Имаше няколко интересни следи, макар и да не бе нещо, което би могло непосредствено да им напакости. Никакви изненади. Напълно стандартен въздух.

Той прибра сензорните шипчета, включени към компютрите на катера, и задейства със собствена настройка проверката на системите. Поток от сбити усещания потече през него като серия от малки искри, светващи и угасващи, идващи и отиващи си прекалено бързо, за да може да определи приятни ли са или не.

Компютрите карат да се прояви всяка имплантирана добавка, активизирайки я достатъчно дълго, за да може да бъде проверена, и щом тестът се окаже задоволителен, да се изключи. Всичко това трае секунди и Уйлямс хитро се усмихна, когато компютрите го увериха, че всички системи работят нормално. Той беше сигурен, че сам ще може да установи, ако нещо не е в ред, но не беше лошо да извърши проверка, щом имаше възможност да го направи.

Изключи компютрите и провери състоянието на своите имплантирани енергийни кристали. Въздъхна с облекчение, когато проверката установи, че те са 98 процента заредени. В случай че ги използва внимателно, щяха да траят, докато се сдобие с нещо ново. Опитва се да си представи какво щеше да е, ако беше просто човек, без добавките, и бе леко разочарован, че не успя. Намръщи се. Не беше много отдавна. Може би точно това не искаше да си спомня...

Уйлямс побърза да прогони тази мисъл и се изтегна в спалния си чувал. Бе много уморен. Направил бе всичко, което се искаше от него. Ако има други неща да се вършат тук, в лагера, нека другите да го направят. Той е учен, не е слуга. Усмихна се леко, наслаждавайки се на

думата „учен“. Той бе най-добрият в своята област преди провала, всеки го казваше. Дори и тези, които го мразеха, а те не бяха малко. Вампир щеше да го направи богат и прочут в цялата Империя, ако разни дребни душици не бяха завидели на неговия успех и не бяха прошепнали отровни думи в ухото на Империята.

Уйлямс се намръщи, но бързо отпусна чертите на лицето си, в случай че някой го гледа. Един ден самата Императрица щеше да си плати за това, което му бе сторила. Всички, които го бяха предали, щяха да му платят, и то с кръвта си...

Ръцете му се свиха в юмруци, но се насили да ги отвори отново. Що се отнася до Капитана и Изследователката, за тях той бе един кротък, безобиден доктор. Уйлямс искаше те и занаят да мислят така. Един ден щеше да им докаже, че са се лъгали. По-късно. Има време за всичко, нека най-напред пристигнат колонистите. Няма да е никак трудно да подкупи хората от снабдителните кораби да му докарат така необходимата му висша техника. И с толкова много топли тела, върху които ще може да експериментира в облика на любезен колониален доктор, който знае до какъв триумф може да достигне...

Капитан Хънтър погледна Уйлямс недоверчиво. Този човек пак се усмихва. Той поклати глава и отмести погледа си. Без съмнение докторът бе открил нещо дяволски забавно. Капитанът разстла своя спален чувал възможно най-далеч от него и легна. Великолепно бе да даде най-сетне почивка на болящите го крака. Впери поглед в тъмното нощно небе. Звездите се появяваха една по една. Особено ярката светеща точка бе една от малките луни. Той понечи да провери това чрез компютрите на катера, но се отказа. Не бе толкова важно, за да пилее енергията. Хънтър се протегна. Тялото му най-сетне започна да се отпуска след напрежението и дългото ходене. Земята бе твърда и неподатлива, но той бе спал и при по-лоши условия. Не предполагаше, че ще има проблеми със заспиването. По-голямата част от тялото му бе вече полузаспала, а екранът и мините щяха да подадат сигнал дълго преди нещо, което може да създаде проблеми, се доближи до лагера.

Капитанът лежеше кротко, отпъждайки съня, за да може да се наслади още малко на сънливата нега. Въпреки всичко това бе един интересен ден. Първо гората, след това водната яма, а сега и статуите. Нито един скучен момент на Улф IV. Той леко се усмихна, като

потърка натъртените си ребра. Все пак се справи не чак толкова зле, най-общо казано.

Въздъхна и се протегна удобно. Връщайки се назад в мислите си, той бе озадачен защо толкова много се безпокоеше от преспиването на открито. Сега, когато бе тук, установи, че не бе чак толкова лошо. Помисли отново за каменните колоси, извисяващи се над него, и се намръщи. Както повечето хора, и той бе имал няколко контакта с чужденци в своята кариера, но все пак не можеше да спре усещането, че има нещо неестествено в съществата, изваяни от камък. Те го тревожеха някъде много, много дълбоко. Може би това бе комбинация от живи същества и призраци, която не би трябвало да се среща ведно? Може би бе просто от невероятните им размери. Но във всеки случай Хънтър реши, че когато настъпеше моментът да влезе в чуждия град, той щеше да го направи с пистолет в ръка.

Една прозявка го изненада и той затвори очи, за да ѝ се наслади по-пълно. Но бързо ги отвори, защото се сети, че напълно бе забравил за групата на еспера. Беше минало доста време, затова реши да се свърже с тях. Активира своя комимплант. Леко свистене изпълни ушите му.

— Еспер Де Чанс, тук е Капитанът. Чувате ли ме?

— Да, Капитане. — Гласът на еспера бе спокоен и мек. — Намираме се в една закътана местност и се установяваме за нощуване.

— Ние също. Вече е доста късно, еспер. Очаквах да ми се обадите по-рано.

— Съжалявам, Капитане. Просто нямаше какво да докладвам. Сблъскахте ли се с някакви проблеми?

— Нищо, с което не бихме могли да се справим. Но ако на пътя ви се изпречи яма с вода, стойте по-надалеч. Те са населени. Лека нощ. Ще се свържем утре сутринта.

— Добре, Капитане. Лека нощ.

— И, Де Чанс... не се страхувайте да потърсите помощ в случай на нужда. По-добре фалшива тревога, отколкото да пристигнем твърде късно.

— Разбрано, Капитане. Лека нощ.

— Лека нощ, еспер. Приятни сънища.

Той изключи комимплантата и умората го обгърна с мека сива пелена. Виждаше Кристъл, облегнала се на една от статуите, вперила

поглед в равнината. Той леко се намръщи. Не беше наредил да бъде пазач... И все пак тя бе Изследовател и без съмнение си знаеше задълженията. Ако иска да стои на стража, то си е нейна работа. Що се отнася до него, той разчиташе на екрана и мините. Хънтър затвори очи и се остави денят да отлети.

Нощта се спускаше бавно над равнината, тъмнината скриваше и поглъщаше всичко — дълбока и потайна, само меката златиста светлина на полевия фенер се разстиляше наоколо. Гъсти виещи се изпарения и мъгли се издигаха около лагера, притискайки се плътно към силовите екрани с мрачна настойчивост. Кристъл седеше до основата на една от статуите в периферията на осветения от фенера кръг. Краят на цигарата ѝ светеше матовочервено в мрака. Не можеше да спи, със или без силов екран. Във всеки случай не се нуждаеше от много сън. Тя бе Изследовател. Не ѝ беше за пръв път да бъде пазач в един чужд свят, но винаги се чувстваше като за пръв път. На един нов свят човек никога не е сигурен какво е важно и какво не. Кое е безопасно и какво чака удобен случай, за да нападне. В един непознат свят всяко нещо може да стане опасно без предупреждение. В края на краищата най-безопасно е да нямаш вяра на никого и нищо и да си готов да се бориш за живота си при най-малкия знак.

Не е много добре за нервите, ала Изследователите не са нервен тип. Тя настръхна, когато нещо се раздвижи близо до ръката ѝ, но бързо се успокои — Капитан Хънтър седна до нея.

— И вие ли не можете да заспите, Изследовател?

— Нямам нищо против да бъда пазач, Капитане. Свикнала съм.

— Какво мислите за нашия нов свят?

— Виждам да съм и по-лошо.

Хънтър я погледна замислено.

— Кристъл, какво стана на Грендъл?

Изследователката извади цигарата от устата си и издуха идеално кръгче. Тя наблюдаваше как пушекът постепенно се разстиля във въздуха. Когато заговори, гласът ѝ беше спокоен, само може би малко горчив.

— Това бе първата ми по-значителна длъжност. Свърших добра работа на Лоли и моята награда беше да пазя при археологическите разкопки на Грендъл. Тогаваша планетата все още не се наричаше така, разбира се. Ние не знаехме какво ни чака.

Това трябваше да бъде една проста и ясна работа — проучването на някои древни останки и няколко къса от машини, открити от първата вълна колонисти. В момента, когато за пръв път видях града, аз трябваше да усетя, че ще се случи нещо лошо. От сградите на повърхността беше останала само черупката, но когато започнахме да копаем надолу, все по-надълбоко и по-надълбоко, се натъкнахме на постройки, толкова добре запазени, като да са били напуснати преди ден-два. Скоро спряхме да копаем — нямаше да можем да запазим изгледа на това, което бяхме открили.

Градът се бе разпрострял на километри под повърхността, цял и непокътнат.

Това бе кошмар от стомана и плът, комбинация от дишащ метал и сребърножично месо. Имаше въртящи се цилиндри като блещукащи мазни вътрешности и помпи, които биеха като сърца. Имаше същества, които бяха станали част от функциониращи машини, и цели устройства с очи и вътрешности. Открихме мислещи машини, който изглеждаха така, като че ли са израсли по-големи, отколкото когато са били построени. Не ми бе за пръв път да виждам такива неща. Катастрофираният чужд кораб на Ансийли беше... подобен, но този град беше нещо по-лошо. Много по-лошо. Който или каквото и да го бе построило и след това изоставило, не е било в ред, или с две думи, ние нищо не можехме да разберем.

Отдолу открихме подземията. Те бяха монументални, с внушителни размери, толкова чисти и лъскави, сякаш са били построени едва вчера. Бяха яко заключени, без никакъв знак какво съдържат. Имахме най-различни предположения относно съдържанието им, но всички искахме да ги отворим. Никога не бяхме виждали нещо подобно и трябваше да узнаем повече.

Оглеждайки се назад, си мисля, че всички ние бяхме малко луди. Бяхме прекарвали твърде дълго време в града, далеч от нормалния свят горе. Бях главната, така че окончателното решение трябваше да произнеса аз. Аз бях Изследовател, обучена в изкуството да разбирам и да унищожавам чужди култури.

Градът беше отвратителен, но до момента не се бяхме натъкнали на нещо заплашително. А освен това воините на Империята бяха в обсега на SOS-сигнал. Въпреки всичко бях предпазлива — ние всички бяхме предпазливи, обаче никой от нас в действителност не си

представяше, че нещо в подземията би могло да представлява евентуална заплаха за могъществото на Империята.

Тогава отворихме с бластери подземията и Спящите се събудиха. Загубихме двадесет мъже в първите няколко минути. Нашето оръжие бе напълно безполезно срещу дяволите, които открихме.

Бях затрупана полумъртва под отломките. Трябваше да видите, Капитане, тези живи метални същества, генетично проектирани за една-единствена цел — да убиват. Кошмари в плът и кръв, със силиконова броня, от която стърчат остри шипове. Макар да бяха огромни и ужасни, те се придвижваха с такава скорост, че през по-голямата част от времето ги виждахме като неясни фигури в гъста мъгла. Ноктите им разкъсваха метал и камък с лекота. Хилеха се непрекъснато, а в пастта им блестяха стоманени зъби. Преминаха през града, през археологическите разкопки и нямаше сила, която да ги спре.

Накрая успях да се измъкна изпод отломките и тръгнах по оставените от тях следи. Навсякъде се въргаляха мъртви тела, късове плът и много, много кръв. И то само от хора. Горе, на повърхността, целият лагер беше изтърбушен. Никой не беше останал жив. Крих се в руините три дни и половина, но имах чувството, че прекарах години. Сред отломките от един разбит катер намерих работещ комуникационен апарат и веднага се свързах с кораба в орбита около планетата. Те кацнаха и ме спасиха.

Кристъл вдигна ръка с цигарата до устата си, но изведнъж замръзна. Тялото ѝ леко потрепваше.

— Всички заселници бяха убити, напълно разкъсани, до последният мъж, жена и дете. Империята изпрати срещу чужденците най-доброто, с което разполагаше: закалени ударни части, бойни еспери и дори група киборги. Никой от тях не оцеля дълго. Накрая Флотилията се намеси и изпепели повърхността на планетата. Сега Грендъл е под карантина, пазена от десетина звездни патрули, в случай че има и други запечатани подземия, скрити дълбоко под повърхността, със Спящи в тях.

Ето защо сега съм с вас, Капитане. Тогава пропуснах да забележа предупредителните знаци и позволих на ужасните същества да се измъкнат на свобода. И не загинах с чест на Грендъл. Може би щеше да е по-добре да бях умряла...

Поседяха мълчаливо известно време, вперили погледи в тъмнината и сгъстяващата се мъгла отвъд силовия екран. Жената се обърна рязко и за пръв път надзърна в очите на Хънтър.

— А вие, Капитан Хънтър, ще ми кажете ли какво е станало там, в системата Рим?

Хънтър се изкашля, преди да ѝ отговори. С мъка успяваше да подбира думите си. Тя бе разкрила честно душата си пред него и проклет да бъде, ако не направи същото.

— На Рим е пълен мрак. Звездите едва мъждукат от бездната, населените планети са няколко и много далеч една от друга. В края на нашата галактика пространството е толкова пусто и несигурно, че често звездолетите изчезват безследно. Но планетите на Рим са част от Империята и трябва да бъдат наглеждани от патрулните кораби.

Дори времето там тече по друг начин. Влачи се бавно, всеки ден е като предния и въобще по нищо не можеш да го различиш от останалите. Непрекъснатият мрак действа на нервите, както силният сърбеж на кожата: няма начин да не се почешеш. Корабите изчезваха на Рим. Никой не знаеше защо. Чакането ни изнервяше; поне да се появяха неприятности — тогава щяхме да действаме, да се браним, да отвръщаме на удара с удар.

Бях добър войник. Изпълнявах стриктно всички нареждания, защитавах Империята от нейните врагове и никога не задавах въпроси на висшестоящите. Забелязаха ме и ме направиха Капитан. Така започнах и аз да заповядвам; малко по малко откривах причините за тези заповеди и разбрах, че не всички бяха достатъчно добри и разумни. Ала продължих да ги издавам и да следя за изпълнението им. А висшестоящите непрекъснато ме наглеждаха. Като войник наистина бях добър, но през безкрайните нощи, когато седях на пост и над мен се разстилаше само бездната, без нито една мъждукаща звездичка, започнах да се чудя доколко техните доводи бяха по-добри от моите, дали наистина бяха здравомислещи или всички ние бяхме само препъваци се в тъмнината слепци.

Ставаше ми все по-трудно да заповядвам. За всяко взето решение употребявах все повече и повече усилия. Изгубих доверие в тези над мен, в Империята и най-вече в самия себе си. Чувството за сигурност и стабилност изчезна някъде. Нямахме на какво да се уповавам. Животът ми се превърна в истинска тежест. И за най-елементарните решения

трябваше да вода такава борба със себе си, че бях стигнал почти до лудост. Проверях по няколко пъти нещата, за да се убедя, че съм ги направил, дори когато знаех, че вече са направени.

Подчинените ми започнаха да забелязват състоянието ми. Разбирах го, но не правех нищо. Сам не съзнавах дали съм разтревожен или облекчен от този факт. Точно тогава пристигна една заповед, която не биваше да пренебрегвам. Някакъв звездолет нахлул в моето подопечно пространство. Трябваше или да го заловя, или да го унищожа. Лесно го открих. Оказа се от същата класа като моя и въоръжен до зъби. В разгара на битката трябваше да вземам бързи и ефикасни решения, но не успях — паникьосах се. Изгориха кораба ми. Избягах от смъртта с един от спасителните катери. Така постъпи и екипажът ми. И на съдебното разследване хвърлиха вината единствено върху мен.

Ала аз не бях виновен. Наистина не бях. Дълго време бях прекарал в този проклет свят без светлина и звезди. Рим би подлудил всеки, който прекара на него толкова дълго, колкото аз.

Затова съм тук, Изследовател. Загубих чувството си за сигурност и стабилност и ме изпратиха тук, направо в Ада.

Той се засмя нервно и погледна жената. Лицето ѝ беше останало както винаги спокойно и безучастно и Хънтър остана доволен от това. Ако тя си беше позволила да покаже нещо подобно на съжаление към него, помисли си той, сигурно щеше да я удари. Но Кристъл не каза нищо и той отмести от нея погледа си.

— Капитане, да предположим, че градът бъде определен като безопасен и безвреден, но Империята реши да не основе тук колония. Какво ще направите? Искам да кажа, какво ще правите в качеството си на заселник? В този случай май няма да има нужда от звездолет, нали?

— Наистина не съм мислил за това — отвърна тихо Хънтър. — Но имам добра военна подготовка; това е полезно само по себе си. А вие?

Кристъл се усмихна суховато.

— Аз съм Изследовател, Капитане. Просто една превъзходна машина за убиване. Следователно за мен винаги ще има работа.

Хънтър тъкмо търсеше отговор, когато една от мините избухна. Земята се разтреса и в ухото му тревожно зазвъня предупредителният сигнал. Той веднага го изключи. Взривът отекна оглушително силно в

нощната тишина. Двамата просто подскочиха и се изправиха гръб до гръб, с деструктори в ръце, като насочиха вниманието си към границите на лагера — търсеха евентуални пробиви в силовия екран. Уйлямс с пъшкане се измъкна от спалния си чувал, изправи се на крака и го ритна настрани, грабвайки оръжието си.

— Какво става? — още беше объркан. — Какво ни напада?

— Една мина избухна — срязва го грубо Хънтър. — Нещо се е приближило до лагера ни. Бъди нащрек и гледай в онази посока, където са насочени пистолетите ни.

— Часът е два, Капитане — тихо произнесе Кристъл. — Според компютрите останалата част от мините са в бойна готовност, но няма нищо близо до тях, което да ги взриви. А екранът е в изправност.

Хънтър напрегнато се взря в тъмнината, но лъчът на лагерният фенер не проникваше далеч извън периметъра. Талазите мъгла се виеха сърдито около зарядите, ала не можеха да ги задействат. Той се размърда неспокойно.

— Не виждам нищо, Изследовател. Уйлямс, опитай с допълнителното си зрение!

— Съжалявам, Капитане. Мъглата е прекалено гъста. И аз съм сега толкова сляп, колкото и вие.

— Ужасно — изпусна се Хънтър.

— Тихо! — викна Кристъл. — Слушайте!

Млъкнаха и Хънтър отново беше поразен от неестествената тишина на нощта. Не се разнасяше нито рев на животни, нито викове на птици, нито бръмчене на насекоми, нито дори стенанията на вятъра. Но имаше нещо там, извън лагера, нещо в нощта, което се движеше. Изглеждаше голямо, тежко, а стъпките му — бавни, провлачени, отмерени. То обикаляше периметъра обратно на часовниковата стрелка.

„Обратно на часовниковата стрелка — помисли налудничаво Хънтър. — То не трябва да прави това. Лош знак е.“

— Всеки миг ще закачи следващата мина — пресметна с тих глас Кристъл. — Каквото и да представлява, грубо е като Ада. Иначе първата мина щеше да го разруши напълно.

Почвата отново се разтресе. Следващата мина експлодира. Мъглата продължаваше да се вие и гърчи около екрана, въпреки това Хънтър успя да зърне в нея нещо огромно и тъмно. Ехото от взрива

замря в далечината и веднага след него проехтя висок пронизителен рев. Той прозвуча така ясно и остро в тишината и продължи толкова дълго, че подсказваше — не излиза от човешки дробове. И да имаше някакви емоции в този глас, Капитанът не можеше да ги схване.

— Капитане — повика го настойчиво Кристъл, — включете се към компютрите. Нещо докосна екрана.

Хънтър мигновено активира комимплантата си и електронното изображение се наложи върху неговото зрение. Нещо натискаше непрекъснато екрана и се опитваше да мине направо през него. Компютрите измерваха променливата сила на натиска и предлагаха на Капитана варианти на възможните последствия. Устата на човека пресъхна. Онова нахално нещо беше около седем метра високо и тежеше приблизително десет тона. Придвижваше се най-вероятно изправено на два крака.

Показанията на налягането подскочиха рязко нагоре, когато съществото заудря ожесточено по силовия екран. Писклив оглушителен рев с висока честота раздра отново нощта и в същия миг атаката спря така внезапно, както беше започнала. То се отмести от екрана, обърна се и бавните, провлачени стъпки постепенно затихнаха в нощта.

Хънтър въздъхна облекчено и прибра деструктора в кобура си.

— Отбой. Нещото си отиде.

След това изключи комимплантата си и зрението му се нормализира.

— Какво беше това, по дяволите? — с разтреперан глас възкликна Уйлямс.

— Просто някакъв посетител — отвърна му Кристъл. — Утре сигурно отново ще се появи.

— Капитане, предлагам някой да стои на пост. — Докторът се опитваше да си прибере пистолета, но ръцете му така трепереха, че трябваше да направи три неуспешни опита, преди да го постави на мястото му. — То може да се върне... да се върне отново, докато е още тъмно.

— И какво от това? — поинтересува се Кристъл. — Нали няма да може да мине през екрана.

— Но погледнато от друга страна — намеси се Хънтър, — мините не го засегнаха. Идеята за дежурство никак не е лоша, докторе.

Аз застъпвам първа смяна, вие — втора, а Изследователката ще поеме последната. Така всички ще можем да поспим.

Той се втрени мрачно в стелещата се около полевия фенер мъгла — малко светло кръгче в безкрайната нощ. Тази грамада дори не усети двете мини. Хънтър се надяваше, че тя не е от съществата, които са построили града. Защото ако беше така, утрешният ден щеше да се окаже извънредно интересен.

* * *

Вече се спускаше нощта, когато Меган Де Чанс и двамата бойци достигнаха каменния монолит. Спряха на известно разстояние от него и се захванаха внимателно да го изучават. Обърнаха му внимание още когато се появи на хоризонта. Но дори и сега, гледан отблизо, той си оставаше мистериозен и загадъчен. Колосът представляваше правилен куб със страна десет метра и един-единствен отвор в стената пред тях. Приличаше на вход с големина три на два метра. В него имаше само тъмнина. Повърхността на камъка изглеждаше толкова сива, че стигаше почти до черно. Изпъкнали линии и ръбове пълзяха по стените на монолита като вкаменен бръшлян. От грамадата се излъчваше чувство на вечност, сякаш винаги е била на това място и нищо не може да я измести. На фона на притъмняващото небе изглеждаше като древен и отдавна изоставен мавзолей.

— Мисля, че за пренощуване ще ни свърши добра работа — каза накрая Меган Де Чанс.

Линдхолм сви неопределено рамене.

— Защо пък не? Спал съм и при по-лоши условия.

— Аз също — присъедини се Корби. — Но досега нито веднъж не съм спал в такъв отвратителен гроб. Само като го погледна и ме побиват ледени тръпки. Мисля си какво ли прави тук, в средата на нищото? Ние сме на километри от града. Не, не, Свен, никак не ми харесва как изглежда. Би трябвало вътре да има нещо.

— Преди да влезем, ще го проверим най-внимателно — успокои го Меган Де Чанс. — Но аз се безпокоя повече от това, което ще се спотайва извън... тази структура, когато се спусне нощта. След всичко,

което видяхме досега, нямам представа какво може да се пръкне от мрака.

— Добре, че носим портативния силов екран — продължи да упорства Корби.

— Добре е — съгласи се Де Чанс, — но ако направим лагер на открито в полето, където всеки би могъл да ни види, трудно можем да си представим какво ще ни се случи. Не смятам, че в този свят има нещо достатъчно яко да пробие силовия екран, ала не бих искала да открия, че съм се лъгала. Сега замълчи, Корби, и ме остави да огледам ментално онази структура.

Жената затвори очи и лицето ѝ стана безизразно. То трепна няколко пъти и се успокои, при което всякакви признаци на индивидуалност изчезнаха. Корби я изгледа втренчено, но веднага извърна очи, тъй като не можа да прикрие побилата го тръпка на ужас.

— Не се тревожи, Ръс — произнесе тихо Линдхолм. — Тя не е далеч. Скоро ще се върне.

— Така ли? — сякаш попита Корби. — Но точно това всъщност ме безпокои.

Мисълта на Меган Де Чанс блуждаеше свободно над монолита, галейки грубата повърхност на камъка с есперността си. Усещаше, че е стара, много, много стара. Времето бе минавало през равнината, но почти не беше докоснало монолита. Вътре той беше кух и напълно празен. Жената не знаеше какво да изпитва — облекчение или притеснение. Внезапно се намръщи... долавяше, че камъкът е някак... обезпокоителен. Формите му не бяха напълно квадратни; допълнителни ъгли се набъркваха неприятно в мислите ѝ; те сякаш отказваха да се присъединят към формата, която бе видяла преди, и това накара душата ѝ да се стегне. Не харесваше усещането от грамадата, но същевременно не откриваше начин да се освободи от тревожното чувство.

— Всичко е чисто — обърна се тя към Линдхолм. — Погрижи се да направиш вътре в постройката лагер. Ръс и аз ще издигнем защитния силов екран. После ще можем да си починем.

Тримата се спогледаха, всеки очакваше другият да тръгне пръв. Накрая Меган Де Чанс се обърна и закрачи към монолита. Пред вратата почти спря, но се насили и влезе. Ако тя самата не вярваше на есперността си, едва ли можеше да го очаква от бойците. Вътре свали

раницата си, извади полевия фенер и го запали. Познатото златисто лъчение намали каменната стая до поносими размери. Тя пристъпи внимателно напред.

Вътрешните стени по нищо не се различаваха от външните: голяят груб камък беше покрит със заоблени ръбове и безброй кухини. Подът — гладък и равен, само по ъглите предизвикваше безпокойство. Жената бавно се разходи из празното пространство. Колкото повече се оглеждаше, толкова по-необяснима ѝ се струваше тревогата. Дори се почувства леко засрамена, че се е оставила на въображението ѝ да я надвие.

Но точно в този миг дъхът ѝ секна: светлината на фенера се натъкна на самотна блещукаща млечнобяла сфера на пода в най-далечния ъгъл. Дълго я разглежда — не биваше да е тук. Нейната есперност би трябвало да я открие още при първото сканиране.

— Не казахте ли при влизането, че вътре няма нищо? — попита я Линдхолм.

Есперката се стресна, подскочи, след което направо пламна. Така се бе вживяла в разглеждането, че бе оставила психическите си защити да заспят. Дори не подозираше, че боецът е тук, докато не чу гласа му. Веднага се стегна.

— Не трябваше да има нищо — изрече думите си бавно и спокойно. — Щях да го откроя.

— Означава ли, че е опасно?

— Напълно е възможно.

— Точно така — бързо каза Корби, надничайки през вратата. — Хайде да се измитаме далеч оттук, докато още можем да го направим.

— Я по-спокойно, Ръс — сряза го Линдхолм, без да се обръща.

— Доколкото зная, вие двамата трябваше да се захванете с поставянето на защитата — напомни Меган Де Чанс.

— Поприказвахме си и сметнахме, че е възможно да помислите, че имаме намерение да ви изоставим съвсем сама.

— Много сте галантни — отвърна Де Чанс. — Всъщност аз сама мога да се погрижа за себе си.

— Разбира се — изрече Линдхолм, но не откъсна замисления си поглед от млечната сфера на пода. — Ще успеете ли да измъкнете нещо от това чудо?

Меган Де Чанс се намръщи леко.

— Ще се опитам.

Тя се приближи бавно до сферата, коленичи пред нея, огледа я от всички страни, като се стараеше да не я докосва. Кълбото беше около петнадесет сантиметра в диаметър и излъчваше студен перлен блясък. Жената се откъсна от себе си и нежно докосна нещото със своята есперност.

Слънцето продължаваше да свети ярко и отвратително в блещукащото небе. От всички страни се извисяваха сгради. Нещо непонятно и ужасно се усещаше някъде наблизо и навсякъде. Кости — разпръснати и разкривени. Плът — стичаща се от потрепващите лицеви части. Очи — превръщащи се в течност и течащи незнайно къде. Същества — скачаха и се блъскаха едно друго, плъзгаха се по телата и се разтапяха. Крясък — ечи...

Меган Де Чанс рязко издърпа мисълта си от безкрайния поток образи. Падна назад по гръб, а устните ѝ замърдаха беззвучно. Линдхолм протегна ръка да я успокои, но тя замахна слабо да го удари. Той приклекна до нея и ѝ заговори бавно и утешително, докато накрая безмълвната паника отстъпи и тя отново можеше да мисли свободно. Жената задиша дълбоко и трескаво; наkvаси с език пресъхналите си устни.

— Какво се случи? — попита Линдхолм.

— Кълбото — изрече дрезгаво Меган Де Чанс. — Съдържа запис направо от някакъв чужд ум.

— И какво видя? — намеси се и Корби.

Тя бавно поклати глава.

— Лудост, ужас и насилие... Не знам точно. Още не мога да го осъзная напълно... За всеки случай не докосвайте кълбото. Лесно може да се загубите в него...

Жената се изправи на крака, обърна гръб на бойците от флота и започна да рови в раницата си. Мъжете се спогледаха. Линдхолм сви рамена и напусна стаята. След кратко колебание Корби го последва.

Поставянето на мините им отне много повече време, отколкото бяха очаквали. Почвата наоколо се оказа скалиста и твърда и техните инструменти с мъка я дълбаеха. Бързо се изпотиха. Очертаха периметъра чак когато светлината почти напълно угасна. Единствено златистият лъч на фенера, част от който се процеждаше през отвора на монолита, изглеждаше топъл и примамлив. Двамата влязоха вътре,

потривайки ръце, и се заеха да помагат на Де Чанс да привърши настройката на преносимия генератор на силовото поле. Активираха го и тримата се отпуснаха да си починат. След малко оставиха спалните си чували настрана и без желание започнаха да приготвят вечерята си, която се състоеше от противни кубчета и дестилирана безвкусна вода. Накрая легнаха и зачакаха идването на утрото.

Никой от тях не искаше да заспива, но всички знаеха, че трябва поне да опитат. С идването на следващия ден щяха да имат нужда от мобилизиране на цялата си сила и издръжливост.

Гласът на Капитана звучеше спокойно и уверено, когато се свърза с тях след вечеря. Меган Де Чанс се постара и нейният да не изглежда по-зле. Корби се канеше сериозно да се намеси в разговора и да сподели колко е разтревожен от вида на монолита, но накрая се отказа — Хънтър нямаше да го разбере правилно. Може би като достигнат утре града... Е, той имаше лоши предчувствия и за града.

За голяма своя изненада Еспер Де Чанс заспа почти мигновено. Линдхолм се бе изтегнал по гръб със затворени очи и изглеждаше както винаги спокоен и невъзмутим. Корби се взираше в двамата си спътници. Никога преди не беше имал по-голяма нужда от сън. Отпусна се, като се надяваше да заспи бързо. Все още държеше широко отворени очите си, а ръцете притискаше силно до гърдите си. Очакваше монолитът да изглежда по-малко заплашителен, ако прекара известно време буден, но не стана. Таванът беше твърде високо, а светлината на фенера — недостатъчна да проникне до ъглите и дори най-слабият шум отекваше многократно в тишината. Той измъкна деструктора си и провери енергийното му ниво — успокои се, беше доста високо, но все пак трябваше да се насили, преди да го прибере обратно на мястото му.

— Станал си нещо нервен, Ръс.

Корби метна бърз поглед по посока на гласа и видя Линдхолм да седи върху спалния си чувал. Усмихна му се и сви извиняващо се рамене.

— Мястото не ми харесва, Свен — изрече той топло, като се стараеше да не говори високо. — Представи си само, опитвам се, насилвам се да си спомня поне едно нещо на тази смрадлива планета, което да ми е харесало, и не мога. Намразих я, Свен, и това си е. — Изтри устни с опакото на ръката си и не се изненада, когато тя

затрепера. — Трябва нещо да пийна, Свен. Бих се справил с нервите си, ако пийна нещо силно.

— Съжалявам, Ръс. Както знаеш, аз не пия. Иначе щях да пренеса някоя и друга бутилка контрабандно на катера.

— Ох, направих го, но ги откриха — Корби направо се разтрепера от спомена, а лицето му лъщеше от пот въпреки студа. — Мразя този свят. Не искам да се намирам тук. Той също не ни иска. Мисля си какво всъщност правя в тази проклета Ескадрила. Никога не съм възнамерявал да ставам колонист. Във Флота служба от шестнадесетгодишна възраст и никога не съм прекарвал на една и съща планета повече от година. Така ми харесваше. Единствената причина да съм тук е, защото ми изглеждаше по-добра възможност, отколкото да прекарам остатъка от живота си във военен затвор. Представяш ли си какъв глупак съм бил? Тази планета е по-лоша и от най-лошия затвор.

— Успокой се, Ръс.

— Лесно е да го кажеш. Но нали и ти видя онази гора и онези неща, които наизскачаха изпод земята? Бил съм на повече светове, отколкото мога да преброя, виждал съм на тях доста странни неща, но в тях винаги съм намирал поне намек на някакъв смисъл. А този свят е побъркан — кошмар, от който не можеш да се събудиш и да избягаш. Утре имаме намерение да влезем в един град, пълен с подобни на тази сгради. Не мисля, че ще съм спокоен. — Той потърси умолително погледа на Линдхолм. — Какво да правя, Свен? Не мога да остана на тази земя, но не мога и да я напусна. Хванат съм в истински капан.

— Добре де, Ръс, успокой се. Нали аз съм тук — прекъсна го бързо Линдхолм, когато гласът на Корби стана истеричен. — Запомни едно: ти не си сам! Всички ние сме в една и съща лодка. И ако искаме да оцелеем, трябва да се държим здраво един за друг. Спомни си, че всички онези светове, които си видял, първоначално са изглеждали доста зле. Това просто е един друг свят и нищо повече. Само един друг свят.

Корби дълбоко въздъхна. Благодарил на Линдхолм с поглед и се усмихна закачливо.

— Как го правиш, Свен? Как успяваш да останеш спокоен през цялото време? Или има нещо тайно, което си научил на Арените?

— Би могло да се каже и така. — Линдхолм се взря замислено през отвора в тъмнината. — Много неща могат да се научат на Арените, стига да останеш жив достатъчно дълго. Научаваш се да не се страхуваш, защото иначе можеш да бъдеш убит лесно. Научаваш се да не се сприятеляваш, защото на следващия ден може да се наложи да убиеш приятеля си. Научаваш се, че няма нищо гарантирано, дори и един-единствен ден от живота ти. Накрая стигаш до извода, че не трябва да ти пука от нищо: нито от убийства, нито от напрежение, нито от собствения ти живот. Едва тогава можеш да поемеш всякакъв риск и да надделееш при сблъсъка с всякакви чудатости. Защото нищо вече няма значение, въобще нищо. — Линдхолм погледна Корби. — Проблемът, Ръс, е всъщност в това, че след като си напуснал Арените, наученото там си остава вътре в теб. И вече не чувстваш нищо. Аз не се смея, не плача, не се страхувам, не съм добър. Арените са изсмукали всичко от душата ми. Но в мен е останало достатъчно от онова, което съм бил, за да мога да преценя какво съм загубил. Трудно ми е да проявявам интерес към каквото и да е, Ръс, защото за мен наистина нищо няма значение.

— А аз? — попита Корби бавно. — Имам ли значение за теб?

— Не знам — отвърна Линдхолм. — Спомням си за годините, когато заедно служехме във Флота, но аз обичам да си спомням за мечтите, които съм имал някога, и тази мечта е някак си по-ясна от всичко друго. През останалото време просто следвам своята воля. Не разчитай на мен, Ръс. Не е останало много от душата ми.

Еспер Де Чанс простена в съня си и двамата мъже я погледнаха стреснато. Тя мърдаше неспокойно.

— Кошмар — каза Корби. — Не ме изненадва.

Първата мина избухна с оглушителен гръм, последваха я веднага още две. Лумна ярка светлина. Мъжете мигновено се оказаха прави, с деструктори в ръце, а Де Чанс отвори широко очи.

— По дяволите — изруга Корби. — Какво ли е това?

— Нещо е вървяло навън — отговори Линдхолм — и е настъпило мините. Изключи фенера, Ръс.

Корби се подчини и загаси фенера. Тъмнината веднага се настани в монолита, сякаш никога не го беше напускала. Мъжете стиснаха здраво пистолетите си и зачакаха очите им да свикнат с мрака.

— Каквото и да е онова там, навън, то не е само — каза Корби. — Ще са нужни повече същества, за да се справят с мините.

— Усещам... нещо — изрече Меган Де Чанс, като се намръщи рязко. — Трудно задържам образа му. Улавям прекалено много записи, прекалено много, за да ги преброя. Те се движат, кръжат... Всички те са около нас. Ние сме обградени.

Избухна поредната мина. Тъмнината беше пронизана с ослепителна светлина. Корби зърна тъмни неясни сенки да обикалят тромаво около монолита отвъд периметъра и веднага тропането се върна. Чуваше се нещо като гигантско сърцебиене, което започваше да блъска по силовия екран с ужасяващо търпение, настойчивост и решителност. Боецът няколко пъти облиза пресъхналите си устни и неистово се втрени в мрака.

— Спокойно, Корби — каза Меган Де Чанс. — Силовият екран ще издържи.

„По дяволите, мислеше си той, сега някой би казал, че съм торба скапани нерви.“

— Тя е права — спокойно произнесе Линдхолм. — Силовият екран е проектиран така, че да издържи всичко, дори деструктор или атомен взрив. Нищо не може да мине през него с груба и брутална сила.

Сякаш в отговор на думите му чуването спря внезапно. Заредената със скрита заплаха тишина отново се възцари в нощта. Меган Де Чанс се размърда неспокойно.

— Спряха да се движат. Стоят там... сякаш очакват нещо... Впрочем долавям нещо друго, нещо по-близо...

Подът под краката им внезапно подскочи и се разцепи с оглушителен трясък. Пукнатини плъзнаха навсякъде. И тримата с мъка се опитваха да се задържат на крака.

— Пробили са тунел под земята — завика Меган Де Чанс. — Идват за нас!

— Някой да намери фенера! — изрева Линдхолм.

— Запуши тази дупка — Корби приклезна, като яхна една издатина на повдигацията се под и напъха деструктора в най-близката пукнатина. Натисна спусъка и взрив изсушаваща земята енергия избухна долу. Оттам нещо изкрещя пронизително и след миг утихна. Линдхолм и Меган Де Чанс последваха примера му. Стрелбата бе

съпроводена с повдигане на камъка и... Дълго време цареше само тишина и мрак.

— Те си отиват — размърда се по едно време бавно Де Чанс. — Всички си отиват.

Линдхолм намери най-сетне полевия фенер и го включи отново. Бледата златиста светлина им поддържа успокояващо след гнетящата и влудяваща до паника тъмнина. Подът бе осеян с пукнатини и натрошен камък. Таванът не беше в по-добро състояние. Корби и Линдхолм се спогледаха и истерично се разсмяха.

— Отличен изстрел, Ръс.

— Добре де, добре — изрече Корби. — Знаеш как става това. Някои неща никога не се забравят.

ТРЕТА ГЛАВА

ГРАДЪТ

Капитан Хънтър и неговата група към единадесет сутринта достигнаха покрайнините на чуждия град. Яркото сребърно слънце се издигаше високо в бледозеленото небе и неговата светлина отразена от кулите на града беше прекалено силна, за да се гледа. Потоци от сиви облаци се простираха по небето като букви от някакъв чужд език, а студеният все още въздух режеше като бръснач. Хънтър се загръщаше по плътно и то не само заради студа. Известно време той стоеше като се взираше в града, но все още не можеше да свикне с него. Той се простираше пред погледа му като гигантска загадка, отоговорът на която нямаше да добие смисъл, дори и да го знаеше.

Очевидното отклонение на града го заливаше като вкоченяващо студена вълна. Огромните сгради бяха назъбени и асиметрични, с остри ръбове и изопачени, покрити с миди покриви. Странни светлини светеха в празните прозорци като заплашителни погледи на свирепи очи. Каменни и монолитни обелиски стояха до кулите от блещукащ кристал и виещи се стъклени структури, прекалено заплетени за омото да се спре леко на тях. Имаше отворени врати и прозорци, чиито размери внушаваха, че съществата, които са ги обитавали, са били поне два пъти по-едри от хората. Тънки метални нишки исяха като паяжини между сградите, оформяйки някакво подобие на плетеница високо над земята. Ни звук в застоялия въздух, ни следа от някакво движение, където и да е в града.

Хънтър местеше поглед от една страна постройка на друга, опитвайки се да открие поне нещо привично, на което да се спре, но нямаше нищо, което разумът му да можеше спокойно да приеме. Чуждата архитектура подсъзнателно, на някакво много дълбоко ниво, му причиняваше огромно безпокойство. Тя не следваше каквито и да било човешки правила за смисъл и изпълнение. От абсолютните размери на мястото го побиваха тръпки. Който или каквото и да е това

построило града, то мащабите му са значително по-големи от човешките.

— Тук сме вече почти час, Капитане — каза изследователката Кристъл, — а и помен няма от другата група.

— Може нещо да им се е случило — предположи Уйлямс.

— Щяха да се обадят, ако са изпаднали в беда — възрази Хънтър. — Но всъщност, вие сте права, Изследовател. Не може да висим тук цял ден, ще се свържа с тях, за да им съобщя, че сме пристигнали. — Той активира ком-импланта, но очите му останаха впити в града пред него.

— Еспер Де Чанс, тук Капитан Хънтър. Рапортувайте за вашето положение.

Не последва никакъв отговор, само зловеща тишина и то дори без пукане. Хънтър и Кристъл се спогледаха.

— Еспер Де Чанс, тук Капитан Хънтър. Моля, рапортувайте за вашето положение. Виждате ли града?

Той изчака известно време, но отговор отново не се получи.

— Линдхолм, Корби, чувате ли ме? — тишината се проточи. — Изследовател, чувате ли ме по вашата импланта?

— Съвсем нормално, Капитане. Нашата апаратура е в изправност.

— Тогава при тях се е случило нещо лошо.

— Освен ако градът се намесва с някакъв сигнал — каза Уйлямс. Хънтър се смръщи замислено.

— Еспер Де Чанс, ако по неизвестни ме чувате, но не можете да отговорите, знайте, че възнамеряваме да влезем в града. Близо до центъра му се извисява огромна медна кула. Опитайте да се присъедините там към нас. Ако не сте там до настъпването на нощта, около 1900 часа катерно време, ние ще се върнем на западната граница на града и ще направим лагер. Капитан Хънтър. Изключвам.

Той отново погледна нещастно към града.

— Направихме всичко възможно. Хайде да тръгваме и да погледнем по-отблизо. Пригответе пистолетите, но никаква стрелба, освен ако не се появи определена заплаха.

Капитанът тръгна пръв, но се спря, когато Кристъл размаха ръка.

— Аз трябва да съм начело, Капитане. Нали съм Изследовател!

Хънтър леко се намръщи, но се съгласи. Тя имаше право. Бяха навлезли в нейна територия. Тя ги подкани да я следват с жест и ги поведе надолу по един къс скат към града. Капитанът вървеше непосредствено след жената, а Уйлямс завършваше колоната.

Сега когато се движеха по широките улици между масивните сгради, градът им се струваше още по-огромен и заплашителен. Кули тъмни като нощта, осеяни с остри пурпурни очертания, приличаха на протегнати за молитва ръце. Невероятните мащаби и свръхмогъщите форми на постройките караха Хънтър да се чувства като дете бродещо през един свят на възрастни. Стъпките им отекваха едва-едва; звукът почти мигновено се поглъщаше от извисяващите се от двете им страни стени. Капитанът сякаш понасяше добре тишината, но накрая не издържа.

— Вие сте експерт, Изследовател. Някакъв коментар?

— Само очевидното, Капитане. С изключение на някои екзотични изпълнения, повечето сгради са просто огромни каменни плочи. Съдейки по очукването и потъмняването на материала, смятам, че стърчат така от векове. Сложността и заплетеността на някои структури сочат високо ниво на цивилизацията. Въпросът е, защо жителите на града са запазили примитивните каменни сгради? От преклонение пред миналото? Заради паметта на прадедите си? Още е рано да се определи. Може би те са смятали произведенията от камък за изкуство.

— И още нещо интересно. Вървим повече от половин час, минахме голяма част от покрайнините на града, но все още не сме открили и най-малък знак, който да сочи, че това място е населено. Каквото и да е ставало тук, то вече е приключило преди много време. Може причината да е била война, може и някакъв вид екологична катастрофа. Може всички да са се самоубили, може да е нещо, за което ние нямаме име. Разбирането на една чужда култура изисква време, Капитане. Техните мозъци изглежда не са действали като нашите.

— Може би трябва да проникнем в някоя сграда — предложи Уйлямс неуверено. — Има толкова много неща, които вътрешността и подредбата им може да ни подскаже. Ако щастieto ни се усмихне, може да се натъкнем на някакъв вид компютърни записи.

— Предпочитам да продължим обиколката — каза Кристъл спокойно. — Не сме видели достатъчно, за да сме уверени, че

неистина е изоставен. Не ми харесва идеята да попаднем на засада, само защото не сме били достатъчно предпазливи и акуратни. Всъщност, Капитан Хънтър, вие трябва да решите!

Той спря наред улицата, а другите го наобиколиха. Най-близката сграда изглеждаше изваяна от един-единствен кристален блок, чиито ръбове изглеждаха остри като на бръснач, премрежен във вътрешността с пурпурни жилки, които обезпокоително приличаха на вени. Огромна врата, състояща се една лъщяща от блясък метална плоча, и никакви прозорци. Хънтър задъвка вътрешностите на бузите си. Би могло да има нещо вътре, притаено, което наблюдава и чака. Тази мисъл не му харесваше изобщо. Ако някой или нещо го наблюдава и следи, би искал да знае това. И все пак колкото повече гледаше кристалната структура, толкова по-зле се чувстваше. Внезапно осъзна, че няма никакво желание да доближи сградата. Беше твърде странна... твърде различна... Създаваше усещане за нещо лошо... Безумно...

Хънтър силно преглътна. Усети как познатата паника се появява — страхуваше се да вземе решение, защото то можеше да бъде неправилно. Той трябваше да се стегне, докато все още можеше.

— Добре. Ще влезем вътре. Кристъл, ти ще вървиш първа. Уйлямс, стой близо до мен и не докосвай нищо.

Изследователката кимна и се насочи към вратата. Уйлямс понечи да я последва, но Хънтър го отместа. Металната плоча, която служеше за врата би могла да представлява скрит капан, да е заредена с бомбички или нещо от този род. Кристъл стоеше на няколко крачки от нея и я изучаваше внимателно. Беше висока около четири метра и три широка. Не се виждаше нито дръжка, нито каквато и да е следа от механизми за заключване. Нямахме и каса — металът просто се долепваше плътно до кристала. Жената бутна леко преградата с крак, после още веднъж, но не последва нищо. Протегна ръка и докосна потъмнялата повърхност. Усети, че е гореща и веднага се дръпна, а после помириша върха на пръстите си. Миришеха на нещо, което не можа да определи. Добре, каза си, щом се двоумиш, действай направо.

Направи крачка назад, вдигна деструктора и натисна спусъка. Енергийният заряд изби и отпрати навътре вратата. Появи се дупка в кристала с остри ръбове. Изследователката тръгна бавно напред

взирайки се в отвора, който прекрачи решително, следвана от Хънтър и Уйлямс.

Вътре имаше лека светлина, но това беше странен вид излъчване — кристалът сякаш пропускаше дневната светлина, но с мъглив и упойващ блясък. Металната врата лежеше просната по средата на помещението. Беше изкривена и натрошена, но въпреки това цялостна по някакъв необясним начин. Хънтър тихо подсвирна. В Империята нямаше такъв материал, който би могъл да издържи на насочения в упор лъч на деструктора.

Той бавно се огледа наоколо. Намираха се в огромно помещение петнадесет на петнадесет метра. По кристалния под навсякъде бяха осеяни изкривени и виещи се форми, които за него нямаша никакъв смисъл. Биха могли да бъдат и мебели, и статуи, и някакъв особен вид висша техника. Без вмъкнат в тях подтекст, те биха могли да бъдат каквото и да е. Дълги извити линии бяха изгравирани от пода до тавана в кристалните стени. Но предназначението им оставаше скрито.

— Ако имаше някой тука, шумът щеше да го раздвижи досега — каза Уйлямс. Той неохотно огледа стаята. — Може да са напуснали по някаква... съществена причина.

Кристъл бавно се запъпи към отвора в отсрещната стена, а Хънтър и Уйлямс я следваха. Ако някога е имало врата, то е било много отдавна. Те го преминаха и се озоваха в основата на някаква кула. Капитанът вдигна очи към лъчистата кристална колона и дъхът му спря. Върхът ѝ се губеше стотина метра нагоре в смътната светлина, която струеше от кристалните стени. „Това е оптическа илюзия“ — помисли си той удивен, — „само така трябва да е. Невъзможно е сградата да е толкова висока.“ Отмести с труд погледа си и се съсредоточи на тясната рампа, която се виеше спирално нагоре по вътрешната стена. Тя започваше непосредствено от пода и продължаваше додето стигаше погледа му. Ширината ѝ беше около два метра, а повърхността — гладка и чиста като останалата част на опушения кристал.

— Рампа вместо стъпала — забеляза Уйлямс. — Това непременно означава нещо.

— Няма съмнение — съгласи се Кристъл. — Но какво? Прекалено рано е да правим заключения, докторе.

Гласът и лицето ѝ бяха както винаги безпристрастни и все пак Хънтър беше сигурен, че долавя някакъв вътрешен огън, ентузиазъм, нещо, което липсваше преди. Кристъл беше попаднала в стихията си и това ѝ личеше. Тя започна да се катери по рампата. Ботушите ѝ се тътреха и плъзгаха по гладката повърхност. Придържаше се с труд към вътрешната стена, но скоро откри как да пази равновесие. Хънтър и Уйлямс правеха като нея; едно падане щеше да бъде фатално. Липсата на парапети с височината ставаше замайващо. Мисълта за това се загнезди в главата на Капитана. Как би трябвало да изглежда едно същество построило тази рампа? Очевидно то не се безпокоеше от евентуално падане.

Продължиха да се изкачват следвайки спиралата плътно долепени до стената. Преминаха край доста врати, които водеха неизвестно къде, но Кристъл ги отмина и двамата ѝ спътника трябваше да се подчинят, ако не искаха да изостанат. По едно време Хънтър изпита силни болки в бедрата и когато погледна колоната надолу, не видя дъното на кулата. Осеяният с кървавочервени жилки кристал, който продължаваше да излъчва мъгливата си светлина, бе навсякъде около него. Загуби чувство за ориентация и странно — сякаш винаги се бе катерил по тази рампа и щеше да го прави до безкрайност.

Като шок му подейства внезапното кривване на Кристъл в един отвор в стената и той едва сега разбра, че са стигнали върха на кулата. инстинктивно се обърна да се убеди, че Уйлямс е след него и като видя фигурата му, тръгна след Изследователката. Тя беше застанала на широка открита платформа и оглеждаше града. Намираха се на нещо на вид много крехко, но което с лекота издържаше тяхната тежест. Парапети отново нямаше и Капитанът се стараяше да бъде поне на метър от ръба. Погледна надолу и веднага му се зави свят. Височината беше почти триста метра, а той беше готов да се закълне, че сградата не беше толкова висока, когато влязоха в нея. Но това изобщо не безпокоеше Изследователката. Тя обхващаше с поглед целия град с жаден израз на лицето. Хънтър предпазливо я наближи и така направи място и на Уйлямс да се наслади на изгледа.

В първия миг той не успя да прецени истинската площ и мащабите на града. Последният се простираше на километри във всички посоки, мистериозен ландшафт от камък, метал и стъкло. Лъскавите ленти на пътищата се преплитаха като мрежата на пая,

който е готов да лови всичко попаднало и мърдащо в нея. Долу не се забелязваше никакво движение. Цареше спокойствие и тишина. Но все така продължаваше да трепка странна светлина в прозорците, като очи на стражи, а във въздуха имаше почти усещашо се напрежение.

— И така, Изследовател — проговори най-сетне Хънтър. — Вие сте на ход. Какъв ще бъде той?

— Тук има живот — отвърна Кристъл с равен глас. — Усещам го. Градът е прекалено чист и недокоснат от времето и околната среда, за да е изоставен както изглежда на пръв поглед. Така че, каквото и да е то, което обитава тук, се крие от нас. От опит знам, че най-добрият начин да подплашиш нещо, което се крие, е да ме поставиш капан, в който да има нещо примамливо.

— Някой от нас ли? — каза Хънтър.

— Мен, ако трябва да бъдем точни — каза Изследователката Кристъл. Тя внезапно се разсмя и Хънтър насила отклони поглед от алчността, която загоря в очите ѝ.

* * *

Меган Де Чанс и двамата ѝ спътника стояха на края на града. Редицата високи назъбени кули се изправяха пред тях като преграда, тъжни и загадъчни в ярката дневна светлина. Тя се потърка по челото. Само един поглед към чуждия град бе достатъчен да ѝ причини главоболие. Нейната есперност продължаваше да се опитва да открие смисъл в безумните форми, но не успяваше да ги обясни с теорията на архитектурата — основаваха се на чужда и неясна логика. Мъжете застанаха неспокойни от двете ѝ страни. Де Чанс отново използва комимплантата си.

— Капитан Хънтър. Тук Еспер Де Чанс. Моля, отговорете!

— Пак ли нищо? — процеди Корби.

— Нищо — отвърна Меган.

— Можеш да опиташ с есперността си — предложи Линдхолм.

Меган Де Чанс се взираше в града, преструвайки се, че не го чува. Да се опита телепатичен контакт бе най-очевидното нещо, което следваше да направи, но тя с нищо не можеше да си обясни защо изпитваше такова нежелание да го осъществи. Единственото, което

знаеше бе, че щом си го помисляше и я обливаше студена пот. Още помнеше за връзката, която бе направила там, от катера, когато за пръв път бе насочила есперността си към Уулф IV. Открила бе нещо огромно, старо и могъщо, нещо противно и ужасно... то не беше само. Беше сигурна, че се крие някъде из дебрите на града и я очаква, очаква да открие есперността си и така да я улови...

Но тя трябваше да определи местоположението на Капитан Хънтър. Трябваше да открие, какво се е слбучило с другата група. И преди всичко трябваше да преодолее страха си, защото иначе никога нямаше да се освободи от него. Можеше и трябваше да го направи. Тя беше телепат трениран от Империята и можеше да надмогне всичко. Затвори очи и изпрати мисълта си нагоре и навън простирайки я над града. Първо направи един предпазлив опит, готова да се затвори зад стоя защитен екран и при най-малкия намек за някаква опасност, но градът изглеждаше спокоен, тих и празен. Тя изпрати мисълта си още по-напред, но не откри следа от Капитана и хората му. Нямаше го и тревожното присъствие, което бе почувствала преди. Върна се обратно в тялото си, олюлявайки се известно време, защото главата отново я заболя и то по-силно отпреди.

— Нищо — призна си тя откровено. — По дяволите! Или Капитанън и хората му не са там, или...

— Или какво? — намеси се Корби.

— Не знам — Меган Де Чанс се намръщи замислено. — Успях все пак да уловя нещичко, смътен образ наистина, но би могло да е от значение. Вие не виждате оттук, но в средата на града има огромна медна кула. Мисля, че е важна за града, но и за нас в известна степен. Ще тръгнем натам. Не е кой знае какво, но е по-добро отколкото да седим тук на студа.

Корби и Линдхолм се спогледаха, но не казаха нищо. Де Чанс се стегна и ги поведе навътре в чуждия град. Мъжете вървяха мълчаливо след нея с пушки в ръце. Сгради от камък и метал се извисяваха около тях, преграждайки блестящите слънчеви лъчи. Странно светлина струеше от отворените прозорци, цветовете бавно променяха оттенъка си, докато се лишаваха от всякакъв смисъл. Единственият звук беше лекото топуркане на ботушите по твърдата и неподатлива земя. Сенките бяха невероятно плътни и студени.

Корби усети познато пробуждане по тила, което означаваше, че някой го наблюдава. Военните инстинкти може и да не са така признати като есперността, но могат да помогнат на човек да запази живота си, ако се вслушва в тях. Той усърдно изучаваше отворите в сградите наоколо и непрекъснато беше нащрек за най-малкия шум и най-лекото движение, но това, което го следеше, не смяташе да се показва. Въпреки това Корби стисна по здраво деструктора си. Но и това не го успокои особено. От какво значение е силата на оръжието ти, щом няма в какво да се прицелиш.

Той изобщо не хареса града. Формите на сградите и техните размери го подтискаха по някакъв неуловим начин, а широките улици бяха проектирани по неразбираеми принципи. Безукорната им равнинност и безизразността им сякаш подсказваха, че не са докосвани от превозни средства и от времето. Даже въздухът миришеше на лошо. Серните изпарения от равнината бяха отстъпили място на нещо мазно, метално, което стържеше по нервите му.

— Това е едно мъртво място — каза Линдхолм. — Нищо не живее тук от векове.

— Може би това предпочитаме да си мислим, — отвърна Корби. — Тук се крие нещо, усещам го.

Линдхолм трепна.

— Надявам се да е така. Не би ми било приятно да мисля, че за нищо съм бил целия този път.

— Да не си полудял? В равнината бяхме заобиколени от стоножки-убийци, топящата се гора за малко не ни изяде, да не забравяме проклетите гейзери и накрая, през нощта, бяхме нападнати от нещо, чиито избухващи мини изобщо не ни смутиха. А ти предпочиташ да се срещнем с нещо, от което мисълта трепери. Да вървим, Свен. Мразя да мисля за някакви си софистични форми на живот на тази планета и да се чудя, как ли изглеждат те.

— Точно тук би могло да има нещо — Линдхолм се взря в една от вратите, край която минаваха. — Каквото и да живее тук, то трябва да е голямо. Някаква раса гиганти. Помисли си само...

— Предпочитам да не го правя.

— Внимание! — прокълтя в тишината гласът на Де Чанс и мъжете замръзнаха на място, инстинктивно вдигайки за стрелба деструкторите си.

— Какво има? — попита Корби.

— Не съм сигурна. Оставете ми да мисля. — Тя се опита да извади есперността си, но не успя. Очевидно обитаващата града чужда сила бе много по-могъща. — Мисля, че съзрях нещо да се движи в периферията на моето зрение. Надолу по този път.

Флотските проследиха посоката на жестта ѝ, след което се спогледаха.

— Всичко може да е — изрече Корби.

— Най-вероятно няма нищо — отсече Линдхолм.

— Няма смисъл да рискуваме напразно.

— Както каза Капитанът, ние сме само разузнавателна бригада.

— Ако наистина тук има нещо, то не е изключено да ни примамва в някакъв капан.

— И така да е! Хайде, след него!

— Добре.

Те се захлиха един на друг и се понесоха надолу по улицата. Бяха му дали достатъчно време да избяга, стига да беше животно. От друга страна, ако то искаше да го последват, щеше все още да е там и да ги очаква. Меган Де Чанс бързаше заедно с тях, като с очи фиксираше мястото, където бе видяла движението. Озоваха се на кръстовище. Спряха и се огледаха. Не се виждаше никаква следа от живо същество, но далеч надолу от дясната страна една огромна метална врата бавно се затваряше. Хората тихо се приближиха до нея с готови деструктори в ръце.

Вратата беше здраво залостена и по безличния материал не се забелязваше никаква следа от държка и дори намек на ключалка. Корби стреля с деструктора си. Разнебитената врата падна навътре, но остана цяла. Линдхолм изтича напред и зае позиция, докато Корби презареждаше оръжието си, след което заедно влязоха вътре. По овалните панели закрепени на високия таван се разхождаха вариращи в оттенъците на червеното пламтящи петна. Нито едно от тях не беше достатъчно ярко. Стените бяха премрежени от блестящи метални нишки. Там където се кръстосваха изпъкваха като гроздове тъмни възли и се групираха в някаква непонятна структура. Масивни, тромави машини се подаваха от пода, стените и тавана, като нито една не приличаше на друга. По тях си играеха най-разнообразни светлини и режеха окото, ако то се спираше по-продължително на някоя.

Мигането ставаше на произволни интервали и нищо не подсказваше как, защо и за какво работят тези съоръжения. Глух, по-скоро подразбиращ се отколкото усещаш се шум пронизваше въздуха и създаваше напрегнато статично усещане.

— Какво ли представлява това място? — запита се Линдхолм.

— Убий ме, ако зная — отвърна Корби, — но може би е важно, ако тези машини още си вършат работата, след като всичко друго е преустановено отдавна. Погледнете само, колко чисто е тук. Не се вижда нито едно петънце. Останалата част на града изглежда изоставена от векове, но в това помещение изглежда така, сякаш операторите на тези машини са излезли в почивка и след малко ще се върнат.

— Векове... — измърмори Линдхолм. — Дали не са сработили най-неочаквано при нашето влизане?

— Не знам, може би. Имам лошо предчувствие, Свен. Хайде да се махаме!

— Почакай малко, Рос — Линдхолм погледна към Де Чанс. — Какво мислите вие, Еспер? Може ли да ни кажете нещо за това място?

Еспер Де Чанс поклати глава.

— Моята есперност е почти безполезна сега. Тук всичко ми е чуждо. Моята мисъл може да се изгуби в този хоас. Аз съм само един еспер, а не Изследовател като Кристъл. Тя би трябвало да се сети, за какво може да служат тези машини. Извън моите познания са. Бихте ли успели да отделите една от тях и да определите кое създава това хълцане?

— Без специална екипировка не — каза Корби. — Дори и тогава не изпитвам желание да си пъхам гагата, където не ми е работата. Да предположим, че накарам някое от тези неща да прави нещо, а след това не успея да го изключа. Освен това не мога да кажа, че ми харесва вида им, Свен.

— Да, знам. Ти мислиш, че някой ни наблюдава. И аз започвам да мисля същото. Това е по твоята част, Еспер. Ти изглеждаш наред. Да си тръгваме ли или ще тродължим?

— Мисля, че бихме могли да поизучим това място — отвърна тя спокойно. — Потърсете врата, стълби ли нещо подобно.

Те се оживиха и затърсиха път през грамадите на непознатите машини, като се стараеха да не докосват нищо. Постоянното хъмкане

на машините се носеше настойчиво на границите на техния слух като скръбен стон, който не може да се спре. Корби се втренчи в една от тях и неволно си помисли, че може би ще падне смях, ако стреля в някоя с деструктора си, ей така да види какво ще се случи. Никога не изпитваше преклонение пред мистериите. Винаги е искал да знае какво става и къде се намира; стига с това да промени нещата в своя полза. Бързо се огледа, когато Линдхолм извика нещо. Грамадният мъж стоеше пред отвора на врата в отсрещната стена.

— Откъде, по дяволите, се появи това? — изненада се Корби.

— Убий ме, ако зная — отвърна Линдхолм. — Кълна се, преди миг нямаше нищо. Може би случайно сме натиснали отварящия механизъм.

— Да, може би — навъси се Корби. В помещението отгатък бе тъмно и мрачно; бледорозовата светлина не проникваше надалеч.

Линдхолм пристъпи напред с насочен деструктор. Корби го следваше плътно по петите. Меган Де Чанс не помръдна от мястото си. Линдхолм със спокойни и отмерени стъпки закрачи през отвора, местейки бързо деструктора в различни посоки, като очакваше да се появи отнякъде цел. Но стаята се ширеше празна и изоставена, стените ѝ бяха голи и безлични, а високият таван чезнеше в мрака. Успокоен той свали оръжието си и започна да се разхожда насам-натам. Корби и Де Чанс също влязоха вътре.

— Ама че весело местенце — изтърси Корби. — Ако не сте го забелязали още, ще ви кажа, че други врати не се виждат. Какво ли ще стане, ако входът, пред който преди миг минахме, се затвори, а?

— Тогава ще трябва да избиеш дупка в стената. Еспер Де Чанс, добре ли сте?

Мъжете веднага я наобиколиха, понеже тя се олюляваше. Лицето на жената бе станало призрачно бледо от неясната светлина, а погледът ѝ бе втренчен неподвижно в една точка.

— Не мога да ги чуя — изрече тя тихо. — Усецам ги, заобиколили са ни. Събуждат се!

— Кой са те? — стресна се Корби.

— Събуждат се — прошепна Де Чанс. — Идват за нас. Те искат това, което ни прави здравомислещи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЧУЖДТО

— Ако ѝ поставим капнк — каза Изследователката Кристъл, — аз трябва да бъда стръвта. Не се обиждайте, Капитане, по-вероятно е да оцелея, дори нещата да тръгнат зле.

— Нямам възражения — съгласи се Хънтър. — Преди време съм виждал Изследовател в действие.

— Надявам се, че е било от разстояние — каза Кристъл.

— Разбира се — засмя се Хънтър, — щом съм тука.

Кристъл се усмихна мимолетно и огледа просторния площад, където смятаха да поставят капана си. Назъбените метални постройките стояха в непосредствено съседство с вседесъщите каменни монолити и заплетени сгради от блестящо стъкло. Към него водеха три подстъпа, единият от които бе преграден от висока чакълена стена, възникнала сред срутването на една сграда. Нямаше никакъв белег, който да указва защо се разрушава, докато съседните изглеждаха непокътнати. Есперката извади сабята от ножницата и изпробва нивото на мъдростта на силовия си екран. Всичко изглеждаше наред. Сега оставаше само плячката да се хване в капана, а те да ѝ се нахвърлят.

Беше така просто и правилно, че не можеше да не сработи. Хънтър и Уйлямс щяха да напуснат площада, вдигайки голям шум, след което по заобиколен път щяха да се върнат тихо и да се притаят в някакво прикритие. От своя страна Кристъл ще стои спокойно на средата на площада и ще чака нещо да дойде. Обичаше да действа направо, когато беше възможно, и смяташе, че колкото по-сложен е един план, толкова по-голям шанс има да се провали. Освен това те сега нямаха никакво време. До падането на нощта оставаха три часа и никой от тях не желаше да остава по тъмно в града. Той можеше и да изглежда изоставен, но в него имаше призраци и те не изглеждаха никак дружелюбни.

Хънтър и Уйлямс шумно се сбогуваха и напуснаха площада. Той изглеждаше напълно спокоен. Кристъл отиде до чакълената стена,

седна на една удобна на външен вид метална плоча и извади от джоба си цигара. Позабави се със запалването ѝ, като се стараяше да създава впечатление на пълно отпускане и спокойствие. Скоро остана къс фас, при нормални условия щеше да го хвърли, но тя бе почти свършила пакета, който бе донесла със себе си и затова прибра загасения остатък. Ни пилей, ни желай, обичаше да казва майка ѝ.

Тя извади сабята си, после — парцал от ботуша си и започна да чисти острието с бавни равномерни движения. Познатият ритуал я успокояваше. Но колкото и да протакаше, работата бе свършена, Кристъл прибра парцала на мястото му, а сабята сложи на скута си. Отлично оръжие — Клеймър, предаван по наследство през последните три поколения на нейното семейство. Тя се надяваше да не посрами сабята, въпреки че понякога изпитваше съмнение. В повечето случаи съдбата на Изследователят бе несигурна.

Мислите ѝ се прехвърлиха на очаквания сблъсък. Ако се съдеше по мащабите на сградите, съществуващото, което трябваше да се появи, щеше да бъде високо около два два и половина метра. Спомни си статуите от равнината, намръщи се леко, потрепера, но си каза, че това няма никакво значение. Каквото и да е, тя ще го надвие. Нали е Изследовател!

Жената внезапно се изправи. Слаб, но повтарящ се звук разкъса тишината. Огледа се, не видя никаква следа от движение, а и не можеше да определи посоката, откъдето изваше шума. Кристъл загаси цигарата си и постави остатъка в джоба си за по-късно. Изправи се със сабя и деструктор в ръце. Сви леко лявата си китка настрани. Силовото поле светна. Вече можеше да чака уверена и готова с подходящо прикритие и определени пътища за отстъпление. Това, което идваше, стъпваше бавно, тежко и отчетливо, но звуците се отразяваха многократно и тя не можеше да каже къде се намира причинителят им. Наистина Капитан Хънтър и Уйлямс трябваше вече да са наблизо, но не биваше да се оповава на тях. Съществуващото се приближаваше. Продължителен остър вопъл, мощен, гневен и ужасен, внезапно се връза пронизително в слуха ѝ. Косата ѝ настръхна. Воят проникна дълбоко в някакво примитивно ниво на подсъзнанието ѝ. Връхлетя я желание да се обърне и да побегне далеч от чуждия град. Преборисе безжалостно и смаза възникналата мисъл. Тя е Изследовател! Срещу нея идва някакъв си жалък чужденец.

Изследователите убиват принужда чужденците. Това е тяхната функция, тяхното задължение, техният смисъл на съществуване. Бързо изтича до сенчестата ниша, която бе избрала предварително, и притисна гръб към стената. Сякаш се приближаваше силна буря. Звярът виеше яростно и Кристъл за пръв път успя да мерне нещо движещо се зад чакъления насип. Вдигна оръжието си и зачака да се появи нападателят.

Внезапно чакъла се разпръсна — съществото се вряза устремно в него. Камъни и метални парчета летяха във всички посоки из въздуха. Звярът стъпи на площада. Лицето на Кристъл се сгърчи от отвращение. Той достигаше шест метра височина и сигурно щеше да я надминава, ако не държеше главата си ниско и изпъната напред. На цвят беше мръснобяло, а грубата му кожа приличаше повече на дебела кора. Огромните мускули се подаваха като възлести буци, но пропорциите им бяха някак си неправилни. При това обезпокоително неправилни. Усуканите ръце почти докосваха земята. Едната завършваше с уродливи нокти, другата — с маса гърчещи се пипала. Лицето — неподважна маска, беше ъгловато и кокалесто. В отворената страшна паст блестяха осри зъби. По двете очи, без клепачи и жълти като урина, нямаше и помен от зеници или ретини.

Съществото залиташе тромаво и непохватно. Вървеше към площада сякаш търсеше някакъв звук или миризма, по които да се ориентира. Кристъл трябваше да надвие желанието си да не го гледа. Колкото и грозно да е, каза си тя, виждала съм и по-страшни неща. Чуждата плът беше гнила и разкапваща се. Подир себе си оставяше мръсна следа. Куп безцветни кокали прозираха през нацепената кожа при всяко нейно опъване. На места месата мърдаха и се гърчеха, сякаш нещо кипеше вътре в тях.

Изследователката пое дълбоко въздух, стегна се, прицели се хладнокръвно с деструктора и натисна спусъка. Пламтящият лъч енергия уцели съществото точно над очите и главата му мигновено експлодира. Вихрушката от кърваво месо и кости се пръсна на всички страни. Чудовището се смъкна на колене, килна се тромаво настрани и затихна. Кристъл го огледа внимателно. Искаше да се увери, че е мъртво, че сетивата ѝ не я лъжат. „За това ли“ — помисли си тя, като прибра накрая оръжието си — „се градяха такива планове и приготовления, а се оказа едно глупаво същество, което може да се

повали само с един изстрел“. Тя се разсмя нервно. Знаеше, че така ще бъде — Изследователите убиват чуждите, така стана и сега.

Напусна нишата и се запъти бавно през площада към неподвижното тяло. Отблизо изглеждаше още по-едро, отколкото беше предполагала. Къде ли, по дяволите, се бе крило през цялото това време? Но сега по-важно е да се разбере, колко подобни същества има тук и къде се крият?

Двамата ѝ спътника се появиха от различни страни на площада с деструктори в ръце и тичешком се приближиха до нея. Кристъл гледаше замислено мъртвото същество; със своите шест метра височина бе най-едрото нещо, което беше убивала. Дали не трябва да го препарира като ловен трофей?

Намираше се на около три метра от него, когато то внезапно се размърда и започна да се изправя на крака. Миг-два се олюляваше, докато от кървящата рана на врата се подаде нова глава. Залепналите клепачи бавно се разделиха, огромната уста зейна и ужасен рев изпълни площада.

Кристъл сграбчи деструктора си, макар да съзнаваше, че енергийният кристал не бе имал достатъчно време да се зареди. Чуждото същество се завъртя и тръгна право към нея. Беше принудена да задейства силовия екран. Усещаше солидната тежест на клеймора в ръцете си. Звярът беше така близо, че виждаше как гнилата плът се гърчи и пада от тялото му. Зловонието беше направо непоносимо.

Звярът я гледаше твърдо с мътните си жълти очи, а устата му се хилеше с бездънната си паст. Ноктестата му ръка се протегна, но преди да я докопа два взрива разкъсаха на части врата и гърдите му. Кръв и плът полепна по силовото ѝ поле. Кристъл побърза да се оттегли, защото чуждото се извърна към мъжете, които го бяха ранили. Мърдащата му плът вече регенерираше. Зейналите дупки бавно се затваряха. Хънтър и Уйлямс побързаха да включат силовите си щитове. Чудовището заблъска по тях с пипалата на дясната си ръка.

— Насам! — изкрещя Кристъл, като сочеше със сабята си най-удобния път за отстъпление, който бе избрала предварително.

Те затичаха към тясната пътечка. Чуждото нададе оглушителен вой и се заклати сбед тях. Жената погледна през рамо назад. По тялото на съществото вече нямаше рани и то се движеше с невероятна за размерите му бързина. Хората се носеха стремително надолу между

двете сгради. Следваше да решат накъде да се насочат след това. Не можеше да се мисли, че ще избягат от звяра. Някъде трябваше да спрат!

Кристъл затърси трескаво укритие измежду околните сгради. Видя една отворена врата вдясно. Без да намалява темпото смени веднага посоката. Вътре нахълта със сабя и пистолет в ръцете си, но мрачната стая изглеждаше празна. Тримата се скупчиха един до друг и започнаха да се оглеждат за нещо, с което да запушат отвора. За съжаление не видяха нищо подходящо; само дванадесет лъскави метални спирали висяха от тавана.

На отсрещната стена зърнаха друга врата и веднага се насочиха натам. Беше още по-тъмно, но те не се осмелиха да използват фенери. Звярът можеше да го види. Изключиха силовите екрани, седнаха на пода с опрени в стената гърбове и почакаха очите им да свикнат с мрака. Всичко беше спокойно и тихо, единственият шум беше отривистото им дишане.

— Не го чувам повече — изрече Уйлямс. — А вие?

— Още е навън — определи Хънтър. — Звярът знае, че няма къде да избягаме.

— Какво, по дяволите, представлява това същество? — заинтересува се Уйлямс. — Видях го да умира, а после да се изправя. Сякаш е излязло от някаква легенда или мит. Безсмъртно...

— Суеверието е съдбата на незрелите умове — отрязва Кристъл. — Каквото и да представлява, е нещо реално. Върху дрехите ми още има капки от неговата кръв. Когато му отнесох с деструктора главата, на звяра му трябваше известно време преди да се възстанови. Сигурно го е боляло много. Потресаващо, нали!

— Но може ли да бъде убито? — запита Уйлямс. — Или вече е умряло? Плъттa му се разлагаше. Поне това можах да разгледам със сигурност.

— По тихо — каза Хънтър. — Да не искаш да ни чуе?

Уйлямс млъкна обидено. Хънтър облегна глава на стената и затвори за миг очи. Трябва да има изход, но трябва да се сети. Щом е Капитан, длъжен е да мисли за всички. Това е неговата отговорност. Жалко, че катерът е толкова далеч. Неговите оръдия щяха да разкъсат чуждото на такива малки парчета, че нищо да не е в състояние да ги сглоби отново. Но все едно да вика на вятъра. И дори да успее да го

насочи насам, преди да долети до града, случката щеше да е свършила по един или друг начин.

— Какво е твоето мнение, Изследовател — погледна той Кристъл.

— Оръжието вече се е презаредило — отвърна тя. — Ако всички ние стреляме едновременно...

— Това ми звучи като последна възможност, отколкото като план за действие — каза Хънтър. — Искам нещо по-добро.

— Може би с ударните гранати? — предложи Уйлямс.

— Не са много точни. Това чудо може да се движи прекалено бързо. Друго предложение?

— Да отстъпим — каза Кристъл. — Изтегляме се от града. Повечето живи същества имат силно развито чувство за собствена територия. При голямо разстояние между нас, може да изгуби интерес...

— В подобно предложение има прекалено много „ако“ и „може би“ — прецени Уйлямс. — По длъжност, вие сте експерт по чуждите форми на живот. Няма ли да ни кажете нещо по-определено.

— Звярът е огромен, разярен и опасен — заговори Кристъл. — Може да регенерира повредена и унищожена телесна тъкан. Нашите оръжия в случая са безполезни и то непременно ще ни убие, ако не започнем да действаме по-интелигентно. От друга страна, въпреки или поради могъществото си, съществото не изглежда много умно. Продължим ли да седим и да спорим тук, то ще ни спипа след някоя и друга минута.

Хънтър затвори очи и се опита да се концентрира. Трябва да има изход от това положение. Трябва!

— Ако ни следваше по петите, щеше вече да е тук — каза той. — има нещо го спира?

Кристъл трепна изненадана.

— Не мога нищо да кажа, Капитане. Нямам достатъчно сведения. Обикновено новите видове, като този, ги изучаваме в продължение на месеци от разстояние, преди да помисля, че мога да ги доближа.

Изследователката млъкна, защото Уйлямс внезапно се изправи.

— Звярът влезе в сградата — каза той спокойно. — Чувам стъпките му.

Хънтър спря да диша и се вслуша, но не долови нищо. Погледна Кристъл, която на свой ред вдигна рамене. Той прехапа устни. Май пак някоя от скритите добавки на Доктора. А Уйлямс разтревожено се размърда.

— Не бива да стоим така в тъмното, Капитане. Трябва да направим нещо!

— По-тихо — заповяда Кристъл. — Не знам как сте със слуха, но няма никакъв смисъл от сляпото бягство.

— Няма смисъл и да стоим на едно място и да чакаме чудовището да ни хване. Капитане, трябва да излезем оттук.

Внезапно ги заля смрад на гнило месо. В стаята стана напълно тъмно. Вратата бе запълнена от изправеното чуждо същество. Оглушителен рев изпълни малкото пространство.

— Пригответи деструкторите — ревна Хънтър и тримата мигновено скочиха на крака. — Целете се в главата!

Залпът обезглави чудовището. Но сега то въобще не падна. Задържа се право на задните си крака и се нахвърли на хората. Те се втурнаха да бягат, прибирайки пистолетите в кобурите и активирайки силовите екрани. Кристъл извади своя клеймор и започна да сече гърчещите се пипала, когато те се приближаваха до лицето ѝ. Острието разсичаше гнилата плът, но раните почти мигновено зарастаха. Нова глава изникна от шията и запуши кървавия фантан. Жълти очи засвяткаха в мрака.

Хънтър завъртя сабята си в всички сили и острието проникна с лекота в мърдащата бяла плът, но щом го извади, нямаше и следа от рана. Чуждото същество се опита да го сграбчи с ноктестата си ръка, но екранировката го спря. Силата на удара го накара да се залюлее.

Кристъл завика на звяра, привлече вниманието му и когато то се насочи към нея, тя вряза в неговата ръка края на своя екран. Лъчистото енергийно поле направо отрязва китката с дългите и остри нокти. Тя падна на земята, но пръстите продължиха да се свиват и отпускат. Шурна бледа кръв. Болката накара чужденецът да изпищи и яростно да замахне. Изследователката отскочи настрани. Ударът леко я закачи и захвърли към стената. Хънтър успя да я сграбчи преди колената ѝ да се подгънат, но тя си пое дълбоко въздух и го отблъсна.

— Има още една врата в дъното на тази стая — извика Кристъл. — Взимай Уйлямс със себе си и изчезвайте. Аз ще задържа

чудовището, докато вземете нужната преднина. Ще се присъединя към вас веднага щом мога.

Уйлямс се обърна и побягна, а Хънтър го следваше по петите. Кристъл беше Изследовател и най-добре знаеше, какво да прави.

Чудовището натика насила масивното си туловище през вратата, при което стената започна да се пропуква и руши. Кристъл се нахвърли на него и засече с клеймора и силовия екран гадната плът. Устата ѝ се разтегна в тънка отвратителна гримаса, в очите ѝ засвятка желание за убийство. Ревът отдавна бе станал непоносим. Но звярът не мърдаше от мястото си, беше като приковано от бясната атака. Наистина неговите рани зарастаха една след друга и въпреки убийствената си ярост Кристъл знаеше, че не е в състояние да го нарани сериозно. Изведнъж се изхили право в лицето му, обърна се и побягна. То се заклатушка след нея, но жената успя да пресече бързо помещението и да се шумгне в съседното, преди звярът да е набрал скорост.

Хънтър и Уйлямс я чакаха при една висока кула. Една спирална рампа се виеше отстрани по стената нагоре към мрака.

— Натам — заповяда Хънтър. — Нямаме друг избор. Бързайте, да спечелим известна преднина.

Той ги поведе нагоре по спиралата. След малко се успокоиха достатъчно, че да изключат силовите си екрани, с едничката цел да пестят енергия. Стърмият склон правешевървенето трудно и скоро Капитанът усети свирепа болка в бедрата. Наложил си да не ѝ обръща внимание и изръмжа на другите, когато му се стори, че изостават. Не чуваше звяра, но не се съмняваше, че вече върви по следите им. Държеше полевия си фенер пред себе си и осветяваше с него пътя. Внимаваше много къде стъпва, както и преди нямаше парапет и едно подхлъзване можеше да се окаже фатално. Кулата изглеждаше безкрайно висока и падането щеше да продължи дълго. Намръщи се недоволено. Как можа всичко да се обърне толкова зле за толкова кратко време? Минаха край десетки врати, но гледаше да не ги докосва. Капитанът чуваше запъхтяното дишане на чудовището. То вървеше след тях по рампата и ги настигаше.

Накрая рампата свърши. Ярка светлина бликаше през една отворена врата. Хънтър нямаше друг избор освен да върви през нея. Слънцето го заслепи и той примига няколко пъти, докато очите му се приспособят. Изключи фенера и го прибра в раницата, като през

цялото време се оглеждаше. Огромни загадъчни структури прорязваха надлъж и шир покрива и караха хората да се чувстват като джуджета. Сложните куполообразни форми и странните пъстроцветни материали, от които бяха направени, изглеждаха безмислени и мистериозни. Хънтър се взираше наоколо и не знаеше какво да прави. Те бяха така уморени, объркани и отпуснати, че не можеха да вземат никакво разумно решение. Гледката беше направо необикновена и не им подсказваше действителен или емоционален отговор. Те просто бяха тук.

— Очарователно! — възкликна Кристъл. — Чудя се как ли са ги направили?

Гласът ѝ трепереше от вълнение, докато Хънтър клатеше неопределено глава.

— Запази въпросите за друг път — отсече той. — Онова чудовище всеки миг ще довтаса. ледайте как да се измъкнем от този покрив.

— Стойте — намеси се неочаквано Уйлямс. — Възникна проблем. Не мога да се свържа с компютрите на катера.

Хънтър го погледна изненадан, но след миг сам активизира собствената си ком-импланта. Опита да се свърже с компютрите, но освен тишина не получи друг отговор. Беше като да търсиш пипнешком в тъмнината ключ за осветление и да откриваш само празно пространство. Започна да преглъща с мъка. Знаеше, че някой ден ще трябва да се оправя и без тези помощници, но сегашната им липса го намери неподготвен.

— Изследовател, Уйлямс, чувате ли ме?

— Не и чрез ком-импланта — обади се Кристъл. — Отрязани сме, Капитане.

— Трябва да се върнем на катера — настойчиво каза Уйлямс. — Нужно е да възстановим връзката. Цялата ми работа, всичките ми записи са там.

— Карай по ред, Докторе — срязва го Хънтър. — Първо да слезем от покрива и едва тогава ще решаваме какво да правим по-нататък.

— Тихо — предупреди ги Кристъл. — Звярът всеки миг ще се появи отново!

Тя се приближи до вратата, извади една ударна граната от патрондаша, зареди я и я метна надолу по рампата. Кулата се разтърси,

когато тя се взриви.

— Това ще го забави малко — каза Кристъл и погледна Капитана. — Има един-единствен начин за измъкване от този покрив, Капитане и вие го знаете не по-зле от мен — мостовете!

Жената посочи с ръка тънките като паяжини метални нишки, свързващи кулата и околните сгради.

— Боях се, че това ще предложиш — трепна Хънтър. — Нямам особено доверие на подобни неща. Изглеждат така ефирни, сякаш всеки по-силен вятър може да ги издуха.

— Аборигените трябва да са ги използвали — каза Уйлямс. — А те тежат бог знае колко повече от нас.

Хънтър отново погледна мрежата, а след това — вратата.

— Добре, да опитаме. По-бързо, докато в мозъка ми не просветне мисъл, колко луда идея е това.

Приближи се до ръба на покрива, поколеба се за миг, после седна и провеси крака навън към мрежата. Погледна надолу и реши да не го прави повече — евентуалното падане щеше да продължи дълго. Измърмори нещо неясно дори и на него самия. Стъпи предпазливо на моста — заплетената бъркотия от нишки не беше по-широка от два метра и по традиция липстваха парапети. Жиците се опънаха слабо под тежестта му, но я издържаха. Той скръцна със зъби и прибра оръжието си. Сега ръцете му бяха свободни. Тръгна уверено напред, като се стараше да държи погледа си фиксиран на сградата отпред. Но тя сякаш не се приближаваше. Подсъзнателно продължи да се пита и чуди дали мрежата е изработена от машина или някакво същество от рода на паяците. Мостът се разлюля и заклати, когато Кристъл и Уйлямс го последваха, но ги издържа и тях. Хънтър малко се успокои.

Но не бяха стигнали далеч и мостът се разтърси силно. Хънтър падна на едното си коляно и се вкопчи в нишките. Погледна инстинктивно назад, но знаеше какво ще види. Чуждият звяр ги беше открил. Ръмжеше беззвучно, показваше острите си зъби и уверено се движеше по ефирните ленти, които падскачаха и се люлееха. Колкото и чуплива да изглеждаше мрежата, тя издържа чудовището.

Капитанът изруга на глас и се изправи неуверено на крака.

— Изследовател, вземете доктора със себе си и вървете към следващата сграда. Аз ще задържа чудовището. Ако не ви настигна, намерете останалите и им кажете, какво се е случило. След това

изчезвайте от града и право към катера. Викайте за помощ, докато ви отговорят. Това е. Никакви възражения. Изпълнявайте!

Уйлямс, когато минаваше край него, го бутна и се затича надолу по моста. Кристъл остана на мястото си.

— Аз трябва да остана, Капитане. Аз съм Изследовател!

— Затова трябва да тръгнеш, Кристъл. Те ще имат нужда именно от тебе.

— Вие сте по-нужен.

— Никой няма нужда от мен. С какво ли мога да помогна сега? За бога, тръгвай веднага!

Кристъл кимна в знак на съгласие и забърза след Уйлямс. Хънтър я проследи с поглед, след което се изправи лице в лице срещу връхлитащия звяр. Сега сякаш беше по-едро отпреди. Загнилата белезникава плът пасваше на структурата му, а зъбите в ухилената злобна паст изглеждаха ужастно остри.

Човекът изтегли пистолета от кобура. Нямахше нужда да поглежда — знаеше, че ръката му трепери. А стомахът направо го болеше от нервното напрежение. Пот се лееше от челото. Но въпреки, че умираше от страх и го бе обхванал ужас, не беше се паникьосал. Мът му беше чист. Знаеше, какво трябва да прави и беше готов да го направи. Може би това бе всичко, от което наистина се нуждаеше — простата, недвусмислена увереност в неговия живот, нещо което да разбере и за което да се залови.

Звярът го наближи. Усещаше зловонието му във въздуха и чуваше запъхтяното дишане. Нямахше смисъл да стреля. Досегашните опити излязоха несполучливи. Сабята и силовият екран се оказаха повече от безполезни. На съществото бе израстнала нова ръка на мястото на отрязаната от Кристъл. Той не можеше да се обърне и да побегне. Чуждото скоро щеше да го хване и убие, а после да продължи с преследването на спътниците му. Стегна се, стисна здраво пистолета и усети, че ръката му вече не трепереше. Трябва да спечели време, не за себе си, за другите — да избягат и предупредят Империята за чудовищата на Уулф IV.

Винаги бе мислил къде ли ще умре и си представяше смъртта на някоя чужда планета, под някое чуждо слънце. Усмихна се на приближаващата се опасност и се прицели внимателно със своя деструктор в приближаващото се чудовище. Тънките паякообразни

нишки на моста пламнаха от връхлетялата ги енергия и се разкъсаха. Звярът запищя остро докато падаше надолу към паважа на улицата.

Капитанът също полетя, но успя да сграбчи нишката, като захвърли и сабя, и пистолет. Мрежата се изплъзваше от ръцете му като че бе намазана с масло. Стегна хватката, докато пръстите го заболяха, но накрая успя да спре падането. Внезапното дръпване почти извади ставите на рамената, но няка си се задържа. Скъсаната част на мрежата се разлюля и запада надолу, като скоростта ѝ нарастваше под тежестта на тялото му. Стената на отсрещната сграда се понесе светкавично към него. Той мигновено зърна най-близкия прозорец. Мрежата се плясна в преградата, а човекът влетя вътре през отвора.

Трябваше да се пусне от нишката — тя се изтръгна оп пръстите му. Инстинктивно се сви на топка, стовари се на нещо твърдо, но гъвкаво, което пое удара, и така докато се сблъска в друга преграда. дарът бе толкова силен, че му изкара въздуха от белите дробове; от болка му пречерня пред очите...

Бавно си възвърна съзнанието и физическата форма. Заби поглед в тавана и дълго лежа по гръб. Така го намериха Кристъл и Уйлямс.

Те с труд си проправяха път през купчините развалини, които изпълваха помещението. Докторът коленичи до него и започна чевръсто да го преглежда.

Хънтър се усмихна на Кристъл.

— Какво става с чуждото?

— Трясна се в земята и се разби на парчета — отвърна Кристъл отсечено. — Късмет. Така успяхме да го поизучим.

Капитанът щеше да се изсмее, но ребрата изведнъж го заболяха силно. Той едва намери с помощта на Уйлямс да се изправи и седне. Едва тогава се огледа наоколо.

— Тази стая, доколкото виждат очите ми, също е цялата на парчета — продължи Кристъл. — Върхлитайки вътре, вие сте потрошили почти всичко.

— Добра работа сте свършили — намеси се Уйлямс. — Те са поели удара на себе си и са погасили скоростта ви. Инак падането щеше да ви убие. Капитане, по едно чудо сте останали жив!

— Не мислете, че не го осъзнавам — призна Хънтър, с кимване на глава заповяда на Уйлямс да се отдалечи и се изправи сам. Известно

време се олюляваше, но накрая главата му се оправи. — Какви са последствията, Докторе?

— Силно натъртване и някои разкъсвания на тъкани. Може едно или две ребра да са пукнати. Не откривам сътресение на мозъка. Мисля, че трябва да се върнем на катера, там ще ви прегледам по-обстойно.

— Поне веднъж ще се съглася с вас, Докторе — Хънтър потърка уморено болящото го чело. — Тъй като предположихме, че градът е изоставен, реших да го докажем сами, но появата на това чудовище промени нещата. Нужно е на всяка цена да се свърем с Империята.

— Което означава до се забави пристигането на преселниците — направи извод Уйлямс.

— Точно така — съгласи се Хънтър. После погледна Кристъл. — Не вярвам да сте видяли сабята и пистолета ми. Изпуснах ги при падането.

— Не сме, Капитане — отвърна Изследователката. — Но с удоволствие ще ви предоставя моя деструктор. Винаги съм предпочитала да се сражавам със сабята. Тя е... някак... по-лична.

Хънтър пое пистолета от ръцете ѝ с жест на благодарност и го пхна в кобура си.

— Добре, първата ни работа е да потърсим връзка с другата група. Те би трябвало вече да са в града.

— Може и те да са се натъкнали на някое чудовище — каза Кристъл. — И ако не са късметлии като нас...

— Права си — Хънтър се намръщи. — Ще тръгнем към медната кула. Дано последното ми съобщение е достигнало до тях. Ако ги няма там ще трябва да ги изоставим и да се върнем на катера. Империята трябва да бъде предупредена!

— Съгласна съм — отсече Кристъл и добави. — Последният път, когато щях да убия чуждо същество беше на Грендъл.

Бавно и предпазливо тримата се запуснаха надолу по плъзгавата рампа и скоро напуснаха сградата. Те бяха нащрек, и се оглеждаха за всяко движение или звук, но околността беше тиха като добре уредено гробище. Всяка стая, покрай която бяха минали, съдържаше странни форми и машини, но никъде нямаше и помен от живот.

Денят почти беше отминал. Сенките се бяха издължили, притъмняваше и тук-таме на тюркоазеното небе се мяркаха

червеникавите вани на залязващото слънце.

— Скоро ще настъпи вечерта — тихо изрече Уйлямс — Не мисля, че трябва да я прекараме в града, Капитане. Бог знае, какво може да броди по нощните улици.

— Ние не може така просто да изоставим другите — напомни им Хънтър. — Те са част от Ескадрилата!

— Ако се налага, можем — отсече Кристъл. — И те са толкова заменими, колкото и ние.

Вечерта се спусна над града. Улиците се изпълниха със сенки. Странни светлини лумнаха ярко в отворените прозорци.

А в тъмното скрито сърце на града нещо ужастно бавно набираше сила.

ПЕТА ГЛАВА

ПЛЯЧКАТА

Линдхолм вървеше надолу по пустата улица с пистолет в ръка, нащрек за всеки признак за движение или живот. Корби го следваше плътно, насърчавайки есперката, доколкото можеше. Лицето на Де Чанс бе равно и безизразно, без чувства, без личност. Очите ѝ не виждаха нищо и тя вървеше безучастно натам, където я водеше Корби. Боецът от Флотата се намръщи разтревожен и разгневен. Откакто осъществи ментална връзка с нещото в града, Де Чанс действаше така, като че мозъкът ѝ гореше.

„Сърди се. Идва за нас. Те искат да станем здравомислещи.“

Тя не отрони нито дума след това. Светлина струеше от очите ѝ, не чуваше мъжете, без значение колко силно ѝ крещяха. Лицето ѝ стана сухо и изпито и тя само се оставяше бойците да я водят. Първо те си помислиха, че състоянието ѝ може да е причинено от сградата, в която бяха влезли, но дори след като я избутаха навън, тя си остана отнесена и тиха. Корби настояваше да побързат. Ако нещо ги преследваше, беше по-добре се движат. Линдхолм неохотно се съгласи и ги поведе. Корби прие — точно сега имаше нужда друг да ръководи и да мисли вместо него.

Той бързо се огледа. Движеха се между две масивни структури от кристал и метал, толкова високи, че Корби трябваше да отметне глава, за да види върха им. В никой от прозорците не се виждаше светлина и единственият звук в тишината беше мекото уверено тупкане на техните собствени стъпки. Нямаше помен от нищо живо до предупреждението на еспера, но Корби все още усещаше в тила си натиска на невидими наблюдаващи го очи.

Той се опита да си представи нещо толкова прекрасно, менталният контакт с което би разстроил ума на човек, и не успя. Обхвана го неописуем страх, непрекъснат страх, от който ръцете му се разтреперваха, а очите горяха. Стомахът му се сви на топка. Опита се да се съсредоточи за къде бяха тръгнали, само и само да ангажира

мисълта си с нещо друго, но единственото, което му идваше наум, бе Медената кула — наименование, дадено от еспера. Корби се намуси загрижено, помъчи се да се стегне. Те се бяха въртели в кръг толкова дълго, че сега дори не беше сигурен къде изобщо са очертаванията на града. Линдхолм крачеше все така целенасочено пред него, следователно можеше да се предположи, че той поне знае накъде върви.

— Кога за последен път опита комимпланта? — попита Линдхолм внезапно със своя неизменно спокоен и тих глас.

— Може би преди десет минути. Искаш ли да пробвам отново?

— Да, хайде, опитай пак.

Корби активира своята комимпланта.

— Капитане, тук е Корби. Моля обадете се.

Изчака няколко минути, но отговор не последва. Само бездушна тишина, празна, еднообразна и статична. Повика още два пъти, след което се отказа. Линдхолм не каза нищо.

Де Чанс внезапно се препъна и едва не падна. Корби веднага я пое, сетне гърбът ѝ се изправи, като че намери краката си отново. Тя смаяно поклати глава и промълви няколко безсмислени звука. Корби погледна Линдхолм и посочи настойчиво към най-близката постройка. Линдхолм кимна. Дватамата прихванаха Де Чанс от двете страни и я поведоха към отворената врата, отстрани на излъчващ перлен блясък купол, висок повече от сто стъпки. Нямахше прозорци, нито каквито и да е други отвори, само гладката безизразна повърхност на купола. Линдхолм влезе пръв с насочен пистолет и с проблясващ на ръката му силов екран. Корби изчака малко, след което въведе еспера.

Вътре беше тъмно като в рог. Линдхолм запали полевия фенер и стаята се оживи под лъчите му. Тя беше квадратна, около тридесет стъпки, с нисък таван. Стените и таванът бяха странно изкривени на места и блестяха мътно, сребърносиви под светлината. Линдхолм остави фенера на пода, след което се притече на помощ на Корби и еспера. Де Чанс се отпусна безсилно на пода. Корби ѝ помогна да се облегне на най-близката стена. Тя бе топла и гъбоподобна на пипане и той я огледа подозрително, преди да продължи да се грижи за Де Чанс.

— Мисля, че добре се подредихме — обади се внезапно Линдхолм. — Това място никак не ми харесва.

— Взе ми думите от устата — подкрепи го Корби — За съжаление еспераката не може да продължи.

— Как е тя?

— Не знам. Май се измъкна от онова. След това пак...

— Да. — Линдхолм бързо се огледа. В стената насреща зееше голям отвор, изпълнен с мрак. — Не можем да останем тук, Ръс. Не сме в състояние дори да барикадираме вратата. Опитай се да повдигнеш есперката на крака и да видим какво има оттатък. Ти носи фенера.

Той се насочи войнствено към отворената врата, а Корби грабна полевия фенер с едната си ръка и вдигна Де Чанс с другата. Тя бе все още замаяна, но не напълно безучастна.

— Хайде, Ръс — подкани го Линдхолм неспокойно. — Тук не е безопасно.

— Безопасно ли? Аз не съм се почувствал в безопасност, откакто кацнахме на тази планета. Ако чак толкова бързаш, защо не ми помогнеш? Еспераката не е станала по-лека, знаеш.

Линдхолм взе фенера от него и го вдигна, за да освети другата стая. Корби гледеше широкия му гръб, след това надзърна през отворената врата. Стаята беше огромна. Сенките отвъд светлината правеха невъзможно точното определяне на размерите ѝ, но той още веднъж бе поразен от мащабите на чудния град. Почувствува се като дете, измъкнало се от детската стая и гледащо с широко отворени очи част от света, населен от възрастните. Кривите стени бяха червеникави на светлината на фенера, със стърчащи тук-там остри издатини. Подът беше напукан и на места зееха дълбоки цепнатини — като блато, изсъхнало под жарко слънце. Самата стая бе празна. Линдхолм пристъпи бавно напред, Корби го последва, все още подкрепящ есперката. Отсрещната стена внезапно изпъкна на светлината на фенера и Корби недоволно се намръщи. Метални шипове стърчаха от пурпурната повърхност като рогове на забравени зверове. За момент той се зачуди дали не са някакви трофеи и неочаквано стената му заприлича на изсъхнала кръв. А кръгъл отвор се прозряваше насреща му като беззъба уста.

— Къде сме? — попита Де Чанс дрезгаво и Корби подскочи.

— Всичко е наред — каза бързо той. — Ти си на сигурно място. Ние сме в една сграда. Тя е напълно празна. Как се чувстваш?

— Не мога да кажа точно. Странно. — Тя бавно поклати глава. — Има толкова много следи, толкова много чужди умове, почти се загубих сред тях. Не мога да разбера повечето от тях. Техният начин на мислене за нас е лишен от смисъл. — Лицето ѝ се проясни, загуби своята неопределеност и тя погледна двамата право в очите. — Трябва да се махаме от града. Ако има нещо, в което съм сигурна, то е, че те са опасни. Ужасно опасни.

— Ти продължаваш да казваш „те“ — прекъсна я Линдхолм. — Колко чужденци има тук? Къде се крият?

— Те са тук — отвърна Де Чанс. — Те са навсякъде. Чакаат. Чакали са дълго време. Ние ги събудихме. Не зная колко са — стотици, хиляди... Нямам представа. Следите се изместват, променят се. Но те са наблизо. Знам го. И се приближават непрекъснато. Трябва да напуснем този град.

— Звучи ми добре — зарадва се Корби. — Какво ще кажеш, Свен?

— Задръж така, Ръс. — Линдхолм гледаше есперката замислено. — Не искам да те обидя, еспер, но в каква степен можем да се осланяме на думите ти? Ще ни предоставиш ли някакви факти, впечатления?

— И да, и не. Не мога да го обясня на някого, който не е еспер. Контактът с един чужд ум е нещо изключително трудно, никой не е в състояние да разбере как става. То е като да гледаш в криво огледало, опитвайки се да разпознаеш това, което виждаш там. Успях да разбера все пак няколко неща, в които съм сигурна. Енергийните ресурси на града са под земята, заровени дълбоко в най-ниския пласт. Километри надолу. Те все още функционират, независимо че са изоставени от векове. Сега градът се съживява и набира мощ. Не знам какво точно представлява тази енергия, но по някакъв начин е свързана с Медната кула в центъра на града. Тя е ключът към всичко, което става тук.

— Тогава няма да е лошо да ѝ хвърлим един поглед — обади се Линдхолм. — Може и да открием отговорите на някои въпроси.

— Да не си луд? — възкликна Корби. — Ти чу какво каза есперката, това място оживява и стотици, а може би и хиляди чудовища тръгват към нас сега! Трябва да се измъкнем оттук, докато все още можем.

— Стига, Ръс, няма просто така да обърнем гръб на всичко. Ние сме отговорни и за останалите от Ескадрилата, а и за колонистите, които ще дойдат след нас. Сега имаме най-добрата възможност да намерим отговорите на някои въпроси, докато всичко все още само се пробужда и е дезориентирано.

— Отговорност? Свен, те ни стовариха тук да умрем! Никой не дава пукната пара за нас. Ние сме пушечно месо, ето за какво са ни изпратили. Единствената ни отговорност е за самите нас.

— Какво ще кажеш за останалите?

— Какво искаш да кажа?

— Позволете ми да се намеся — обърна се Де Чанс към Линдхолм. — Корби, колкото и да ми е неприятно да го призная, Свен е прав. Ако не намерим отговора сега, докато все още е възможно, чуждите от този град ще убият всички ни. Те ще ни смажат. Ние не можем да се измъкнем. Единствената ни надежда е Медната кула и това, което ще открием там. А сега млъкнете и бъдете храбри.

Корби кимна мрачно.

— Добре, еспер. Къде е кулата?

— Не е далеч. На не повече от километър.

— Чувствате ли се в състояние да вървите толкова дълго?

— Смятам, че ще мога.

— Има ли нещо, което трябва да знаем за кулата?

— Да. — Лицето на Де Чанс се стърчи, придоби неопределен израз, като че бе далеч оттук.

— Мисля, че кулата е луда.

— Великолепно — възкликна Корби. — Нямам думи!

Линдхолм тъкмо понечи да кимне в знак на съгласие, когато стаята внезапно започна да оживява. Форми с неясни очертания, сиви и бели заизникваха от пода, покрити с капчици пот. Мъжете опряха гръб до гръб и приготвиха пистолетите си. Нова светлина прониза мрака — силовите полета. Де Чанс се изправи с известно закъснение и застана плътно до тях, с пистолет и сабя в ръка. Още израстъци наизскочиха и от стените. Някъде от много далеч се чуваше писък, изразяващ ярост или мъка, а може би и двете. Израстъците разцъфваха като огромни гъби с широки клюмнали глави на дълги, олюляващи се стъбла. Груби очи се появяваха на стъблата и надиплените краища на плоските глави

туптяха с равномерния ритъм на бавно дишане. Израстъците никнеха от всички страни, изпълваха цялата стая.

Корби изкрещя смаян, когато една гъба изникна от пода до крака му. Прицели се и стреля. Месестата глава експлодира от енергийния взрив. Стъблото се люля напред-назад известно време, след което десетина членести пипала изскочиха от него, шибайки яростно във въздуха. Те бяха целите в кръв и свършваха с мънички смукалца. Корби започна да ги сече със сабята си, но на мястото на всяко отрязано пипало мигновено се появяваше друго. Линдхолм местеше поглед от вратата, през която бяха влезли, към отвора в отсрещната стена и се опитваше да прецени кое е по-близо. Имаше неприятното чувство, че най-близкият отвор води още по-навътре в сградата. Един от новите израстъци се наклони към него, тежко поклащайки се на крехкото си стъбло, и Линдхолм с мъка потисна желанието си да стреля. Не искаше да повтара грешката на Корби. Центърът на наклонената глава на гъбата изпъкна внезапно навън, след което се разцепи и едно насекомо с черна броня изскочи от пукнатината. То имаше широко сплескано тяло с десетки космати крачка и остра, режеща като бръснач челюст. Алчно се насочи към Линдхолм, той стреля в упор. Бронираното тяло се разпръсна на части, а мърдащите все още крачета се разхвърчаха във въздуха.

Всички гъби-израстъци се подуха, разпукаха се, давайки живот на чудовища. Линдхолм и Корби стреляха и сечаха със саби около себе си, опитвайки се да разчистят път за отстъпление. Есперката не им бе от полза. Пистолетът ѝ висеше отпуснато от страни, лицето ѝ се бе отдръпнало и изкривило от някаква вътрешна агония. Мъжете я пазеха, колкото им бе възможно, но знаеха, че няма да издържат дълго. Чудовищата вече бяха прекалено много. Една огромна гъбена глава експлодира, изхвърляйки стотици червеи в сред стаята. Те паднаха върху гъбоподобните чудовища и започнаха да дъвчат ненаситно всичко, до което се докоснат. Най-добрата защита на бойците срещу тях се оказаха силовите екрани, но все пак някои се добраха до гола плът. Един червей попадна върху ръката на Линдхолм и успя да оглозга мястото до кокал, преди да го изтръска. Той изруга силно и продължи борбата. На Арените се бе научил да не обръща внимание на раните, освен ако не са критични. Корби не бе толкова спокоен, крещеше и ругаше с всичка сила, когато един червей го ухапа по

ухото. Отчаяно го сграбчи с ноктите на свободната си ръка и както се мъчеше да го откопчи, едва не отреза собствената си глава със силовото поле. Няколко червея се лепнаха върху есперката, измъквайки я от трансa, и тя неистово се зае да изтръсква и удря прилепналите към униформата ѝ гaдини. Чудовищата не обръщаха внимание на червеите в своя целенасочен устрем да се доберат до човешката си плячка. Едно дълго мръсносиво пипало изплющя от нищото и сграбчи фенера на Линдхолм, разтроши го и светлината загасна. Стаята все още бе осветена от някакво зловещо, призрачно сияние, излъчвано от гъбите, ала и то бързо намаляваше от множащата се орда на чудовищата.

Мъжете се биеха въпреки засилващата се болка в гърбовете и пръстите им и парещия въздух в напрегнатите до крайност бели дробове. Де Чанс се опитваше да ги предпази със силовия си екран, доколкото можеше, но тя не бе боец и те го знаеха добре. Огромните бронирани насекоми, дълги от три до четири стъпки, лазеха по пода и стените и се бореха за своя шанс да се докопат до човешката плячка. Дългите пипала, покрити с хапещи смукала, плющяха из въздуха. Нещо прешленесто с много крака се плъзна от тавана и гледаше мъжете с немигащи очи. Червеите бяха навсякъде, гърчеха се, намотаваха се и ядяха. Корби избърса потта от очите си с opakото на ръката и нещо с дълги около тридесет сантиметра зъби щракна до гърлото му. Вдигна силовия си екран тъкмо навреме, зъбите остро ухапаха енергийното поле. Той усещаше силата, която се излъчва от него с всяко бодване на сабята, но не спря да се бие. А щеше да се наложи. Нямаше вече накъде да отстъпва. Вече не виждаше дори вратата. Засмя се предизвикателно и завъртя бързо и гневно сабята около себе си, чакайки деструкторът му да се зареди. Една гъба избухна от стената зад гърба му и когато разреже стеблото ѝ, гърчеща се маса от черва падна от раната и изпълни с пушек и изпарения застоялия въздух.

"Така — помисли си решително Корби. — Това е. Стига толкова

Той разчисти малко пространство пред себе си със сабята и екрана, вдигна пистолета и продупчи стената. Де Чанс и Линдхолм бързо последваха примера му, пробивайки си път през скупчените чудовища. Тримата прекрачиха през дупката в отвъдния мрак. Двамата мъже бързо се обърнаха и закриха отвора със силовите си екрани,

докато Де Чанс извади полевия фенер от раницата си. В бликналата внезапно светлина видяха, че стаята е празна с изключение на някаква неизвестна апаратура и есперката си поотдъхна. Чудовищата напиреха срещу двата екрана, опитвайки се да си пробият път. Една гъбена глава експлодира, изригвайки градушка от гърчещи се личинки във въздуха.

— Трябва да запушим тази дупка и да я барикадираме — предложи Линдхолм. Дишането му бе накъсано и запъхтяно но гласът му бе спокоен и безразличен както винаги.

— Звучи добре — съгласи се Корби. — Ти и есперката намерете нещо. Аз ще ги задържа. Но побързайте, дявол да го вземе!

Той пристъпи напред, за да удържа дупката, мобилизирайки последните си сили да се доближи. Чудовищата се втурнаха напред, ала той ги посрещна със сабя и екран. Въпреки че бе уморен и зает, въпреки че всичко го болеше, все пак успя да осъзнае, че вече не се страхува така, както преди. Боеше се, и то много, но това не бе онзи спиращ сърцето, парализиращ страх, който го бе терзал толкова дълго време. Страхуваше се, едновременно с това обаче бе спокоен и можеше да мисли и да се бори. Може би причината се криеше в това, че сега просто нямаше избор — да се бие или да бяга. Ако беше слаб и нерешителен, тук той просто щеше да бъде убит. Не че имаше някакви илюзии относно шансовете за изхода от тази борба. Ако Свен или есперката не донесяха по някакво чудо нещо колкото се може по-бързо, той щеше да бъде мъртъв и го знаеше. Тази мисъл присвиваше стомаха му и дишането му се учестяваше, но не го парализираше и не му късаше нервите.

„Кой знае, може просто да свиквам със страха?“

Устата му се изкриви в нещо като усмивка, а пистолетът му взриви една пълзяща твар на стотици трепкащи парченца.

— Отстрани се от пътя ми, Ръс! Веднага!

Корби падна назад, а Линдхолм сам, без ничия помощ натисна масивна част от една чужда машина в отвора, запушвайки го напълно. Корби не смееше дори да си помисли колко ли тежи това проклето нещо. Но затова пък изглеждаше достатъчно здраво и стабилно, за да задържи чудовищата, докато се измъкнат. Той понечи да се отдръпне от стената и се свлече. Зави му се свят и пред очите му притъмня.

— Полека, Ръс — успокой го Линдхолм. — Почини си малко и поеми дълбоко въздух. Барикадата ще издържи още малко.

Корби седна на пода и задиша дълбоко. Главата му се поизбистри, но той не можеше да прецени дали ще е в състояние да тича, стига да имаше накъде. Огледа бързо новата стая. Не бе толкова голяма, колкото предишната, но светлината на фенера не достигаше до отсрещната стена, а високият таван бе скрит в сянката. Тумбести тронави машини стояха, подредени в редици. Те бяха съвсем различни една от друга, като никаква светлина или друг белег не показваха дали функционират. Но Корби се съмняваше в тях по принцип. На пода зееше дупка, чиито остри краища излъчваха топлина от деструктора на Линдхолм, когато бе изтръгвал машината. Късове стомана и стъкло стърчаха като счупени кости. Корби пое дълбоко въздух, изключи своя силов щит и се изправи отново на крака с помощта на Линдхолм и есперката.

— Отлично — изрече дрезгаво той. — А сега какво?

Линдхолм сви рамене.

— Не можем да се върнем назад, следователно трябва да вървим напред. Има още една врата, там, зад машините.

Корби погледна Де Чанс. Тя се бе обърнала, лицето ѝ бе стърчено и обезумяло, вслушвайки се в нещо, което само тя можеше да чуе.

— И така — обобщи той, — какво мислите с есперката? Съгласна ли сте?

— Да — отговори Де Чанс. Изразът ѝ не се промени. — Нямаме друг избор. Всички пътища са блокирани. Освен това има нещо горе пред нас, което искам да видя.

Линдхолм я погледна внимателно.

— Какво е то, еспер? Какво има пред нас?

— Нещо интересно — изрече Де Чанс замечтано.

Тя се обърна с гръб към двамата си спътници и закрачи уверено между чуждите машини към вратата в дъното. Корби и Линдхолм бързо се спогледаха и тръгнаха след нея. Корби все още не вярваше в есперността ѝ, но досега тя се бе оказала права. Пък и какъв смисъл има да стоят тук и да спорят в съседство със стая, пълна с чудовища? Той изгледа подозрително чуждите машини, когато минаваше покрай тях, но те останаха тихи и загадъчни. Това бяха структури с форми и очертания, ала без никакъв смисъл. Или поне не такъв, какъвто той беше в състояние да разбере.

Де Чанс пристъпи през отворената врата и вдигна фенера си, за да освети стаята. Корби и Линдхолм се скупчиха зад нея. Стените се извиваха високо нагоре към засенчения таван. Стаята се простираше отвъд светлината на фенера. Той осветяваше мътно безкрайни редици метални килийки, които изпълваха пространството, образувайки нещо като пчелна пита. И там, в тези гнезда, в тази пчелна пита, лежах хиляди и хиляди млечнобели сферички, подредени по големина от човешки юмрук до човешка глава.

— Приличат на онази топка, която вие намерихте в монолита — досети се Линдхолм. — Какво представляват?

— Памети — отвърна Де Чанс меко. — Склад на памети. Историята на този град и на онова, което е живяло тук. Отговорите на всички наши въпроси.

Тя тръгна към най-близката килийка, но Линдхолм сграбчи ръката ѝ и я накара да спре.

— Почакайте малко, еспер. Спомнете си как реагирахте към една, подобна сфера, когато бяхме в монолита. Няма да казвам какво може да ви направи това чудо.

— Точно така — подкрепи го Корби, — и освен това чудовищата може да нахълтат всеки миг. Трябва да продължим нататък.

— Не — отсече Де Чанс. — Информацията, съдържаща се в тези сфери, ни е нужна. Без нея нямаме никакъв шанс да оцелеем тук, в Ада.

Линдхолм кимна неохотно и освободи ръката ѝ.

— Добре. Ръс, потърси има ли някакъв изход, а аз ще пазя. А вие, Де Чанс, все пак побързайте. Ние наистина нямаме много време.

Есперката кимна, очите ѝ жадно се приковаха към килийките със сферите. Тук някъде, в тази безконечна пчелна пита, бяха скрити отговорите, от които се нуждаеше, отговорите, които ще придадат смисъл на заплашващото ги безумие. Тя се движеше бавно, бродейки през извиващите се купчини и оставяйки се на своята есперност да я води. Навсякъде около нея сферите горяха в мозъка ѝ като множество свещички, блещукащи в тъмнината. Те бяха стари, много стари и паметта им избледняваше. Но някои от тях все още горяха ярко, лумваха и блестяха и есперността водеше Де Чанс при тях. Тя простря ръце.

Най-напред се появи бледосиво сияние, като на включен монитор, след това първите изображения започнаха да достигат до нея като отделни кадри от някакъв филм.

Разумът на Де Чанс беше зашеметен от силното въздействие. Тези образи бяха толкова необикновени, толкова чужди, почти съкрушително неопределими, но тя бавно започна да изтръгва смисъл и значение от тях. И така, историята се разгърна пред нея, историята на една велика раса, която сънува чудесен сън. Видя как този чудесен сън се превърна в кошмар, в кошмар без край.

Чуждият разум на Улф IV развил странна и великолепа наука. Използвали я, за да се освободят от тиранията на постоянната физическа форма. Няма много го вече робството, наложено от една-единствена, твърда форма, техният физически облик бил въпрос на личен избор. Животът им станал свободен и чудесен.

Пораствали им крила и политали волно с вятъра. Пригаждали телата си да могат да изравят дупки в земята. Извисявали се над атмосферата, гмуркали се във вулканите, плувайки в разтопената лава. Те станали господари на Битието, притежатели на всичко.

Но промяната не била съобразена с природните закони. Тя била предизвикана изкуствено и се поддържала от едно-единствено Устройство, разположено в Медната кула в центъра на града. Постепенно хората с ужас започнали да научават истината за това, какво са направили със себе си. Формата на тялото се контролирала от мозъка, а те били забравили, че разумът е нещо много повече от съзнателна воля и интелект. Телесните промени започнали да се извършват под диктата на демоните в подсъзнанието, на инстинктите, егото и суперегото — скритата в мрака област на ума, отвъд нормата и здравия разум, неподвластна на контрол. Хората открили отвратителни удоволствия и ужасни копнежи и техните мечти станали потайни и гнусни. Ужасът започнал.

Чужденците били телепати от ниско ниво, но Устройството променило това. Тяхната есперност станала дива и силна, а мислите — тъмни и необуздани, тайни и лоши, жестоки, ужасни, отвратителни, грозни и не били неприкосновени. Те бързо се научили, че един помощен ум може да завладее по-слабия и да променя тялото на победения по собствена воля. Преди великото Устройство хората на Улф IV били спокойни, здравомислещи. Те живеели дълго и се

наслаждавали на живота. Но се устремили твърде нависоко и загубили всичко, което били постигнали, докато накрая по улиците на града тежко пристъпвали само чудовища.

Градът западнал. Улиците му били изпълнени с ужасни, гнусни твари, безумието придобило форма и очертания. И накрая достигнали до ужасния финал. Чужденците не можели да умират. Ако някой крайник бивал откъснат, израствал отново. Раните зараствали за секунда. Чудовищата се разкъсвали и изяждали едно друго, но дори и най-жестокото зверство не могло да ги убие вече.

Градът просъществувал още малко. Устройството действало само върху жива материя. В края на краищата и градът се разпаднал, защото машините били занемарени. Само великото Устройство, конструирано така, че да работи за вечни времена, продължавало да изпълнява своето предназначение. Неговото влияние се разпростряло по цялата планета, въздействало в една или друга степен върху всичко живо. Но тогава се случило нещо непредвидено.

Великото Устройство и чужденците имали непрекъснат двустранен контакт, така че програмите му да отговарят на техните желания за промяна. Така постепенно, но прогресивно безумието на чужденците започнало да се предава на Устройството и то полудявало. Програмите му започнали да се изкривяват и изопачават в усилията си да изпълнят желанията и мечтите на хората. Накрая то отгатнало опасността, която се криела в него, и предприело единственото възможно действие — самоизключило се, приспивайки града с надежда бъдещето да доведе до решаването на дилемата.

Времето минавало. Трудно е да се каже колко години или векове изтекли. Чужденците не можели да умират, а Устройството било спокойно. То чакало, поддържайки се с минимум енергия.

Но ето че пристигала Дяволската Ескадрила и есперността на Де Чанс събудила великото устройство от вечния му сън. Твърде много време обаче било изминало и то вече не било нормално. Може би защото извънредно дълго било подложено на безумието на чужденците или пък светът твърде много се различавал от онзи, на който то било конструирано да служи, така че нищо нямало вече смисъл за когото и да било. Нищо не било от значение. Великото Устройство си имало своите програми.

То събудило Спящите и града и кошмарите започнали отново.

Де Чанс падна на колене и се разтресе неудържимо. Повърна на пода и Корби протегна ръка да я успокои. Линдхолм погледна натам, откъдето бяха дошли. Нещо напираше насам. Той вдигна силовия си екран и измъкна деструктора от кобура. Стената се пропука отгоре надолу и се разтроши на парчета, когато някакво огромно бронирано тяло се вряза в нея. Един летящ камък разби полевия фенер на Де Чанс и тъмнина изпълни стаята.

ШЕСТА ГЛАВА

ЛОВЪТ

Вечерта преваляше, бавно настъпваше нощта, когато Хънтър водеше Доктор Уйлям и Изследователката по улиците на изоставения град. Зеленото небе стана тъмно и зловещо, когато слънцето бавно потъна зад гигантските кули. Сградите хвърляха сенки със страшни очертания и осветените тук-там прозорци изглеждаха ярки и злокобни в плътния мрак. Студът беше кучешки, а ставаше още по-студено и Хънтър трепереше въпреки загриващите елементи в униформата му. Той погледна тайно Кристъл и Уйлямс, но никой от тях не проявяваше признаци, че го мъчи студът. Капитанът се намръщи. Изследователката бе тренирана да издържа на екстремни колебания на температурата, докторът обаче бе цивилен. Най-вероятно тези скрити в него приспособления бяха причината. Хънтър споделяше всеобщото недоверие към черноросаджийските присадки, ала сега бе принуден да признае, че понякога вършат работа. Той духна в замръзналите си длани и ги заудря една о друга, опита се да си мисли за топли неща.

Движеха се вече около час, но Медната кула не се бе приближила много. Тя стоеше пред тях, висока и непристъпна, извисяваща се над заобикалящите я сгради със своите проблясващи метални шипове, студени и изострени. Изглеждаше огромна още когато тръгнаха към нея, но едва сега Хънтър бе започнал да осъзнава колко висока и масивна беше тази структура в действителност. Не за пръв път се чудеше какво, за Бога, щеше да прави, когато най-после стигне до нея. Ако изобщо успее.

Ръката му неволно се насочи към деструктора. Не беше особено доволен, когато взе пистолета на Изследователката, след като загуби своя, но трябваше да признае, че се почувства много по-добре с оръжие в ръка. А ако поне половината от това, което бе чувал за Изследователките, бе вярно, тя изобщо нямаше нужда от пистолет. Уйлямс все още притежаваше и пистолет, и сабя, разбира се. Естествено беше той да отстъпи сабята си на Хънтър, тъй като

докторите нямаха опит с хладно оръжие, но Капитанът реши да не настоява. Уйлямс и без това бе достатъчно нервен, а без оръжието, което да му придава смелост, той щеше напълно да се разкапе заради своите скъпоценни допълнения.

— Капитане — наруши мълчанието Уйлямс. — Мислех си...

— Да, Докторе? — учтиво се отзова Хънтър.

— Нашето оръжие не е много ефикасно срещу тези чужденци. Няма ли да е по-добре, ако пак се натъкнем на нещо подобно, да инсталираме портативните силови полета да ни пазят?

Тъжна въздишка се надигна в гърдите на Хънтър, но той я потисна.

— Искам да ви кажа, Докторе, че монтирането на екраните изисква време и не мога да си представя как чужденците ще стоят спокойно отстрани и ще ни чакат да го направим. А ние ще ги чакаме да загубят интерес и да избягат? Не, Докторе, не намирам вашия план за много практичен. По-добре да запазим мощността в кристалите на екраните, ако възникне нещо наистина непредвидено.

Млъкна, защото разбра, че докторът не го слуша. Уйлямс се намръщи, прехапа долната си устна и замръзна на място. Кристъл и Хънтър също спряха. Уйлямс се огледа, наклони глава на една страна, вслушвайки се сякаш в нещо, което само той можеше да чуе. Хънтър също се заслуша, но всичко му изглеждаше тихо и спокойно. Погледна Изследователката, ала тя сви рамене.

— Нещо идва — прошепна Уйлямс. — Чувам го. И каквото и да е то, този път не е само.

Той направи няколко крачки в кръг и лицето му постепенно изгуби цвета си.

— Те са навсякъде около нас, Капитане. Чувам ги как прииждат от всички посоки. Твари от всякакъв вид.

— Бъди по-конкретен — заповяда Кристъл. — Какво точно чуваш?

— Твари от всякакъв вид — повтори Уйлямс, гласът му се извиси, той почти закрещя: — Те приближават! Трябва да се измъкваме, докато все още можем. Те идват за нас.

— Спокойно — каза Хънтър. — Изследовател, вие чувате ли нещо?

— Нищо, Капитане. Но ако неговият слух е усилен...

— Да — потвърди Хънтър.

Кристъл изтегли сабята си.

— Мисля, че не е лошо да намерим някакво прикритие, Капитане. Тук сме прекалено изложени.

— Напълно сте права, Изследовател. — Хънтър извади деструктора и бързо се огледа. Имаше много сгради наоколо, обгърнати от сенките на настъпващата нощ, но никаква врата не се виждаше. Някаква постройка вдясно му се стори полуразрушена от експлозия. Едната ѝ част откъм улицата бе откъсната, останали бяха само метални пръчки като счупени кости и неравен отвор на върха на купчина натрошени камъни. Хънтър тръгна натам, останалите го последваха.

Изкатерването по камъните се оказа доста лесно. Капитанът спря на върха, извади полевия си фенер и го включи. Бледата златиста светлина разкри пред очите им просторна празна стая отвъд отвора. Сените бяха покрити със сребристи метални фигури, които образуваха смущаващи рисунки, граничещи с пълна липса на смисъл. Хънтър погледна към улицата долу. Той все още не виждаше и не чуваше нищо въпреки допълнителната възможност, която височината на чакълени хълм му предоставяше. Започна да си мисли дали Уйлямс в своята изнервеност не се е уплашил от собствената си сянка. Но в този момент до ушите му достигна лек шум, като шепот, като нещо много отдалечено в пространството. Той се завъртя и се взря в посоката, от където се чуваше шумът. Някъде далеч в мрака нещо се движеше. Хънтър се наведе и се скри зад един голям камък. Кристъл вече беше намерила прикритие. Уйлямс извади пистолета си, но стоеше на открито, воден в настъпващия здрач от засиленото си зрение.

— О, Господи! въздъхна той и гласът му секна.

— Какво е то? — попита Кристъл. — Какво виждаш?

— Някой е отворил вратите на Ада — отвърна Уйлямс. — И всички демони са нахлули в града.

Хънтър се обърна към Кристъл и погледите им се кръстосаха. Капитанът се взря отново в тъмнината, облачета бяла пара се носеха в студения въздух от дъха му. Сега, когато бяха спрели на едно място, му беше още по-студено. Точно в този миг той зърна за пръв път това, което се движеше срещу него, и леден ужас го накара да настръхне. Огромна вълна от подскачащ, бягащ и пълзящ живот се надигаше,

заливайки широката улица, и се насочваше право към скрилите се хора, ужасяващ поток от кошмари и уродливост. Имаше твари, стъпващи на два крака, и други, които тичаха на четири, а и такива, които подскачаха във въздуха, като че бяха безтегловни. Имаше същества с вълчи зъби и нокти, които се хвърляха и разкъсваха съседите около тях. Имаше такива, които изглеждаха, като че бяха обърнати отвътре навън, и някои, чиито форми изобщо нямаха никакъв смисъл.

Исполински насекоми пълзяха покрай сградите като бръмбари върху капака на ковчег. Кривещите се сенки плющяха във въздуха. Чуждите твари пищяха, ревяха и бърбореха, а имаше и звуци, които приличаха на човешки плач и смях. Те идваха, надигаха се от тъмнината безкрай, пришпорвани от невидим остен, приближаваха се с всяка изминала минута. Хънтър гледаше демоните на града и у него се надигна желание да се обърне и да избяга. Не, той не можеше да ги понася! Как изглеждаха само! Тези противни форми и безумни конструкции бяха истинска заплаха за неговия разум.

Но не можеше просто така да им обърне гърб и да избяга. Той бе Капитан и трябваше да дава пример. Дори и да е скован от страха така, че да не е в състояние правилно да мисли. Старата позната паника терзаеше нервите му, заплашвайки всеки момент да се отприщи. Дишането му се учести и пот изби по челото му, когато погледна деструктора и забеляза, че ръката му трепери. Пое дълбоко въздух и се пребори с паниката. Няма значение, че умира от страх и му е трудно да го преодолее. Трябва да се справи. Усети как лека по-лека напрежението спада. Имаше някаква утеха да знаеш, че по-лошо от това вече не може да стане. Поне очакването бе свършило и никакви изненади нямаше повече да го безпокоят. Той вдигна деструктора, за да посрещне надигащата се маса чудовища. Ръката му все още трепереше, но толкова леко, че само той си го знаеше. Сграбчи Уйлямс със свободната си ръка и го издърпа до себе си. Докторът се дърпаше, стремейки се да освободи ръката си, и в един момент Хънтър си помисли дали пък не иска да го остави да го убият.

Чужденците бързо се приближаваха до купчината камъни и Капитанът откри, че изпитва истински ужас от техния вид. Нито един от тях нямаше строго определена форма. Като някакъв безумен каприз, като продукт на прищевките на множество непрекъснато променящи

се памети тези твари сменяха обема си всяка минута. плътта се стичаше по костите като топящ се восък, преливайки се от една форма в друга. Нови очи се опулваха в бълбукащото месо, нови ръце изхвърчаха от най-невероятни места. За миг в паметта на Хънтър проблесна споменът за статуите от камък, които бе видял в откритата равнина — като че бяха направени от части и парчета от най-различни биологични видове, напълно несъвместими един с друг. Дали все пак не бяха някакво предупреждение?

— Бъдете готови. — Гласът на Хънтър прозвуча сравнително спокойно. — Доктор Уйлямс, изчакайте да се приближат достатъчно и едва тогава се прицелвайте! Изследовател, вие имате значителен боен опит. Заемате позиция, аз и Докторът ще ви прикриваме от страни.

— Разбрано, Капитане! — Кристъл обхвана с поглед милионите гнусни изчадия, усмихвайки се неприятно. Хънтър потръпна. Имаше нещо ужасно, диво и алчно в усмивката ѝ. Като че гледаше приближаващ се към нея любовник.

— Не можем да останем тук! — внезапно възкликна Уйлямс. — Вижте ги. Ще бъдат тук всеки миг, а ние нищо не можем да направим, за да ги спрем. Трябва да бягаме, докато все още е възможно.

Той се измъкна от прикритието си и се насочи към отвора в стената. Хънтър сграбчи ръката му и го издърпа обратно.

— Не бъди глупак, Уйлямс! Колко далеч ще можеш да избягаш сам? Дръж се и пази Изследователката от страни. В противен случай, кълна се, ще те убия собственоръчно.

Уйлямс му се озъби, но остана там, където Хънтър го бе дръпнал.

— Не трябва да оставаме тук! Можем да се спуснем долу в сградата и да барикадираме дупката със силовите екрани.

— Вече обсъждахме това, Докторе. Екранът ще издържи, докато позволят енергийните кристали, след което сме загубени. Дотогава без съмнение чужденците ще са ни обградили. Ще се смъкнем в сградата, когато стане необходимо, не и преди това. А сега активирай своя екран и се пригответе да ги посрещнем. Компанията приближава.

Уйлямс отвърна лицето си с отвращение и удари ръката си от страни. Светещото силово поле се появи, а той замърмори тихичко нещо на себе си. Хънтър погледна Кристъл. Екранът ѝ вече бе включен, а тя се хилеше към приближаващите се чужденци. Хънтър

издърпа бойната си кама от ботуша си, изпробва с ръка тежестта на деструктура, след което активира силовия екран. Чужденците бяха вече съвсем близо. Направи крачка напред, така че да охранява Изследователката отляво, удобно притиснат до избрания от него камък за прикритие. Честно казано, ползата от него в момента не бе голяма, но не беше лошо, че го има. Изследователката стоеше открито срещу чужденците и изглеждаше силна и уверена, като че ли прикритието бе само за обикновените простосмъртни, към които тя не принадлежи.

„Тя е Изследовател — помисли си той, — може би те изобщо не се нуждаят от прикритие.“

Капитанът погледна към приближаващата паплач и сърцето му спря да бие. Изпълваха улицата открай докрай, докъдето стигаше погледът му. Чудовищно уродливи, те нямаха брой и бяха с най-разнообразна форма и размери.

„Не е справедливо! — помисли си Хънтър с горчивина. — Не го заслужаваме. Ние сме само Ескадрила, макар и за Ада. Това е работа за цяла рота от ударните части. Не сме бойци. Не, наистина не ставаме за това. Ние сме отхвърлени и наранени; изгнаници и излишни хора.“

Той пое дълбоко въздух.

„Какво пък, по дяволите, може би ще имаме късмет!“

Чужденците бяха вече тук, най-близките само на няколко метра от тях. Гигански ракообразни с остри щипки и опулени очи на края на дълги стебла. Техните многочленести крачета потропваха гръмко по улицата. Докато Хънтър ги гледаше, едно от ракообразните се поду внезапно. Черупката му започна да съска и да се топи и чифт ципести криле избиха откъм гърба му. То се издигна във въздуха, крилата се разпростряха невероятно, когато се извиси над хората. Хънтър се прицели внимателно с деструктура и стреля. Изпепеляващият енергиен лъч го улучи право в гръдния кош и то експлодира, разпръсквайки парчета счупен хитин като шрапнели. Чужденците, който не можеха да се докопат до падналото създание, се драскаха и разкъсваха едно друго. Никое от тях не умираше. Те бяха надмогнали смъртта. Великото Устройство се бе погрижило за това.

Огромни стоножки трополяха по улицата, дълги около тридесет метра, малките им като луковички глави се състояха само от уста и зъби. Някакви личинки се гърчеха сред плътта. Уйлям разцепи на две една от тях със своя деструктор. Двете половини станаха веднага две

отделни твари и се втурнаха напред, пришпорвани от същата неумолима решителност, като и останалата част от ордата. Хънтър се чудеше какво ли ги води. Не ще да е само глад. Може би естествената, строго фиксирана форма привлича чужденците, както светлината привлича пеперудите? Ненавист? Съжаление? Хънтър поклати глава — това бяха човешки чувства.

Потокът се стремеше напред, Ескадрилата ги посрещна със святкаща стомана. Кръв, обагрена във всевъзможни краски, хвърчеше във въздуха, когато стоманените остриета се връзваха в подвижната плът, но чужденците продължаваха да напират. Те можеха да бъдат наранявани, но не и убивани, а и бяха свикнали с болката. Само това, че се изяждаха едно друго, ги задържаше да не се нахвърлят върху Ескадрилата. Хънтър завъртя своя нож със сурова решителност, защитавайки себе си и пазейки Изследователката с всичко, на което бе способен. Острият като бръснач ръб на силовия екран също бе от полза. От другата страна на Кристъл Уйлямс размахваше сабята си така, сякаш тя нямаше тегло и нито веднъж не пропусна цел.

„Има доста добавки. Сигурно е натъпкан с тях от главата до краката.“ — помисли си Хънтър. Само се надяваше да са достатъчно заредени. Изследователката бе в стихията си. Ловко въртеше своя клеймор наляво и надясно, използвайки и двете си ръце, и тежкото острие сечеше подвижната плът с такава лекота, сякаш минаваше през мъгла или дим. Тя си пееше нещо в ритъма на удари на някакъв груб гърлен език, непонятен за Хънтър, а лицето ѝ бе осветено от диво щастие. Той отклони поглед, концентрирайки своя гняв и страх върху чужденците. Ножът му не бе причинил много вреди сред тях, но дори само миризмата на проливаща се кръв често бе достатъчна да докара заобикалящите го твари до дива, засилваща се ярост.

Хънтър отстъпи крачка, за да избегне една чужда озъбена уста, и едва не падна, понеже камъните под краката му внезапно се разместиха. Докато възстановяваше с усилие равновесието си, той насочи плоската част на екрана, за да отблъсне чудовището. Зъбите му тракаха и хапеха по енергийното поле. Хънтър се опита да използва като прикритие един по-голям камък, но мястото, на което бе стъпил в момента, бе доста несигурно и не позволяваше излишни движения. Живата вълна прииждаше неспирно към основата на възвишението, блъскайки се напред, без значение колко от тях бяха пострадали от

оръжието на Ескадрилата или от самоизстребване. Никое не бе умряло, независимо от тежестта на нараняванията.

В продължение на няколко минути те се надигаха непокътнати след смъртоносните рани, а полуизядените тела се оформяха около раздробените кости, отново готови за борба. Хънтър почувства огромно отчаяние да се надига в гърдите му, когато осъзна че няма начин да спечели, без значение колко добре се сражава. Рано или късно неумиращите твари щяха да го стъпчат и дано само има късмет смъртта му да настъпи бързо. Опита се да си представи какво би станало, ако той самият може да възкръсва, да убива и да бъде жив отново и отново, но разумът му отхвърли с ужас подобни мисли.

Чакълът под краката му пак се свлече, сетне се разцепи, огромни пукнатини зейнаха по средата на хълмчето. Изпод разместващите се камъни и метал достигаше шум от нещо огромно, което риеше и се стремеше към повърхността. Полупрозрачни пипала изникнаха от пукнатините, жадно търсейки плячка. Уилямс изкрещя повече от страх, отколкото от шока, и започна да сече отчаяно пипалата със сабята си. Кристъл просто не им обърна внимание, дивата усмивка не слезе от лицето ѝ, докато отблъскваше с непоклатима увереност чуждата орда. Хънтър се поколеба за миг, чудейки се какво да направи, за да се измъкнат от положението, ако изобщо биха могли да се измъкнат. Лъщящите пипала плющяха напред-назад и бе просто въпрос на време да хванат някого от Ескадрилата. Хънтър отстъпи една крачка, сърцето му биеше като чук в гърдите, когато се сви зад щита, сетне пъкна пистолета в една от пукнатините и натисна спусъка. Яркият енергиен лъч проникна в насипа към това, което се движеше отдолу, и чакълът се залюля като при мъртво вълнение, а копаещото изчадие изрева в агония.

За момент сякаш всичко замря, ужасният звук се издигна извън камъните, а сетне пипалата се плъзнаха обратно в пукнатините и изчезнаха. Кристъл посрещна ордата жадно, с неизменната си усмивка и блестящата си сабя. Изостреният стоманен ръб се плъзгаше през протегнати ръце и пипала и продупчваше кости и хрущял като хартия. Огромно пълзящо насекомо с кръгли като луковици очи се осмели да навлезе в нейния обсег, а острите му като бръснач челюсти тракаха ненаситно. Без да променя темпото на атаката, Кристъл извади цигарата от устата си и натика горящия ѝ край в едно от изпъкналите

очи. Окото се пръсна и огромното насекомо се дръпна изплашено назад, клатейки яростно глава, сякаш искаше да се отърси от болката. Останалите го нападнаха и то изчезна под тежката маса ръце и зъби.

Хънтър отново се приближи плътно до Кристъл, но знаеше, че няма да издържи дълго. Дишането му бе учестено и неравно, студеният въздух изгаряше дробовете му. Той бе облян в пот въпреки студа, а гърбът и ръцете го боляха от безспирното въртене на камата и силовия екран.

Кристъл изглеждаше по-свежа отвсякога, но Хънтър знаеше, че издръжливостта дори на един Изследовател има предел. Уйлямс също бе започнал да намалява темпото. Трябваше да слязат долу, иначе ще бъдат премазани.

Но така щяха да предоставят на чудовищата благоприятна възможност.

„Ужасно е, ако го направим, ужасно е и ако не го направим — помисли си Хънтър с горчивина. — Едва ли съм чувал по-сполучлива дефиниция на Ескадрила за Ада от тази.“

Нещо повече, в ордата вече имаше създания, които никое от техните оръдия не бе в състояние да спре. Те представляха тлеещи изпарения, обгръщащи плътно земята, със смъртно очертани уста, които ръфаха чакъла. Имаше създания от гъста мазна течност, които се разпадаха, когато повърхностното им напрежение намалееше, и то само за да се оформят отново и така до безкрайност. Какво биха могли да направят тук сабята или пистолетът.

Уйлямс погледна през рамо назад. Дупката в стената беше само на няколко крачки, но със същия успех можеше да бъде и на няколко километра. Стига да се обърне и да побегне, някой урод ще го повали незабавно. Но той не можеше да остане тук. Само бързината и силата на неговите добавки държаха чуждоземците на разстояние, ала енергията на кристалите не бе безконечна. Не, ако ще бяга, ще има нужда от нещо, което да отвлече вниманието на чуждоземците от него за няколко секунди. Те ще му бъдат достатъчни да стигне до дупката в стената, където ще бъде спасен. Но какво би могло да отвлече вниманието им? Може би само едно нещо, единственото, което те желаят толкова силно: смъртта на човек!

Лицето на Уйлямс изгуби цвета си, когато схвана какво означава това. Той имаше нужда от Кристъл и Хънтър, за да го защитават.

Винаги имаше вероятност да бъде разкрит. Но в тази объркана преса от тела кой би могъл да го обвини, ако някой заблуден куршум от неговото оръжие трагично се отклони? Никой няма да може да докаже нещо, а сигурно е по-добре да умре един, отколкото трима. Погледна бързо към Кристъл и Хънтър. Уменията и опитът на Кристъл я правеха незаменим член на Ескадрилата. Капитан Хънтър, от друга страна, не е нещо особено — само един авторитарен глас. Можеха да минат и без него. Уилямс леко се усмихна. Всичко се нарежда. Един изстрел в гърба и Хънтър ще падне. Чуждоземците ще се нахвърлят върху тялото му, а той и Изследователката ще се възползват от удобния случай да се измъкнат. Отлично. Уилямс държеше на разстояние чуждоземците със сабя и щит, изчаквайки благоприятен момент, след което се прицели в гърба на Капитана. Не успя да види ширококрилото създание, което се изви над него, сграбчвайки го в ноктите си.

Хънтър чу писъка на Уилямс, огледа се и се стресна, като видя крилатата твар, мъчеща се да вдигне Доктора във въздуха. Чуждоземното имаше дълго тяло с биволска кожа и ципести крила, но Уилямс продължаваше да се изви и бори въпреки ноктите, впити дълбоко в тялото му. Чудовището най-накрая се изви във въздуха заедно с плячката си. Кръвта на Уилямс се лееше върху ордата и те просто побесняха от нейния вкус и миризма. Започнаха да се стремят към човека, ръцете и вратовете им се разтегнаха неимоверно. Кристъл сграбчи ръката на Хънтър и бързо го издърпа към дупката в стената, докато вниманието на ордата бе заета с друго. Той се колебаеше, но един поглед бе достатъчен, за да оцени, че нищо не може да се направи. Уилямс да бъде спасен. Крилатата твар под въздействието на теглото на доктора се бе смъкнала доста ниско, ордата го теглеше надолу и накрая успя да изтръгне Уилямс от ноктите ѝ. Той все още се бореше и пицеше, когато чудовищата го разкъсаха на части.

Кристъл вече тичаше към дупката в стената. Хънтър понечи да я последва, но за момент се поколеба, когато видя нещо метално да проблясва на земята. Това бе сабята на Уилямс. Хънтър пъкна камата обратно в ботуша си, вдигна сабята и затича след Кристъл. Те достигнаха отвора и се втурнаха вътре, преди повечето от чуждоземните да усетят. Спряха едва когато вече бяха вътре и бързо се огледаха наоколо.

Намираха се в огромна празна стая, осветявана само от слабата светлина, падаща през неравната дупка. Хънтър и Кристъл се отместиха, за да излязат от кръга на светлината, и застанаха от двете страни на отвора, опрени с гръб на стената. Дишането на Хънтър започна да се успокоява. Съдейки по звуците отвън, ордата все още се занимаваше с Уйлямс, но Хънтър знаеше, че това няма да продължи дълго. Повдигна сабята на Доктора. Тя беше отлично балансирана, а и той се чувстваше добре да има отново сабя в ръката си. Не бе помислил досега колко много му бе липсвала и как се е оправял само с камата. Деструкторът и силовият екран са мощни оръжия, ала изходът от боя се решава от хладната стомана и мъжа, който я използва. Той погледна Кристъл. Тя дишаше тежко и бе покрита с пот, но изглеждаше по-спокойна и свежа от него.

— Какво стана с Уйлямс? — попита дрезгаво Хънтър.

Кристъл сви рамене.

— Може би е бил малко непредпазлив или без късмет. Случва се. Той кимна уморено.

— И така, какво ще правим по-нататък?

— Вие сте Капитанът.

Хънтър я погледна с негодувание, но знаеше, че е права. С всичките си умения и отличен опит отговорността бе негова, въпреки че единственото, което наистина му се искаше в момента, бе да спре точно тук и да се скрие с надежда чуждоземните да се откажат от тях и да си отидат. Той бе уморен. Не можеше да си спомни откога не се бе чувствал толкова уморен. Това бе изключително напрежение, едно непрестанно усилие...

— Добре — каза накрая той, опитвайки се гласът му да прозвучи уверено. — Ние не можем да останем тук. Чуждоземните ще ни последват всеки миг. Хайде да тръгваме. Колкото по-голяма преднина успеем да наберем пред тях, толкова по-добре...

Упъти се уверено към другия край на стаята, усещайки как болящите го стави протестират. Изследователката извади полевия фенер от раницата си и го включи, преди да го последва. Меката златиста светлина се губеше в тъмата на огромното помещение, но бе достатъчна за Хънтър да зърне отворена врата в другия край на стаята. Той се затича, а Кристъл пристъпваше леко до него. Тъкмо стигнаха и светлината зад тях угасна. Хънтър погледна натам и видя как нещо

огромно, бронирано и безглаво се бе заклонило в дупката на стената. Той вдигна пистолета и натисна спусъка. Изгарящият лъч продупчи бронираното тяло точно по средата. Чуждоземното изпищя грубо, но не умря. Хънтър изтича през отворената врата заедно с Кристъл. Озоваха се в дълга зала с много висок таван, пълна с редици от тумбести чуждоземни машини, които се губеха в мрака отвъд светлината на полевия фенер. Дватамата спряха. Светлината падаше върху някои от машините. Във въздуха се носеше ниско неприятно бръмчене, от което костите им изтръпваха.

Кристъл погледна назад.

— Те ни настигат, Капитане. Чувам ги.

Хънтър се взря в посоката, от която бяха дошли.

— Не можем да им избягаме. Трябва да ги забавим, за да спечелим време.

Той се усмихна внезапно и изтегли една от ударните гранати от своя патрондаш. Зареди я, след което я изтърколи по пода така, че тя спря точно до вратата.

— И така, Изследовател, хайде да се измъкваме, по дяволите, оттук!

Тичаха между чуждите машини, заобиколени от ореола светлина от полевия фенер. На Хънтър му се струваше, че тичат безкрайно дълго, но залата все още се простираше далеч пред тях, а гранатата не се взривяваше.

Точно в този миг подът се разтресе под краката им, силната въздушна вълна ги блъсна и те полетяха напред. Експлозията бе оглушителна в ограниченото пространство, а отломъци от камък и метал летяха из въздуха като шрапнели. Хънтър и Кристъл вдигнаха силовите екрани над главите си да се предпазят и клекнаха свити долу, за да представляват по-малка мишена. След малко погледнаха назад. Входът бе блокиран от парчетата на раздробените стени. Хънтър и Кристъл се усмихнаха един на друг, след което се затичаха в тъмнината. Достигнаха края на залата, но нямаше врата. Кристъл вдигна пистолета си и проби дупка в стената. Покатериха се през назъбения отвор и се озоваха в дълъг безличен коридор. Блестящи пръчки бяха закрепени на тавана през неравни интервали. Кристъл закачи полевия фенер на колана си, за да си освободи ръката, след това спря и бързо погледна назад през дупката. Хънтър също ги чу.

Чуждоземците бяха проникнали в залата с машините и ги следваха по петите. Дватамата се затичаха по коридора с всичка сила. Капитанът нямаше представа къде отиват, но всичко бе по-добро от това да чакат чуждоземците да се докопат до тях.

Изглеждаше, че коридорът продължава до безкрайност с никаква врата или отвор където и да е. Първите звуци на преследването започнаха да отекват зад тях заедно с нечовешки рев. Хънтър не погледна назад. Не искаше да знае колко близо са чуждоземците.

Кристъл изтегли граната от патрондаша и я държеше в ръка, готова да я хвърли. Най-после завиха зад поредния ъгъл, втурнаха се през един отвор и се озоваха в основата на кула. Познатата им рампа се виеше нагоре по вътрешната стена. Кристъл я гледаше нерешително.

— Ако се оставим да ни преследват, тук ще се наложи да бягаме по рампата нагоре. А върхът на една висока кула е страхотно местенце, за да те притиснат до стената.

— Не мога да не се съглася — кимна Хънтър. — Но ние едва ли ще отидем толкова далеч. Наблизо ли са?

Кристъл погледна назад към коридора.

— Твърде близо са и напредват.

— Да пресметнем. Имате ли още гранати? Добре. Използвай ги, за да забавим малко тези изчадия, след което ме последвай нагоре по рампата.

Хънтър се заизкачва, а Кристъл се обърна с лице към коридора. Зареди граната и я изтъркаля надолу в тъмнината. В далечината нещо светна със зловеща виолетова светлина и изсъска като пожарен маркуч. Кристъл изръмжа тихичко в отговор, сетне което бързо последва Хънтър нагоре по рампата. Намери го да я чака до една врата, която водеше до следващия етаж. Гранатата избухна и повърхността под краката им се разтрепери. Хор от нечовешки крясъци и вой отекна от коридора под тях.

Хънтър и Кристъл се спогледаха усмихнати, сетне Капитанът поведе Изследователката през вратата в тъмна празна стая.

Пресякоха я и през една отворена врата влязоха в друга стая. Метални серпантини висяха от тавана, въртяха се и се извиваха бавно, въпреки че никакъв полъх не раздвижваше въздуха. Хънтър и Кристъл пресякоха стаята възможно най-бързо, като предпазливо си пробиваха път през серпантините и внимаваха да не ги докоснат. Те изглеждаха

напълно безопасни, но Капитанът и Изследователката се бяха научили да не се доверяват на нищо в града, особено пък на неща, които мърдат, когато не им се полага. Следващата стая беше празна и без изход. Хънтър се послуша, но всичко изглеждаше тихо. Той кимна тихо на Изследователката.

— Стой на вратата! Отваряй си очите за неканени гости!

Кристъл откопча полевия си фенер и го постави долу, след това се премести до вратата, на пост със сабя в ръка и силово поле в готовност. Хънтър насочи деструктора надолу и натисна спусъка. Енергийният заряд взриви широка дупка в пода, от нея плъзнаха във всички посоки множество пукнатини. Капитанът загрижено изчака всичко да се успокои, сетне прибра пистолета в кобура, взе фенера, коленичи и надникна през дупката. Стаята под тях съдържаше много стоманени и кристални форми, машини или скулптури. Той преценяваше височината, колебаеше се, като се опитваше да си внуши, че не е толкова високо, колкото изглежда.

— Кристъл, нещо за чуждоземците?

— Все още нищо, Капитане.

— Тогава прескочи дотук. Ще предприемем едно рисковано спускане на долния етаж и с малко късмет ще отклоним чужденците от следите си. Ще спечелим достатъчно време, за да се измъкнем незабелязано. Тръгвам пръв.

Той постави фенера на пода, изключи силовия си екран и прибра сабята в ножницата. Седна на ръба на дупката и спусна крака надолу. Сега без светлина не можеше да види колко е високо. Не знаеше дали това го притеснява или не. Накрая стисна зъби и се пусна. Падането бе дълго и изнервящо, докато накрая краката му се блъснаха в пода, строполи се в цял ръст, оставайки без въздух като при нокаут. Тъкмо успя да се изправи на крака, когато Кристъл леко се приземи до него с фенер в ръка.

— Добре ли си, Капитане?

— Отлично — побърза да отговори той. — Почти.

Стаята водеше към коридор. На тавана бяха разположени осветителни тела, но само някои от тях работеха. Коридорът бе изпълнен със сенки, не се виждаше никаква следа, че чужденците са били изобщо някога тук. Хънтър и Кристъл се промъкнаха тихо в мрака с оръжие в готовност и скоро се озоваха в друг коридор.

Движеха се предпазливо, трепвайки при всеки шум или помръдване, докато най-сетне откриха вратата, която водеше към улицата.

Хънтър даде знак на Кристъл да загаси фенера и внимателно се взря в тъмата. Улицата беше празна, без следа от чужденците. Той пристъпи навън, огледа се наоколо, сетне кимна на Кристъл да го последва. Тя тръгна, закачвайки фенера на колана си, в случай че им потрябва бързо. Слънцето се бе спуснало ниско над хоризонта и притъмняващото небе се готвеше за нощта. Малко по-нататък Медната кула се възправяше висока и загадъчна на фона на заобикалящите я сгради.

Хънтър се обърна към Кристъл, за да ѝ каже, че трябва да се махат по възможност най-бързо, и замръзна, защото стената зад нея се разпука с трясък и дълги лозови клони, обсипани с бодли, избуяха от камъка и се протегнаха към Изследователката. Тя се хвърли на земята и се изтърколи, за да се измъкне, но преди да се изправи отново, лозата се разля по улицата, образувайки непреодолима преграда между нея и Капитана. Десетки скокливи насекоми, дълги над една стъпка, излитаха от стената и се спускаха към Кристъл, а огромните им челюсти тракаха алчно. Тя включи силовия си екран и ги посрещна с острието на сабята. Хънтър застреля едно от насекомите, взривявайки тъмносивата му черупка, но с нищо друго не можеше да ги помете. Хвърли се срещу виещите се лозови клони, разсичайки ги със сабята. Шиповете се впиваха болезнено в стоманената му туника и се опитваха да разрушат силовия му екран.

Кристъл въртеше сабята и с двете си ръце, а студената усмивка отново се бе появила на лицето ѝ. Огромните насекоми попадаха под острието ѝ, падаха неуязвими надолу. Кристъл силно се разсмя. Ето това бе, за което се бе готвила, това, което бе целта на живота ѝ — да бъде една перфектна, непобедима убиваща машина. Чужденците я приближиха и настъпилото клане я доведе до изстъпление.

Тогава Хънтър използва последната от останалите му гранати, хвърляйки я върху лозата. Взривът проби дупка в сред виещите се клони и той със сила се спусна през нея, без да обръща внимание на издраскванията по голите му лице и ръце. Изследователката бе обкръжена от всички страни от осакатени насекоми и изглеждаше, сякаш не тя е мишената. Капитанът я сграбчи за ръката и я блъсна към

улицата. За миг Кристъл му се опъна, но треската ѝ за убийство се поуталожи и тя затича заедно с него към Медната кула.

* * *

Корби вдигна пистолета и стреля наслуки в тъмнината. Яркият енергиен взрив за миг освети залата с паметите и проби бронираната гръд на една твар, която се опитваше да премине през стената. Тя изпищя, когато тъмнината настъпи отново — невероятно кресливо гласче за такова огромно създание. Корби се огледа диво наоколо и затърси опипом есперката, знаеше, че е някъде тук — беше спряла да повръща, но все още се чуваха конвулсивни спазми. В този миг ръцете му се натъкнаха на нещо твърдо и непоклатимо и сърцето му спря.

— Спокойно — изрече бързо Линдхолм. — И си дръпни ръцете. Ако се лутаме напосоки в тъмното, ще свършим, убивайки се един друг. Пусни силовия си екран, това ще ти даде малко светлинка, докато извадя фенера от раницата.

Корби активира екрана си и бледата лъчиста светлина около китката му прогони част от тъмнината. Линдхолм огледа бързо бронирания чужденец, който лежеше отпуснато в разбитата стена, и затършува в раницата на Корби за фенера му. Корби сграбчи Де Чанс за раменете и я вдигна отново на крака. Тя се наклони уморено към него и стисна ръката му, търсейки опора. Гаденето бе престанало, оставяйки я бледа и омаломощена. Корби я погледна загрижено. Лицето ѝ бе изпито и напрегнато, а очите ѝ не се движеха. Някъде наблизо от всички страни напиреха чужди писъци и крясък. Те се приближаваха. Линдхолм включи най-сетне фенера и залата с паметите отново изникна пред очите им.

— Трябва да се измъкваме оттук, Свен — каза Корби. — Есперката не е добре, а чужденците всеки момент ще са тук.

— Положително си прав — отвърна Линдхолм. Огледа се за изход, но видя само вратата, през която бяха влезли. Част от стената се бе срутила. Бронираната твар блокираше прохода с тялото си, но вече бе започнала да се размърдва. Линдхолм изруга и насочи деструктора си към пода. Натисна спусъка и изпепеляващата енергия проби огромна дупка. Подът изстена и потръпна. Множество пукнатини

плъзнаха на всички посоки, но след няколко минути той отново стана устойчив. Корби погледна Линдхолм сурово.

— Там долу? Ти се майтапиш. Може да има някой.

— Предлагаш ли нещо по-добро?

Корби се намръщи неохотно.

— Има дни, в които е по-добре да не си ставал сутринта от леглото.

Линдхолм седна на пода и провеси краката си в дупката.

— Ще се спусна пръв, а ти ще ми подадеш фенера. Разбрано?

— Добре.

Корби вдигна на ръце покорната Де Чанс и я понесе към дупката. Сетне зачака неспокойно Линдхолм да се спусне в мрака. Обърна се и погледна към отворената врата. Не виждаше нищо в мрака, но чуваше приближаването на чужденците. Усещаше по звука, че са много. В пукнатината на стената бронираното насекомо бавно повдигаше главата си. Сините му очи святкаха в полумрака. Корби гледаше замаяната Меган и се чудеше какво ли й бяха разкрили сферите с паметта, за да реагира по този начин. Но като помисли още веднъж, реши, че изобщо не иска да знае. Линдхолм му изсъска отдолу и той внимателно спусна есперката в протегнатите му ръце. Де Чанс промърмори нещо несвързано, но не излезе от замаяното си състояние. Бронираният чужденец се размърда в пукнатината на разбитата стена. Корби бързо седна и се промуши през дупката в тъмнината под него.

Озова се в кръгъл тунел, висок седем стъпки. Сравнен с огромните размери на останалите помещения, той му се стори направо клаустрофобичен. От грубите каменни стени се стичаше влага, която вонеше отвратително. Линдхолм вдигна фенера и огледа тунела в двета посоки, доколкото му бе възможно. Той и Корби се спогледаха.

— А сега накъде? — попита го Корби.

— Не мога да разбера — отвърна Линдхолм. — И двете посоки според мен са еднакво добри.

— Не — каза Де Чанс. — Оттук.

Треперещата й ръка сочеше надолу по тунела. Линдхолм нерешително я поотпусна и й се усмихна окуражително, когато тя успя да остане права без поддръжка. Погледът й отново бе съсредоточен, но тя изглеждаше ужасно. Лицето й бе бледо и измъчено, кожата опъната

и покрита с пот, а очите ѝ бяха хлътнали и пълни с болка. Ръцете ѝ силно трепереха.

— Как се чувстваш? — поинтересува се учтиво Корби.

Де Чанс се усмихна.

— Жива съм.

— Какво ти показаха топките? — попита Линдхолм.

— Не сега — каза Де Чанс. Тя отново посочи надолу по тунела. — Трябва да се движим натам, и то бързо. Чужденците скоро ще бъдат тук. Те ни искат страшно силно и няма да се откажат. Искат това, което ни прави нормални. Нашата определеност. Нашата неизменна същност. Мисля, че този тунел е част от канализацията. Ще се движим по него, докато наближим Медната кула, след което ще взривим пътя след нас.

— Как ще разберем, че сме стигнали Медната кула? — попита Корби.

— Аз ще разбера — отвърна Де Чанс. — Устройството свети много ярко в моя мозък.

Корби погледна към Линдхолм, който сви рамене. Корби с възмущение поклати глава.

— Бих искал да знам дали вече приключих с необходимостта аз да вземам всички решения в тази група.

— Но пък го правиш толкова добре, Ръс! — произнесе Линдхолм тържествено. — Не са ли ти казвали, че от теб става превъзходен офицер?

— Знаеш ли, Свен, човек може да бъде заменен.

— От какво?

— Практически от всичко.

Дълъг изкривен крак, обрасъл с тръни, се спускаше опипом от дупката. Хората бързо се отдръпнаха от обсега му.

— И така — заключи Корби, — стига толкова. Да тръгваме. Свен, ти носиш светлината, така че ще водиш. Аз ще те следвам. И стига сме киснали тук. Ужас ме обхваща, като си помисля, че някой може да ни хване натясно тук.

Той отрязва проврения се крак със сабята си. Отсеченото парче падна и сега потръпваше на пода на тунела. Линдхолм забърза надолу, а Корби и Де Чанс го последваха. Корби понечи да хване есперката за ръка, за да я поведе, но веднага отскубна обратно ръката си. Кожата ѝ бе влажна и лепкава и някак... отпусната, като че бе загубила голяма

част от теглото си в бързината. Опита се да я заговори. Де Чанс започна да му разказва какво бе научила от сферите със записите. Той загуби ума и дума, слушайки я. Заплетената и обърквана история за разбитите мечти и вилнеещата лудост звучеше като най-лошото нещо, разказвано в толкова тъмно и неясно място. Когато тя свърши разказа си, Корби и Линдхолм се вгледаха с безпокойство в тъмнината отвъд полевия фенер.

Тунелът започна забележимо да се спуска надолу и подът бе покрит с вода, която ставаше все по-дълбока. Когато Де Чанс привърши своя разказ, водата достигаше глезените им. Тя бе тъмна и пенлива и в нея плуваха разни гадини, които Корби предпочиташе да не гледа отблизо. Есперката и флотските газеха известно време мълчаливо. Шляпането на ботушите им във водата звучеше неестествено силно в тишината.

— Вие мислите, че великото Устройство е разположено някъде в Медната кула? — попита Корби накрая.

— Мисля, че самата кула е Устройство — отвърна Де Чанс. — Една-единствена гигантска машина, функционираща Бог знае от колко столетия.

— И какво ще правим, когато стигнем там? — поинтересува се Корби. — Ще го взривим ли?

— Не знам. Може би. — Де Чанс потърка челото си, като че я мъчеше главоболие. — Не мисля, че ще бъде толкова просто. Устройство може да се отбранява срещу атаките, ако се наложи. — Тя млъкна внезапно и се закова на място. Мъжете също спряха. Де Чанс се взря в тъмнината пред себе си. — Има нещо там, нещо... странно. То ни очаква.

Корби и Линдхолм насочиха пистолетите си в тъмнината. Стояха така и чакаха. Силовите им екрани бръмнаха отчетливо в тишината. Корби напрегна слух, но не чу никакъв шум от стъпки. Мръсната вода беше спокойна и необезпокоявана.

— Къде се намира то? — шепнешком попита той Де Чанс.

Тя се намръщи.

— То чака. Точно отвъд светлината. Чувствам го някак... странно, безкрайно.

— Може би трябва да се върнем обратно? — предхвърли Корби.

— Не — настоя Де Чанс. — Трябва да се доберем до Медната кула. Тя е единствената ни надежда. Освен това съществото само ще ни следва.

— Страхотно — възкликна Корби. — Става все по-добре.

— Може да му метнем една граната — предложи Линдхолм.

Корби го погледна.

— В едно ограничено място като това тук? Да не си луд? Ударната вълна ще ни направи на кайма.

— Съжалявам — намръщи се Линдхолм. — Не помислих.

— По-добре е да побързаме — каза Де Чанс. — То се движи срещу нас.

Линдхолм и Корби насочиха пистолетите си в тъмнината. Де Чанс също извади своя, но ръката ѝ се колебаеше да се прицели. Тя активира силовия си екран и се втренчи внимателно в него. Слаба, мъждукаща светлина се появи в дълбочината на тунела, като настойчиво нарастваше, приближавайки групата. Корби едва се въздържа да не изругае, когато формата на съществото се очерта на фона на неговата собствена тайнствена светлина. За форма бе трудно да се говори, то просто нямаше такава, а само пенлива маса от очи и мехури, които изпълваха тунела от стена до стена като вълна от струяща пяна. Огромни хапливи уста се появяваха и изчезваха при устрема на съществото напред. Линдхолм спря. Взривът мина направо през бълбукащата маса. Няколко мехура се пукнаха, но лъчът нямаше никакъв друг ефект. Корби пристъпи напред и вряза сабята си в масата. Острието се плъзна в пяната, без да спре някъде.

Корби залитна и падна на колене, загубвайки равновесие поради липсата на съпротивление. Една мляскаща уста се опита да го ухапе по ръката, но замалко не го улучи. Други устица се протегнаха към него. И тогава съществото влезе в контакт с екрана на Корби и мехурчетата започнаха да се пукат шумно при допира си с енергийното поле. Озъбените уста изчезнаха обратно в зрящата кипяща маса. Корби размаха екрана си към тях и много мехури се пръснаха. Съществото започна да се измъква бързо надолу по тунела. След няколко минути то изчезна в мрака. Корби се изправи отново и изтръгна мокрия си крак с отвращение.

— Вече знам как да се справим с изчадия от подобен вид. Еспер, това нещо все още ли дебне в тъмата, или вече бяга от нас?

— Бяга — отвърна Де Чанс. — Не мисля, че нещо е в състояние да го нарани. Но сега ви моля да вървим напред. Пътят до Медната кула е дълъг, а ние трябва да сме там, преди да е мръкнало съвсем. През нощта в града нещата стават още по-ужасни.

Ескадрилата напредваше по тесния тунел в своя собствен кръг от светлина. Тунелът често се разклоняваше, но есперката винаги знаеше по кой път да поемат. Керамични тръби прекъсваха стените на големи разстояния, преплитайки се една в друга доста често, и отново се скриваха в камъка. „Смятам, че дори един чужд град се нуждае от добра канализация — помисли си Корби. — А това място мирише толкова лошо, че сигурно е част от клоаката. Влизал съм в кланици, където миризмата е къде-къде по-добра.“

Водата стана още по-дълбока, стигаше почти до коленете им. По стените започнаха да се появяват плесени, нюансирани в сиво и бяло, често оформяха обширни слоеве, дебели повече от пет сантиметра. Корби внимаваше да не ги докосва. Изглеждаха някак ненаситни и гладни. Парцали въртяща се мръсна пяна се появи на повърхността на водата. Корби я наблюдаваше подозрително. Мъчеше го чувството, че го преследват. Тогава Ескадрилата внезапно спря, защото в каменната стена отдясно, малко напред, се натъкнаха на голяма дупка с гладки ръбове.

— Чувстваш ли нещо, еспер? — попита Корби тихо.

— Не съм сигурна. Има нещо там, но е забулено. Не мога да го доловя. — Тя уморено потърка чело. — Би могло да се окаже леговище на някакво живо същество, но може да е и някакъв вид машина.

— Вие останете тук — нареди Корби. — Аз и Свен ще отидем да хвърлим един поглед.

— Можеше поне да попиташ дали има доброволци — недоволно изрече Линдхолм. — Властта ти завъртя главата, Ръс.

— Стига си се вайкал — срязва го Корби. — Няма ли поне веднъж да кажеш нещо по-весело?

Двамата тръгнаха бавно напред със сабя и пистолет в готовност. Силовите им екрани тихичко мъркаха нещо на себе си. Дупката в стената изглеждаше по-голяма, когато я доближиха. Накрая се озоваха пред отвор, широк шест стъпки, и предпазливо започнаха да проучват тъмнината зад закрилата на силовите си екрани.

— Нищо не виждам, по дяволите — избоботи Корби. — А ти, Свен?

— И аз не виждам, а и не чувам. Мисля, че е леговище, изоставено преди време. Есперката каза, че чужденците са прекарвали в сън доста време.

— Истина е. А и не мога да си представя някой, колкото и чешит да е той, да остане тук долу по собствен избор.

В дълбочината на дупката нещо се размърда. Корби и Линдхолм инстинктивно вдигнаха pistolетите си, но се смразиха, когато една необхватна вълна от мрак ги връхлетя. Есперката изпищя, но никой от двамата не я чу.

Корби стоеше на брулено от снежна буря бойно поле, обкръжен от смъртта. Имаше много кръв по униформата му, само малка част от нея беше негова. Двете луни на Хиадите плуваха по нощното небе. Духът на войната бе минал оттук и воините на Империята бяха загубили битката с него. Флотските бяха първокласни войници, но само от плът и кръв и нямаха изгледи за успех срещу Легионите на живата смърт. Кръвта бе обагрила снега навсякъде и телата на убитите се простираха, докдето му стигаше погледът. Нищо не помръдваше с изключение на разкъсаните знамена, които плющяха, шибани от вятъра. Сабята на Корби бе счупена, а pistolетът изтощен. От цялата рота на Имперския флот той бе единственият оцелял.

Воинът-Дух. Мъртви тела, управлявани от компютърни импланти. Вдъхващ ужас до краен предел: немислещи, нечувстващи, непобедими. До момента, в който се сблъска с Воините-Духове, Корби си мислеше, че е храбър. Те подлагаха на изпитание неговата смелост отново и отново, докато накрая го пречупиха. Легионите на смъртта можеха да пречупят всеки.

Корби огледа тихото бойно поле. Смътно усещаше, че би трябвало да е някъде другаде, но не се сещаше къде. Някой близо до него помръдна ръка и Корби отстъпи назад, когато един от трупите повдигна главата си от снега и го погледна. Засъхнала кръв бе превърнала половината от лицето му в тъмночервена маска, но очите му ярко блестяха. Той неуверено се изправи на крака и застана пред Корби. На гърдите му зееше дълбока рана — мястото, откъдето Воините-Духове бяха изтръгнали сърцето му. Трупът внезапно се захили и разкри окървавени зъби.

— Ти винаги оцеляваш, Корби.

— Майоре... — Той опита да обясни, да се оправдае, но гърлото му бе грапаво и сухо, и думите не искаха да излязат.

— Не ми казвай нищо, ти оцеля. Нямах това право. Ти стъпваш по нашата земя и затова ще изпълняваш нашите заповеди, ще се бориш и умираш, както подобава на воин. Нямах избор.

— Аз стоя на моята земя!

— Само докато се изчисти от това, което загубихме. Докато очистим ротата, която няма надежда в Ада срещу Легионите. Ние ще стоим и ще се сражаваме до последния човек. Вие сте заровени сред телата на загиналите, оцапани сте с кръв и се надявам, че този път сте сбъркали адреса. И така, ротата падна и ти си единственият оцелял, който може да разкаже това. Аз имах толкова големи надежди в теб, Корби! Но ти ме измами. Трябваше да умреш и да бъдеш сега с нас, тук ти е мястото.

— Някой трябваше да оцелее и да предупреди Командването.

— Не това бе причината, поради която го направи, нали? Ти просто се изплаши. И не си престанал да се страхуваш и досега. — Трупът изтегли сабята си.

— И така, войнико, сега е твоят ред да си платиш за всичко!

Корби запрати надалеч счупената си сабя и извади дългата служебна кама от кобура си.

— Само глупакът умира без причина.

Остриетата им се срещнаха, дрънченето на стомана о стомана се носеше ясно над утихналото бойно поле.

Линдхолм стоеше в центъра на Голямата Арена, заобиколен от тълпите на Голгота, които надаваха възгласи на одобрение, удовлетворени от още една смърт. Загубилият битката гладиатор бе извлечен от Арената, оставяйки кървава диря след себе си. Не беше никак проникателна тази тълпа, събрала се днес. Нямахше очи за най-деликатните неща, за уменията да се фехтова и защити. Те искаха кръв и страдание, без да ги е грижа чии. Бяха платили, за да видят смърт точно пред очите си и това им бе достатъчно. Техните ликуващи възгласи станаха по-силни и обезумели, когато следващият му противник се качи на Арената. Дори без да се обръща, Линдхолм знаеше кой е той, кой би трябвало да бъде. Висока, гъвкава и грациозна, Елена Данте приемаше поздравленията на тълпата и

поздрави Линдхолм със сабята си. Данте, усмихващият се убиец, любимката на голготските тълпи.

— Никога не съм искал да се боря срещу теб, Елена — прошепна Линдхолм.

— Рано или късно трябваше да се случи, Свен — каза Данте. — Така работи Арената. Не мисли, че ми е лесно, и то защото сме приятели.

— Повече от приятели.

— Може би. Разликата вече не е от значение. Тук, на Арената има само победители и победени. А аз винаги печеля.

— Ти не можеш да ме убиеш — промълви Линдхолм. — Не и след всичко, което се случи между нас.

— Винаги си бил романтичен, Свен. — Данте широко се усмихна. — Виж какво ще ти кажа. И двамата знаем, че аз ще спечеля. Следователно от теб се иска да се постарая добре, така че тълпата да си получи силните усещания, а аз ти обещавам бърза и лека смърт.

— Ти ми го дължиш! — възкликна Линдхолм.

— Разбира се. За какво иначе са приятелите?

Линдхолм се намръщи.

— Ще го запомня. Аз съм тук от по-отдавна. Ние ще се борим на Арената и аз ще те убия.

— Точно така, Свен. След това ще убиеш организатора на мача и още двадесет и седем чиновници от Арената, преди да те издърпат, да ти сложат белезници и да те изпратят в Ескадрилата за Ада. Но аз се върнах и сега ти трябва да ме убиеш отново. Ако можеш.

Сабите им се срещнаха и стоманата издрънча.

Де Чанс стоеше до колене в мръсната вода в тунела под чуждия град, взирайки се безстрашно в познатите фигури, които се подаваха от дупката в стената. Корби и Линдхолм стояха неподвижни между нея и дупката, втренчили празен поглед в мрака. Позната фигура пристъпи в осветения от фенера кръг. Той бе среден на ръст и тегло, със спокоен и ласкав поглед, което те кара да забележиш мъжа сред толкова други. Усмихна се уверено на Де Чанс.

— Здравей, Мег. Изненадана ли си, че ме виждаш?

— Ти не си реален — изрече Де Чанс равнодушно. — Няма никакъв начин да бъдеш тук, на Улф IV. Ти все още си някъде там, в Империята, и правиш това, което най-много ти се удава. Спечелваш

доверието на хората и след това ги предаваш срещу шепа разнообразие.

Той тихо се засмя.

— Аз съм толкова реален, колкото ти искаш да бъда, Мег. Вярвай в мен и аз съм тук, толкова истински, колкото паметта ти може да ме пресъздаде. А ти искаше да ме видиш, нали? Дори след всичко, което се случи, една частица от теб никога не е преставала да мисли за мен, никога не е преставала дълбоко в себе си да вярва, че аз мисля за теб. — Той топло ѝ се усмихна. — И все пак това, което направих, не е чак толкова лошо. Ние всички трябва от нещо да живеем.

Де Чанс пристъпи към него.

— Аз те обичах! Доверих ти се. Дадох ти всичко, което имах, за да ми осигуриш каюта на кораба до Света на мъглите. Там щях да бъда в безопасност, свободна най-сетне от Империята, от нейното отношение към есперите. Ти щеше да дойдеш по-късно при мен и да заживеем заедно. Но нямаше нито каюта, нито кораб и когато Силите за сигурност дойдоха да ме приберат, тебе никакъв те нямаше. По-късно дочух някои неща за теб, но тогава вече бях осъдена да отида в Дяволската Ескадрила.

— Разбира се — усмихнато каза мъжът. — Всички го научават прекалено късно. Аз се старая да бъда професионалист в работата си. Франсис Шрайк, хоноруван предател, двуличник по специалност. — Той вирна глава и я фиксира с искрящите си очи. — Ти все още не си сигурна какво точно чувстваш към мен, нали? На мен ли се сърдиш, че те предадох, или на себе си, че ми повярва? Наистина ли си толкова смела и наивна да обичаш някого, който пет пари не дава за теб?

— Аз знам кой е виновен! — Сабята на Де Чанс почти подскочи в ръката ѝ. — Знам много добре кого мразя.

Шрайк поклати снизходително глава.

— Ти винаги си ми имала зъб, Мег. Но нещата тук са съвсем различни. Аз мога да бъда такъв, какъвто ти ме искаш. Мога да те обичам така, както ти винаги си мечтала да бъдеш обичана. Мога да бъда всичко, за което ти някога си мечтала. Само пусни тази сабя и ела при мен.

Де Чанс направи крачка напред, но спря.

— Франсис...

— Ела при мен, Мег. Аз съм твой.

Де Чанс вдигна сабята си и здраво стисна острието с лявата си ръка. Кръв потече, когато острият ѝ ръб се вряза в месото. Болката я прониза, като че ли някой я бе полял с леденостудена, вода и тя се усмихна с непроницаема усмивка на този пред нея.

— Отлично изиграно, но вие не сте Франсис. Вие дори не сте истински. А и аз прекалено силно го мразя, за да бъда удовлетворена от един евтин заместител. — Тя с усилие откъсна погледа си от него и се взря в спътниците си, които стояха все така безмълвни и неподвижни.

— Какво виждат те? Какви лица им показвате?

— Каквото желаят да видят. Няма значение, те скоро ще бъдат мои.

— Вие си мислите така — възкликна Де Чанс. Прибра сабята си, извади деструктора и стреля в него от упор. Блестящият енергиен лъч разкъса червата му. Устата на Шрайк се разчекна, крещейки. Корби и Линдхолм се събудиха и се огледаха объркано, откъснати насила от своите сънища.

— Това е само трик — изрече бързо Де Чанс. — Каквото и да сте видели, то не е действителност. Изглежда сме се сблъскали с чужденец с много силна есперност. Той се опита да ни убие посредством собствените ни страхове и копнежи. — Де Чанс и мъжете се вгледаха в съществуването пред себе си. Под въздействието на техния разум формата на чужденеца започна да се размазва и променя, чертите му ту изпъкваха, ту се размиваха в усилията му да бъде трима души едновременно. Бързо загуби контрол, човешкият му облик се смъкна като захвърлено палто. Чертите му се разпаднаха, очите се вдлъбнаха от лицето и потънаха в кожата. Устата се разшири и в нея изпъкнаха хищни зъби. На ръцете му израснаха остри нокти, тялото му се изгърби. Това, което преди беше дрехи, се оказа бронирани люспи и остри шипове на гърба му. Корби и Линдхолм стреляха в него и побягнаха бързо.

— Пуснете pistolетите — викна им Де Чанс. — Аз вече опитах. Има по-добър начин. — Тя се концентрира и фокусира своята есперност в един-единствен изблик на омраза и ярост и го зарлати към съществуването. Чудовището се отдръпна назад, изръмжа веднъж, след което побягна и изчезна надолу по тунела в тъмнината. Те го чуваха известно време как бяга, но скоро и този звук затихна и се изгуби.

Де Чанс се облегна на стената, очите ѝ бяха пълни с топла влага. Корби я погледна със съчувствие. От известно време насам тя не бе много добре, но не можеше да се отрече, че сега изглеждаше къде-къде по-зле. Лицето ѝ бе ужасно бледо и покрито с капчици пот.

Очите ѝ бяха хлътнали дълбоко, а тялото ѝ се разтърсваше от силни конвулсии. Корби понече да я докосне с ръка, но я отдръпна, когато Де Чанс го погледна.

— Добре съм. Оставете ме така.

— Защо чужденците не използваша своята есперност срещу нас преди? — попита Линдхолм.

— Не знам — отвърна Де Чанс. — Предполагам, че и при тях има екземпляри с по-силно и такива с по-слабо есперно поле, както е и при хората. Сферата ми показва какво се е случило, когато те са я изпробвали един върху друг, но ще е необходим един изключително силен телепат, за да въздейства на не-телепатите като вас. Или пък чужденците са станали по-могъщи, когато великото Устройство се е събудило. То е ставало по-силно през цялото време. И сега дори...

— Вие сте го събудили — предположи Линдхолм.

— О, да — съгласи се горчиво Де Чанс. — Аз съм тази, която го събуди. Вината е моя. Аз съм виновна за всичко, което се случи тук. — Гласът ѝ се изостри до писък. — Ако не бях част от Дяволската Ескадрила, всичко това нямаше да се случи. Устройството щеше да си спи необезпокоявано и вие всички щяхте да бъдете в пълна безопасност.

— По-спокойно — утеша я Корби. — Никой в нищо не те обвинява. Нали така, Свен? Ако ти не бе задействала Устройството, някой от колонистите с по-силна есперност щеше да го направи и бог знае какво щеше да се случи тогава и колко колонисти щяха да пострадат...

Де Чанс не отговори нищо. Дълго време тримата стояха мълчаливо в своя кръг от светлина, вглеждайки се в тъмнината.

— Има ли вероятност това да се случи отново? — попита Корби накрая. — Ако чужденците могат да се промъкват в мозъците ни, нямам думи с какво бихме могли да се сблъскаме лице в лице. Всички наши кошмари, всеки лош сън, който някога сме сънували, може да ни причаква в някое кътче, използвайки всеки удобен случай, за да ни обсеби. За вас не знам, но аз съм имал някои твърде ужасни сънища...

Де Чанс се усмихна криво.

— Повечето от чужденците не са толкова могъщи, дори ако Устройството ги подкрепи. Това, което видяхме, са кошмарите на чужденците, добили плът и кръв.

— Колко остава до Медната кула? — попита Линдхолм.

— Не е далеч — отвърна Де Чанс. — Скоро тунелът ще почне да се издига нагоре и тогава ще мислим как да излезем от него.

— За мен не е толкова скоро — възрази Корби. — Кожата ми започна да се набръчква от миризмата.

Продължиха да се движат напред, шляпайки в отвратителната вода. От време на време на Корби му се струваше, че зърва плуващи във водата разни неща колкото юмука му, които в по-голямата си част му напомняха очи и усти. Не каза нищо на останалите. Докато тези неща във водата спазват необходимата дистанция, той ще спазва принципа „Живей и остави и другите да живеят“, а и не искаше да тревожи есперката. Тунелът доби силен наклон нагоре и Корби си позволи да се отдаде на изпълнени с надежда за свеж въздух мисли. Точно в този миг обаче жената спря внезапно и мъжете се заковаха. Сърцето на Корби изстина. Всеки път, когато Де Чанс спираше по този начин, това означаваше, че предстои да се случи нещо наистина неприятно. Есперката се взря в тъмнината, мръщейки се горчиво.

— Има нещо отпред, така ли? — попита Линдхолм.

Есперката кимна.

— То е голямо. Много голямо.

— Не може да е толкова голямо — възрази Корби. — Тунелът е само седем стъпки широк.

— То е много голямо и много могъщо — продължи есперката, като че изобщо не бе го чула. — Не мисля, че нашето оръжие ще бъде достатъчно този път.

— Страхотно! — възкликна Корби. — Направо страхотно. Какво да правим сега? Да се обърнем и да бягаме там, откъдето идваме ли?

Ужасен рев прозвуча в тъмнината, оглушително висок, отразявайки се многократно от камъка. Корби насочи своя деструктор напред, но залегна, отстъпвайки неволно назад, понеже внезапен порив на вятъра го удари по лицето. Линдхолм и есперката залегнаха заедно с него, тъй като чужденецът се появи в светлината на фенера. Той

изпълни плътно тунела — една огромна купчина от кожа и месо с обръч от немигащи очи около лигавия търбух.

— Прилича на чудовищен червей — прошепна Де Чанс. — То е десетки метри дълго. Не мога да почувствам края му.

Търбухът се разшири внезапно и започна да расте, да расте, докато чужденецът се превърн в една огромна бездънна уста, изпълваща тунела от стена до стена. Когато съществото издишваше, се носеше тежък мирис на изгнило месо. Корби внезапно си представи как те тримата бягат надолу по тунела, преследвани от ненаситната уста, която не им оставяше никакъв път за отстъпление. Той се прицели в тази уста. Де Чанс внезапно сграбчи ръката му.

— Не! Цели се в тавана! Ние сме само на няколко стъпки от повърхността. Взриви ни път навън оттук и нека тунелът остане между нас и чужденеца!

Корби стреля без колебание. Енергийният лъч разби дебелия каменен градеж и дневната светлина нахлу в тунела, когато таванът се срути. Отломки се посипаха по Ескадрилата и хората трябваше да се заслонят под силовите си екрани, докато опасният дъжд спре. Чужденецът изрева отново и енергично се блъсна напред, загребвайки натрошените камъни в лигавия си търбух. Линхолм стреля в устата на чудовището. То изрева оглушително и залитна напред още няколко стъпки.

— Забрави го! — отсече Де Чанс, изключвайки силовия си екран. — Трябва да се измъкнем оттук, колкото се може по-бързо.

Линдхолм кимна бързо. Прибра пистолета, изключи своя екран и направи стреме с ръцете си. Де Чанс стъпи на тях и флотският я повдигна до дупката на тавана. Есперката намери на какво да се опре и се провря, оказвайки се на улицата. Корби изключи силовия си екран и я последва по същия начин. Чужденецът се втурна напред, разтрошавайки каменната настилка с безмерната си маса. Линдхолм спокойно извади една ударна граната от патрондаша, зареди я и я метна в зиналата паст, която изтрака и се затвори рефлексивно. После събра някои от по-големите късове чакъл, натрупа ги и като се изкатери по тях, се промуши през дупката. Корби и Де Чанс го изтеглиха на улицата.

Той се изтъркаля далеч от отвора, а секунди по-късно гранатата се взриви и прозвуча оглушителен рев. Кръв и съсиреци бликнаха като

фонтан през дупката и пукнатините и се разляха по улицата.

— Отличен взрив, Свен — похвали го Корби.

Тримата се изправиха и се огледаха. Слънцето се бе смъкнало толкова ниско, че подчти не се виждаше, и зеленото небе потъмняваше, подготвяйки се за нощта. Градът бе придобил повече сенки и форми, тук-там светеха прозорци. Медната кула стърчеше на около половин километър над заобикалящите я постройки. Корби се разтрепери от студа и провери дали загряващите му елементи са на максимум.

— Все още никакъв знак от другата група — каза Линдхолм.

— Надявам се да са имали по-лек ден от нас.

Корби подсмръкна.

— Те вероятно са имали прилив на здрав разум и са си обрали навреме крушите оттук.

— По-добре да побързаме — подкани ги Де Чанс. — Има чужденци наблизо. Повече, отколкото съм в състояние да преброя. Те знаят, че сме тук, и ни обграждат.

Тя се затича, без да спира да се увери, че мъжете са я последвали. Те се спогледаха, размениха по една кисела усмивка и забързаха подире ѝ. Някъде наблизо прозвучаха крясъци и резове на преследващи ги чужденци. Първите от тях като вълна се разляха на улицата и се понесоха след бягащата Ескадрила.

А в Медната кула великото Устройство ги чакаше спокойно да дойдат.

СЕДМА ГЛАВА

СЪНЯТ НА РАЗУМА

Чудовищата бродеха по улиците на града — някои летяха във въздуха, други ровеха земята. Творенията на лудостта и манията се събираха около Медната кула, призовавани от един глас, на който не можеха да не се подчинят. Те вече не си спомняха защо, но ехото му засягаше някаква струна дълбоко в тях и каквато и форма да имаха, тя винаги щеше да звъни. Слънцето беше залязло и тъмнината обгърнало града. Странни светлини горяха в притихналите сгради, когато все повече и повече създания се събуждаха от вековния си сън и излизаха на улиците. Противни форми на живот пълзяха и се влачеха между постройките, които вече не си спомняха, в града, отдавна, много отдавна забравен от тях. Те съществуваха от векове и може би щяха да съществуват още много векове, но не съзнаваха това. Ужасната участ, която сами си бяха отредили, ги бе вкарала в капана на „тук и сега“, в един-единствен безкраен миг на вегетиране. Бяха забравили кои са, какво са били и какво са смятали да бъдат. Само великото Устройство имаше още памет. Но то беше полудяло.

* * *

Хънтър и Кристъл тичаха надолу по виещата се улица между каменните монолити със светещи прозорци и извисяващите се здания от стомана и кристал. Тъмнината висеше наоколо като заслушан странник и от всяка пресечка прииждаха все повече уроди и изчадия, които се присъединяваха към преследващия ги кипящ поток. На Капитана не му достигаше въздух, гърбът и мускулите му крещяха за почивка, но той не смееше да забави ход. Чуждите същества го следваха по петите, разстоянието помежду им непрекъснато

намаляваше. Тъмнината скриваше чудовищните им фигури, за което ѝ беше благодарен.

Някаква лъчиста снага се откъсна от един каменен монолит и протегна фосфоресциращите си ръце към Кристъл. Изследователката мигновено замахна странично със сабята, без да се обръща и забавя ход, и отрязва по-близката ръка. Тя падна на улицата и навсякъде се разлетяха пръски искряща кръв. Съществуто нададе ужасен вой. Хънтър щеше да използва деструктора си, но се отказа, понеже съществуто падна по гръб, притисна със здравата си ръка отворената рана и се затъркаля. Трябваше да пести зарядите на енергийните кристали. Затова стреляше само при липса на друг избор.

Затича се след Кристъл, като прескочи гърчещата се на паважа ръка. Въздухът гореше в гърдите му, пот се лееше по лицето му. Гледаше учудено Изследователката — беше се борила толкова, колкото и той, а дори и повече, но продължаваше да диша с лекота. А когато избърсваше дребните капчици трептяща кръв от сабята си, леко се усмихваше. Хънтър поклати уморено глава и с няколко мигания изтръска стичащата се солена пот от очите си. Изглежда, че повечето неща, които бе чувал за Изследователите и тяхната подготовка, не бяха никак преувеличени.

Едно крилато същество се спусна от небето точно към него, като пляскаше лениво и се канеше да го клъвне по лицето с дългата около метър човка. Атаката го накара да се намръщи. Беше избрал Медната кула за сборен пункт, защото от нея се виждаше целият град, но сега желаше да бе избрал нещо, което се намира съвсем наблизо. Вече бе изгубил представа откога тичаха, а целта все изглеждаше далечна.

Нещо мръдна в съседната уличка и Изследователката насочи пистолета си натам.

— Кристъл, не! — блъсна ръката ѝ Хънтър в последния миг. — Това са приятели!

Жената свали деструктора — а Меган Де Чанс и придружаващите я флотски изскочиха пред тях. Едва успяха да си кимнат за поздрав, не им остана време да разменят някоя и друга дума. Тичаха вече заедно, като Кристъл и есперката водеха колоната. Хънтър погледна двамата мъже и лицето му помръкна — униформите им бяха разкъсани и пропити с кръв. Умората и изтощението бяха изрисували дълбоки сенки под очите им и бяха направили движенията им тежки и

тромави. Нямахте да издържат още дълго. Усмихна се тъжно и горчиво — едва ли самият той изглеждаше по-добре.

Но трябваше да тичат и да тичат до необходимото място, иначе единствената разумна алтернатива беше да легнат и да чакат смъртта. Хънтър погледна есперката и помръкна. От изнуреното ѝ лице ясно се виждаше, че е доста по-зле от останалите. Тя беше слабото звено на Ескадрилата. И от особено значение. Надяваше се жената да не рухне. Никой от тях нямаше достатъчно сили да я носи.

В този миг Есперката заговори и Капитанът я заслуша внимателно. Често прекъсваше фразите, за да си поеме въздух. Обясни историята на града и какво се бе случило в него. Така Кристъл и Хънтър най-сетне разбраха истинската природа на чужденците и значението на Медната кула. Възникнаха стотици въпроси, но така и не успяха да зададат нито един.

Грамадата на Медната кула внезапно изникна пред тях в края на улицата. Хънтър съсредоточи цялото си внимание към нея. Хората с последни сили тичаха по улицата, докато накрая спряха в подножието ѝ. Двата флотски се обърнаха към преследвачите и стреляха с деструкторите си. Няколко същества, пиццейки, се свлякоха на земята. Енергийните лъчи просто ги бяха прерязали. Останалата част от тълпата се заблъска в телата им.

Хънтър потърси с очи Меган Де Чанс и Изследователката, които също разглеждаха внимателно Медната кула.

— Хайде, стига сме стърчали тук! Отваряйте тази проклета врата, иначе чужденците всеки миг ще ни докопат.

— Появи се проблем, Капитане — отвърна Изследователката. — Не се вижда нито врата, нито прозорец, нито някакъв отвор...

Хънтър веднага вдигна полевия фенер и за пръв път отблизо разгледа внимателно кулата. Високият меден цилиндър, безупречно гладък, без никакви други особености освен масивни и остри шипове, разположени радиално около върха, се извисяваше високо нагоре, опирайки се в нощното небе. Диаметърът му достигаше около петнадесет метра и нямаше никаква следа от отвор в блестящата стена, нито пък някакъв знак, че съществува нещо подобно. Капитанът се приближи плътно до кулата и я погали с длан. Под пръстите си усети нещо неестествено мазно, без никакъв намек за грапавини.

— Чудесно — изрече той тихо. — Дръпнете се назад и се пазете от летящи метални парчета.

Веднага насочи деструктора си перпендикулярно към стената. Но енергийният лъч проби само малка дупчица и това бе всичко, което успя да постигне.

— Великолепна работа — иронизира го Корби. — Сега какво ще последва?

Хънтър трескаво мислеше.

— Експлозивите. Колко гранати са ни останали?

Самият той и Кристъл имаха по една, Де Чанс — две, а останалите мъже бяха вече използвали всичките.

— Няма да стигнат, Капитане. По принцип деструкторът трябваше да разпори стената като консервена кутия, но нещо не стана и едва ли някакви си жалки ударни гранати ще свършат нужната работа.

— Какво предлагаш? — избоботи Корби. — Да ритаме с подметки ли? Или да почукаме най-учтиво и да помолим някой там вътре да ни пусне?

— Затваряй си устата — срязва го Хънтър. — Има и друг начин. Ще използваме нашите мини. Достатъчно са мощни. Действието им е насочено. Ще свършат работа. Ще поставим една от тях в основата на кулата, ще я настроим със съответното закъснение и ще се пръждосаме на безопасно разстояние.

— Може наистина да свърши работа — одобри Линдхолм. — Но си правим сметката без онези гадни твари.

Хънтър се обърна и погледна към съществата. Те бяха спрели на известно разстояние от кулата и наблюдаваха мълчаливо. Вероятно великото Устройство не искаше да се приближават с оглед на собствената им безопасност.

Изследователката извади мина от раницата си, постави я в основата и нагласи часовника на взривателя. Хората бързо изтичаха от другата страна на кулата и зачакаха. Експлозията прозвуча неестествено приглушено, сякаш грамадата бе погълнала част от звука. Веднага се втурнаха да видят резултата — голяма дупка зееше в стената.

— Трябва да стъпваме по-внимателно, когато влезем вътре — предупреди ги Кристъл. — Взривът може да е повредил Устройството.

— Сигурно го е повредил — намеси се Меган Де Чанс. — Но повредата е повърхностна. Усещам силата му. То гори като фар в мозъка ми.

Хънтър погледна първо нея, после двамата мъже, които се размърдаха неловко.

— Тя е в телепатична връзка с Устройството, Капитане — бавно изрече Линдхолм. — Мисли, че то е живо...

— И лудо — прекъсна го Меган Де Чанс. — Определено мога да твърдя, че се е побъркало. Не долавям да знае за нашето присъствие тук, но очаква с нетърпение мига, в който ще влезем в кулата. Аз нямам защита пред неговата сила.

— Това наистина е много интересно — предпазливо каза Хънтър, — но няма ли да кажеш нещо по-определено за него.

— Добре — съгласи се Де Чанс. — Взривът е повредил една от важните му части. Опитайте своята комимплантата, Капитане. Мисля, че вече ще работи нормално.

Хънтър я зяпна учудено, след което задейства комимплантата си. Веднага успя да се свърже с катера и за пръв път през този ден почувства, че отново е цял. Да бъде откъснат от компютрите за него бе равносилно да е лишен от собствената си памет. Предаде на машините наученото досега и нареди, в случай че не се завърнат от града, да бъдат изпълнени серия от основни команди. Провери енергийните запаси на катера и вътрешно се поздрави. Вече имаше пълна представа за това, което им предстоеше да направят.

Прекъсна връзката и се обърна към хората си. А те оживено разговаряха, откривайки, че и техните устройства също работят. Хънтър се изкашля високо.

— Слушайте ме внимателно. Ние сме отново в играта. Наредих на компютрите на катера да приведат в бойна готовност всички системи. Веднага щом корабът може да действа, ще го повикам с дистанционното управление и ще се махнем далеч от този проклет град.

— Звучи добре — съгласи се Корби. — Колкото по-скоро изчезнем от това място, толкова по-добре.

— Не можем да тръгнем — възрази Меган Де Чанс.

— Нека само някой да се опита да ме спре! — възмути се Корби.

— Еспер Де Чанс е права, Капитане — намеси се бързо Кристъл. — За добро или за лошо, сега тази планета е нашият дом. Ние трябва да се настаним на нея. Но докато този град с неговите изчадия съществуват, никога няма да сме в безопасност. С тях не можем да контактуваме, следователно не можем да живеем едни до други необезпокоявани. Те са луди. Както успяхме да се убедим, лудостта им е невероятно тежка. Въпросът е поставен ребром: или ние, или те! Сега ни се предоставя може би единственият шанс да се справим с тях. Ако напуснем в този момент града, едва ли друг път ще ни се удаде възможност да се доберем до кулата.

— Не бъди толкова сигурна — прекъсна я Хънтър. — Каква е гаранцията, че с унищожаването на кулата ще унищожим и тварите?

— Нищо сигурно няма в тази лудница — съгласи се Кристъл. — Но това е нашият най-голям залог в играта.

— Така е, мисля, че е така — изрече Хънтър. Той отново се включи в системата на компютрите, уточни плана на полета и заповяда да пуснат двигателите. — Корабът е на път към нас. Ако ще разрушаваме кулата, не е лошо да побързаме. Сигурна ли си, че устройството е някъде вътре, Де Чанс?

— Машината не е в кулата, Капитане — отвърна есперката. — Машината е кулата. Цялата кула!

Тя пристъпи през назъбения отвор в стената, като държеше фенера пред себе си. Хънтър и останалите се спогледаха, след това направиха същото. Навън в мрака чуждите твари се разкъсваха един друг свирепо и не се интересуваха повече от Ескадрилата — сега хората принадлежаха единствено на кулата.

Вътре Медната кула имаше огромни разнообразни форми от метал, стъкло и кристал, свързани така помежду си от неизвестните строители, че хората не намираха никакъв смисъл в невероятната им плетеница. Размерите им бяха относителни — изменяха се в зависимост от ъгъла на наблюдаване. Някои части се движеха, други изведнъж изчезваха и отново се появяваха и освен това се чуваше непрекъснато бръмчене, сякаш устройството си мърмореше нещо под носа. Хънтър погледна нагоре и видя конструкциите да се извисяват над главата му, така неизмеримо и главозамайващо високо, че човешкият ум не желаше да го възприеме. Който и да е бил творецът

на това Устройство, неговият мозък е функционира по принципи, коренно различни от човешките.

— Ето го и него — тихо каза Меган Де Чанс. — Това е машината, която е освободила тези същества от тиранията на строго определените форми. Ето къде те са сътворили своя ад!

— И той още работи, след Бог знае колко векове — допълни Кристъл.

— Устройството е спало твърде дълго време — продължи Де Чанс. — Сега е будно. Знае, че сме тук.

Хънтър потри челото си. Жестоко главоболие започна да го мъчи още с влизането в кулата. Изведнъж му стана горещо и го обля обилна пот, а пръстите на ръцете му неприятно изтръпнаха.

— Как сте, Капитане? — тихо го запита Кристъл.

— Добре — побърза да отвърне той. — Само че дългият и мъчителен ден напомня за себе си.

— Не е само това — включи се в разговора Меган Де Чанс. — Устройството го предизвиква. Започнало е работа по нас. То въздейства върху всяко живо същество, което за известно време е под негово влияние. Колкото сме по-близо до него, толкова по-силен е ефектът.

— Ей, почакай малко! — викна Корби. — Да не искаш да кажеш, че то ще ни превърне в създания, подобни на чужденците? Ако е така, аз веднага се измитам.

— Хайде де, тръгвай! амо да се появиш навън и чужденците ще те разкъсат на парчета — подкани го Меган Де Чанс. — Те не могат да влязат тук след нас. Устройството не им позволява. Сега сме в безопасност. Трябва ни само време... — Тя повдигна лявата си ръка и я погледна. Пръстите ѝ се бяха залепили един за друг и изглеждаха като груба месеста лапа. — Разбира се, някои от нас са по-възприемчиви от останалите.

Хънтър изненадано я погледна и едва сега започна да схваща настъпилите в лицето ѝ промени. Тя определено беше изгубила голяма част от теглото си, костите ѝ бяха изпъкнали навън и подсказваха пълно измършавяване. Жената изглеждаше някак скована, а стойката ѝ... по странен начин различна от нормалната.

Тя беше променена! Останалите мъже не бяха забелязали нищо, защото промените се бяха извършвали бавно и неуловимо но сега направо се набиваха в очи.

— Колко още време ще можеш да останеш тук? — попита я Капитанът тихо и нежно. — Преди промените да са станали твърде... опасни.

— Не знам. Моята есперност ме прави уязвима, но вие имате нужда от мен, за да разкрием слабите места на Устройството. Сигурно ги има, но то е оцеляло столетия наред без външна поддръжка и грижи. Вероятно е снабдено с някакъв механизъм за самозащита. Не съм уверена, че ще съумеем да го повредим с нашето жалко оръжие. Ала трябва да опитаме. — Тя се огледа. — Сигурно някъде наблизко е разположена рампата, водеща право към сърцето на великото Устройство. Предполагам, че най-доброто нещо, което можем да направим, е да заровим в средата на кулата всички останали ни експлозивни. После да се измъкнем с катера, преди да са избухнали. — Жената погледна Хънтър. — Трябва да бързаме, Капитане. Времето ни е оскъдно.

Хънтър кимна трезво.

— Добре тогава, Еспер. Водете ни. Изследовател, вие вървете непосредствено след нея. Стреляйте веднага при най-малката заплаха. Ние, останалите, ще бъдем ариегард. Включете екраните. Деструкторите и сабите в готовност. Да вървим напред!

Меган Де Чанс уверено се насочи към лабиринта от загадъчни форми и стъпи на една обикновена рампа, която водеше право към сърцето на машината. Странни фигури се появяваха и изчезваха около тях. Хънтър започна да се чувства като насекомо, хванато в капан и принуждавано да върши непонятна нему работа за Устройството. Разбираше това, донякъде го въприемаше, но не успяваше да го оцени. Бляскаха светлини, чуваха се звуци, температурата внезапно се покачваше и спадаше. Но във всичко това не откриваше никакъв смисъл.

Рампата се виеше между слоеве от блещукащ кристал, а и въздухът често бе пронизван от разряди на статично електричество. Главоболието на Хънтър стана непоносимо и започна да му се повръща. Без съмнение това до известна степен се дължеше и на напрежението, но той не можеше да определи доколко Устройството имаше пръст и колко време му остава, преди тялото му да започне да се променя като тялото на Де Чанс.

Лъскави метални пипала като гърчеци се змии внезапно се спуснаха отгоре им. Протегнатите ноктести ръце опипваха трескаво наоколо. Ескадрилата вдигна навреме защитните екрани и нападателите бяха отблъснати от силовите полета. Край тях се завъртя истински вихър, идващ сякаш отникъде, пипалата се протягаха, удряха и се отдръпваха с невероятна скорост. Хънтър опита сабята си срещу едно от тях, ала стоманеното острие отскочи, без да остави следа. Останалите мъже стреляха с пистолетите си, но целите се движеха прекалено стремително дори за техните опитни рефлексии. Изследователката се опита с ръба на екрана си да отсече едно пипало. Успя. Останалите обаче започнаха да избягват ръбовете на силовите екрани — изглежда бързо се обучаваха. Кръв хвърчеше из въздуха, когато ноктите попадаха в целта въпреки взетите мерки.

Меган Де Чанс внезапно падна на едно коляно, скри се зад екрана си и затвори плътно очи. Хънтър се хвърли на помощ, но доколкото успя да види, тя не беше пострадала. Изпитото й лице се напрегна силно и така се изкриви, че започна да му изглежда нечовешко — някакъв несъвършен дубликат бе заел мястото на оригинала. Широко отворените очи на Есперката блестяха като кървавочервени езера с дълги разцепени зеници, при вида на които косата на Капитана настръхна.

— В зенита, Капитане. Стреляйте в зенита и ще изключите защитните механизми.

Колебанието на Хънтър продължи само миг, преди да стреля там, където сочеше есперката. Някъде горе, във висините, се разнесе тътен и рампата под краката им се разтресе. Пипалата изчезнаха обратно в лабиринта от машинарии. Хората бавно прибраха екраните си, дишаха ускорено. Хънтър се помъчи да срещне неспокойните очи на Меган Де Чанс.

— Отлично, Де Чанс. На какви други изненади ще имаме щастие да се натъкнем?

— Засега не знам, Капитане, но трябва да вървим по-бързо. Влиянието на кулата нараства. Усещам как се формира. Скоро и вие ще започнете да се променяте като мен. — Гласът й стана дрезгав, напрегнат и се превърна почти в ръмжене. Едната й ръке бе забележимо по-дълга от другата. Тя се усмихна на Хънтър — зъбите й

бяха покрити с някакви точки. — Слабото място е близо, Капитане. Аз определих къде можем да поставим нашите експлозиви.

Тя продължи нагоре по рампата, тялото ѝ се движеше в странен нечовешки ритъм. Устата на Хънтър пресъхна, пот се стичаше по лицето му. Той се чудеше какво ще стане с есперката и дали същото го чака в близкото бъдеще? Би ли могъл да живее, ако изглежда като нея? Дали ще иска въобще да живее? Преглътна тежко и си наложи да се съсредоточи върху работата, която трябваше да извърши сега. Нужно бе веднага да се поставят експлозивите и да напуснат града преди взрива. За останалото ще се безпокои след това. Ако има изобщо „след това“.

Стигнаха място, където хиляди проводници се извиваха и гърчеха като гнездо с червеи. Електрически разряди разсичаха въздуха. Един кристал се въртеше бавно в средата на това кълбо и проблясваше с ритъма на бдително око.

— Ето го! — възкликна Меган Де Чанс. — Предполагам, че е някакъв вид реле. Взривете кристала и ако имаме късмет, цялата кула ще се срине.

— Късмет — с отвращение повтори Корби. — Не съм усетил с нищо, че сме имали късмет, откакто се приземихме на тази дяволска планета!

Хората се заеха да изпразват раниците си, събирайки на едно място всички мини и гранати. Купчината за съжаление изглеждаше твърде малка в сравнение с необятността на кулата. Кристъл подреди експлозивите така, че да причинят максимална вреда. Сетне настрои часовниците. Погледна Хънтър, но лицето ѝ бе посърнало и мрачно.

— Капитане, може би ще имаме един проблем.

— О, великолепно! — подхвърли Корби. — Още един проблем се появява. Точно от него се нуждаем сега.

— Затваряй си устата, Корби! — сръза го Хънтър. — Какъв е проблемът, Изследовател?

— Мините, Капитане. Часовниците дават възможност за закъснение само от тридесет минути.

Хънтър се намръщи.

— Какво е минималното безопасно разстояние?

— Не знам, Капитане. Но за това време е невъзможно да напуснем кулата.

Докато слушаше, Хънтър погледна есперката. Жената сви рамене; един бърз и неопределен жест, който го разтревожи силно.

— Не мога да кажа нищо конкретно, Капитане. Великото Устройство въздейства на всичко живо, но до определена степен. Не може да се опише с думи какво ще стане, когато го разрушим.

— Катерът скоро ще бъде тук — напомни тихо Линдхолм. — С него ще напуснем за броени минути града.

— И ще бъдем разкъсани на малки парчета — допълни Хънтър. — Ние трябва да се отдалечим на безопасно разстояние, в случай че защитните механизми са повече. Всъщност възможно е само едно решение на този проблем. Някой трябва да остане и да взриви експлозивите ръчно. Останалите през това време ще бъдат далеч.

Корби поклати енергично глава.

— О, не. Аз никога не съм бил доброволец и не възнамерявам тепърва да ставам. Нали така, Свен?

— Точно така — подкрепи го Линдхолм. — Не вярвам в подобна самоубийствена мисия. Сигурно има друг начин за спасение.

— Няма — отвърна кратко Есперката.

— Не търся доброволци — прекъсна спора Хънтър с тих и спокоен глас. — Оставам. Това е моята Ескадрила и моят дълг.

— Не, Капитане — противопостави се Де Чанс. — Аз трябва да остана.

— Аз съм Капитан — настоя Хънтър. — Този път няма да измамя доверието.

— Колко благородно — каза с пресипнал стържещ глас есперката, — но никак не е разумно. Погледнете ме, Капитане, погледнете ме!

Тя повдигна дясната си ръка. Дланта се бе превърнала в едър извит кокалест нокът. Кожата бе покрита с гъста четина. Лицето ѝ вече почти преставляваше карикатура. Жената гледаше Хънтър с чужди очи.

— Промените са твърде големи, Капитане. Смятате ли, че ще мога да живея така? Вие виждате очевидните, външните промени, но има и вътрешни. Те се задълбочават. Моята есперност ме прави податлива на влиянието на кулата. Изчезвайте бързо, колкото се може по-бързо! Давам ви час време. После включвам часовниците. Мисля, че това ще ви бъде достатъчно.

Хънтър само кимна вместо отговор; за известно време не смееше да се довери на гласа си.

— Ще разкажа на колонистите за тебе, Мегън. Обещавам ти.

Обърна към Кристъл.

— Изследовател, води групата надолу!

Всички тихо се сбoguваха с Есперката и се запускаха по рампата. Жената седна на пода. Известно време чуваше стъпките на бившите си спътници, но скоро звукът постепенно замря и остана само монотонното бръмчене на великото Устройство, което сякаш ѝ нашепваше толкова много неизказани мисли. Чувстваше се ужасно уморена и безучастно се взираше в припламванията на електрическите разряди...

Изследователката водеше Екадрилата надолу през кулата. Нямаше вече нито внезапни нападения, нито защитни механизми. Те достигнаха пробития от тях отвор и Хънтър направи знак на хората си да изчакат, докато той огледа положението навън. Взря се предпазливо в мрака и стомахът го присви болезнено. Докъдето му стигаха очите, Медната кула бе заобиколена от живо море. Размерите на тварите варираха на височина и дължина. Те чакаха мълчаливи и подредени в редици. Не мърдаха, не говореха, не се бореха помежду си. Великото Устройство ги бе повикало и те бяха пристигнали под въздействието на тихия му глас.

Хънтър се върна обратно в кулата.

— Отново има проблем, приятели.

— Още един ли? — възкликна Корби. — Този път какво?

— Погледнете един по един навън — отвърна Хънтър — и сами ще разберете. — Той търпеливо ги изчака да се върнат. Всички, дори и Изследователката, изглеждаха мрачни. — Чудовищата сега са кротки — продължи най-сетне. — Но излезем ли навън... всички бесове ще се развихрят!

— Какво всъщност чакат? — изуми се Линдхолм. — Те дори не се бият помежду си.

— Влиянието на кулата се засилва — предупреди ги Кристъл. — Капитане, трябва да съобщим на Мегън, че се нуждаем от повече време. Ние сме хванати в капан. Нужно е да се сетим, как да се измъкнем от тази бъркотия.

— Съществува такъв начин — отговори Хънтър. — Но ще трябва да синхронизираме действията си до секунда. Катерът скоро ще пристигне. Свободното място е точно толкова, колкото му е нужно за приземяване. С дистанционното управление ще отворим херметичната камера и ще се хвърлим веднага вътре.

— Тези гадове вън могат да бъдат доста бързи — намеси се Корби. — Какво ще стане, ако някой се спъне и падне?

— Стига приказки — срязва го Хънтър.

— Мразя тази планета — продължи Корби. — Наистина я мразя.

— Съществува още един проблем — изрече бавно Линдхолм. — Теоретично мястото за кацане е достатъчно, но в действителност е нужно голямо умение да се извърши приземяването с помощта на дистанционното управление. Нищо чудно корабът да се разбие. Необходимо е по-голямо свободно пространство.

— Тогава ще го създадем — решително отсече Кристъл, усмихна се и извади сабята си.

— Не — спря устрема ѝ Хънтър. — Този път чудовищата са прекалено много. Започнем ли да се бием, те просто ще ни залееят с масата си. Има доста по-практичен начин. На около половин километър оттук забелязах широк площад, напълно подходящ за кацане. Приземявам там катера и ние се втурваме натам. Стига да сме достатъчно бързи и съобразителни, ще успеем да се измъкнем.

— Правилно ли съм те разбрал? — подсвирна Корби. — Ще трябва да си пробиваме път половин километър през тълпата чудовища?

— Точно така — отвърна Кристъл. — И не забравяй, че времето по часовника на Еспера тече неумолимо. Останем ли още малко тук, нищо няма да е в състояние да ни спаси.

— Мразя тази планета! — отново изруга Корби.

— Не е чак толкова отчайващо, колкото изглежда — успокои го Хънтър. — Вдясно, между онези две сгради, може да видите тясна алея. Врълхитаме светкавично върху чужденците, пробиваме си път и продължаваме по нея. Там няма много място и могат да ни гонят по един или двама в редица. Излизаме на площада и се качваме на катера. Край на приказките! Хайде, да вървим, докато нервите ни са още в ред.

* * *

В сърцето на великото Устройство тихо и самотно, кротко и отчаяно седеше нещо, което някога е било Меган Де Чанс. Механизмът я подлагаше на разни трансформации — едната ѝ ръка бе станала гнила и полуразложена, костите на другата — омекнали. Все още в някои от пръстите си имаше усещания. Тя се надяваше, че от нея ще остане достатъчно, за да включи взривателите. Жената погледна часовника си, вграден на това, което бе останало от китката ѝ. Трудно успя да се съсредоточи. Но се надяваше да издържи достатъчно дълго и така да даде на Ескадрилата времето, което им бе обещала. Не беше напълно сигурна, че ще успее.

Променяше се все по-бързо и по-бързо. Обяснимо, щом се намираще толкова близо до Устройството. Човешкият ѝ облик изчезваше на промеждутъци. Дори не се опитваше да определи кои промени се извършват от Устройството, а кои — от собственото ѝ подсъзнание. По кожата ѝ преминаха десетки различни структури, а костите ѝ се променяха на всяка минута. Тя усещаше вътре в себе си да израстват разни странни органи. Ставаше ѝ все по-трудно да мисли. Образите в мозъка ѝ бяха неопределени, размазани и с някакви чужди цветове. Опита се да произнесе на глас името си, но от гърлото ѝ се изтръгнаха различни нечовешки звуци.

Време е!

Закъснее ли малко, няма да може да си спомни какво трябва да извърши. За миг закопня Ескадрилата да се е измъкнала вече, после внимателно се придвижи до най-близката мина. И тогава откри, че не може нищо да направи. Пръстите на дясната ѝ ръка се бяха превърнали в груби и несгъващи се нокти, с които не бе в състояние да завърти настройката. Погледна лявата — видя една безформена месеста лапа.

При това положение експлозивите ставаха безсмислени. Нямахше как да ги взриви. Съществува, което някога беше Еспер Де Чанс, вдигна обезформената си глава и зави от мъка. Звучите по нищо не приличаха на човешки.

* * *

Хънтър изскочи от Медната кула и се устреми към тясната уличка. В движение стреля с деструктора си и лъчът изпепеляваща енергия смаза препречващата пътя му огромна тромава твар. Другите трима също стреляха успешно. Чудовищата ревяха и виеха яростно и отчаяно. Миризмата на разлятата кръв ги обезуми напълно, егоистичните нагони надделяха над властта на великото Устройство и те се нахвърлиха едно върху друго.

Кристъл и Хънтър си пробиваха път със саби и екрани. Корби и Линдхолм ги следваха по петите и с пистолетите си поваляха онези твари, които им обръщаха внимание. Пролятата обилно кръв доведе чуждите същества до пълно изстъпление и те със зъби и нокти деряха и разкъсваха собствената си плът, докато Дяволската Ескадрила се провираше през хаоса към тясната алея. Напредваха бавно но сигурно — нещастните създания, които вече не знаеха как да умрат, не можеха да ги спрат.

Нещо високо и ъгловато с плющящи камшици от кости и хрущяли се нахвърли върху Капитана и го принуди да спре. Той посрещна камшиците с екрана си и те се отдръпнаха от светещото енергийно поле. Чудовището ревна от болка и се опита да сграбчи екрана, но острите като бръснач ръбове мигновено прерязаха израстъците му. То несигурно се заклати, спря и тогава Хънтър преряза с един замах на сабята си тънката му шия. Обезглавеното тяло веднага бе нападнато от съседа си. Камшиците се замятаха хаотично. Продълговатата глава се търколи по улицата, а устата ѝ продължаваше да мляска. Друга твар я налага цялата.

Кристъл въртеше сръчно с двете си ръце сабята с бясна скорост, енергия и злоба, прикривайки дясната страна на Капитана от връхлитащите чужденци. От главата до петите бе покрита с кръв, част от която беше и нейна, а захилената ѝ уста бе като отворена рана върху бялата маска на лицето ѝ. Това бе нейната стихия, в това се чувстваше истински жива, във вихрения център на сражението. Въпреки изключителната си ловкост бе ранена на няколко места, но не усещаше болка. Сега тя беше над болката. Съществуваха само нейната сабя, нейният щит и безкраен поток от жертви.

Двамата бойци се биеха, опрели гръб до гръб, и поваляха всичко живо, попаднало в техния обсег. Бившият гладиатор се бореше според характера си тихо и ефикасно, причинявайки максимум щети с

минимум усилия. Това беше системата на Арената — пази силите си, докато е нужно. Корби подскачаше, сякаш танцувайки, и пробождаше целите, изригвайки потоци заплахи и проклетия. Най-много го ядосваше мисълта, че бяха останали без гранати. Някакво сребристо създание с твърде много крачета се метна отгоре му от близката стена. Той го отблъсна настрани с екрана си и започна да го бодне със сабята, докато звярът не падна на земята.

Най-сетне Капитанът и хората му достигнаха алеята. Натискът на чудовищата отслабна веднага — високите сгради пазеха фланговете. Но нещо плоско и люспесто се спусна отгоре. Корби със светкавичен изстрел на деструктора се опита да отбие нападението, ала успя единствено да пробие дупка в мембраната на крилото му. Кристъл довърши работата с попадение в главата и чужденецът отпуснато падна на земята. Двата бойци го стъпкаха с крака и го оставиха на прииждащите озверели негови събратя. Те се струпаха около трептящото тяло и така запушиха уличката.

Хънтър погледна напред и дъхът му секна — огромна тълпа зверове бе блокирала изхода, а няколко от тях тичаха към хората. Трябваше да спрат. Корби надникна над рамото на Капитана и като видя какъв е проблемът, бурно изруга.

— Сега сме в капан, нали? — спокойно запита Линдхолм.

— Май наистина е така — съгласи се Хънтър. — Трябва да си извоюваме път за отстъпление. Това е всичко. До площада остава половин километър и ще е жалко, ако не успеем да се доберем до катера.

Дяволската Ескадрила изгради плътна стена от силовите си екрани и уверено замарширува към идващите чужденци.

* * *

Останалото от Меган Де Чанс пълзеше бавно по пода. Тялото ѝ можеше да се движи единствено така. След него оставаше влажна ясна следа. Искеше да последва Ескадрилата и да предупреди Капитана, че не може да осъществи взривяването, но дори тази проста задача не беше по силите ѝ. Влиянието на великото Устройство нарастваше и тялото на новоприетото създание започна да се разпада. Плътта се

стичаше като стопения восък на горяща свещ. Четината на трансформираните пръсти се сипеше по пода.

Единственото, което още действаше, бяха имплантите. Някъде в мъждукащото съзнание проблясна искра и то се опита да се съсредоточи за връзка с компютрите на катера... Нещо, което би могло да се нарече усмивка, изкриви лицето му. Една последна надежда имаше то, едно последно оръжие, което да хвърли по кулата.

То активизира комимплантата и се свърза с компютрите. Няколко мига му бяха необходими да мине на дистанционно управление и да насочи катера по нов курс. Съществото тихо се засмя и се сви на кълбо до най-близката стена. Много повече време му отне търсенето на начин да натисне спусъка с това, което бе останало от пръстите му, но все пак енергийният лъч успя да пробие дупка в стената на кулата. Сега то можеше да гледа навън в тъмнината.

Една ярка звезда се размърда, започна бавно да наедрява и скоро катерът се насочи право към Медната кула.

* * *

Чужденците бяха обградили плътно Ескадрилата; те напиреха от двете страни, поваляйки тези, които нямаха място в пробуждащия се свят. Бойците от флота се биеха с горчива увереност; като опитни и много преживели хора осъзнаваха добре, че тази битка не можеше да бъде спечелена. Нападателят можеха да бъдат ранявани, разкъсвани, временно отблъсквани, но нямаше начин да бъдат убити — раните им заздравяваха след секунди. Съществата се бореха и разкъсваха едно друго, ала сега това ги настървяваше срещу хората.

Хънтър видя един взрив от деструктор да разкъсва обвивката на Медната кула и за миг си помисли, че експлозивите са избухнали порано. Но после прецени, че щетите са незначителни. Какво, по дяволите, прави там есперката? Чужденците се юрнаха отново напред и той мигновено се впусна във вихъра на битката. Спазми в мускулите и невероятна умора се стовариха като непоносима тежест върху ръцете му. Дори силовият екран вече не можеше да го предпазва от атаките.

Точно в този миг нисък продължителен рев се открои над звуците на битката и Хънтър отправи изпълнен с надежда поглед към

нощното небе. Катерът се приближаваше от изток, двигателите му гърмяха неистово, корпусът се очертаваше от бордовите светлини. Сърцето на човека се изпълни с надежда и той се включи още по-ожесточен в борбата.

* * *

Това, което беше останало от Меган Де Чанс, наблюдаваше полета на катера над града и се опитваше да се засмее. Последното предизвикателство на съществото срещу Устройството, което го бе унищожило, ставаше действителност. То плачеше и едрите сълзи дълбаеха дълбоки дири по лицето му, сякаш бяха от киселина.

Катерът бучеше над града, насочил се право към Медната кула. Съществото подаде чрез ком-имплантата си последна команда и тихо продължи да се смее през сълзи, докато плътта му не се разпадна напълно.

Двигателите загърмяха с пълна мощност. Корабът се стрелна напред и се блъсна с всички сили в Медната кула. Великото Устройство изпищя панически чрез гърлата на безсмъртните си подчинени чудовища, когато последвалата удара експлозия трошеше и разкъсваше на части полуделите механизми, които бяха превърнали града в истински ад.

Тътенът дълго се носеше в нощта и когато най-последно утихна, градът беше спокоен и тих, избавен от мятаните се пламъци около основата на рушащата се Медна кула.

ОСМА ГЛАВА

ПОСЛЕДИЦИТЕ

Хънтър се събуди, потопен в море от сиво желе. Веществото беше полепнало по униформата, по ръцете, по цялото му тяло, Той се изправи и започна с отвращение да се отърсва от него. Главата го болеше, ставите му се бяха вдървили и казано честно, никога не се беше чувствал толкова уморен, дори след изтощителните Основни тренировки. Огледа бавно местността, осветена от ранната утринна светлина, и се учуди — колко ли време е бил в безсъзнание? И веднага изминалата нощ изплува отново в съзнанието му и той бързо скочи на крака. Огледа се, но докъдето стигаше погледът му, нямаше и следа от чудовищата, с които се бяха били.

Хънтър се намираше в средата на оново, което бе останало от тясната уличка, и навсякъде около него земята бе покрита с локви и парчета от гъсто сиво желе. Миришеше отвратително. Съвсем близо Корби и Линдхолм седяха облежнати на една стена и разговаряха приятелски. Изглеждаха изтощени, насинени и окървавени, но напълно здрави. Забелязаха, че Хънтър ги гледа, и му махнаха за поздрав. Той им кимна бързо и погледна какво е останало от постройките.

Медната кула бе пръсната на парчета, високите сгради от двете страни на уличката бяха поели част от експлозията.

„Е, какво толкова? — помисли си Хънтър. — Най-сетне и ние да имаме късмет.“

В началото на уличката стоеше Изследователката и гледаше към града. Капитанът тръгна бавно към жената, като се стараеше да не се подхлъзне в желето. Кристъл чу стъпките му и се извърна.

— Добро утро, Капитане. Добре дошъл отново на бял свят. Предполагам, че няма да се откажете да хвърлите един поглед. Наистина е много интересно.

Нещо сякаш го бодна в сърцето. Изследователката обикновено намираше нещата за интересни само ако съдържаха жестокости или надвиснала внезапна смърт. Той отиде при нея, мръщейки се от вида

на пропитата ѝ с кръв униформа, но едва когато спря до жената, разбра, че по-голямата част от кръвта и съсиреците не бяха нейни. „Трябваше да го предположа — помисли той унило. — Та тя е Изследовател!“ Отново изкриви лицето си в гримаса на погнуса, когато видя отблизо полепналото по дрехите ѝ сиво желе.

Кристъл се усмихна.

— Не е приятно, нали? А вие вече сте успели да се почистите.

— Как ли е полепнало по униформите ни? — запита Хънтър, продължавайки да се чисти упорито.

— Предполагам, че по-голямата част от нощта сме спали в него, Капитане. Разрушаването на Устройството в Медната кула очевидно ни е накарало да загубим съзнание за известно време. А колкото за това, откъде се е взело желето... погледнете града.

Хънтър се взря и умората му внезапно изчезна. В кръвта му нахлу адреналин. Нямаше и помен от чудовищата — нито живи, нито мъртви, но сивото желе беше навсякъде: покриваше улиците, висеше полепнало по стените, прозорците и мостовете, вятърът го люлееше леко и миришеше отвратително.

Двамата флотски бойци се приближиха шумно, но Хънтър не се обърна.

— Това наистина е отвратително — изказа се Корби. — По дяволите, каква ли е тази гадост?

— Сами се досетете — вдигна рамене Кристъл. — смятам, че тази слуз е всичко, което е останало от чудовищата.

Хънтър я погледна изненадано, но после кимна, схащайки връзката.

— Разбира се, че е така. Когато гората ни нападна, тя изгуби твърдите си форми и се превърна в подобно желе. Същото е станало и с онези растения и животни, на които се натъкнахме преди да влезем в гората. Есперът ни каза, че Устройството ги е поддържало живи. А то вече не съществува.

Той погледна към почернелите от огъня руини на Медната кула.

— Устройството е отслабило физическите връзки, за да направи възможни бързите промени във формите им, но ги е отслабило до такава степен, че накрая само то е било в състояние да ги задържа като цялостни същества. С разрушаването на кулата тварите са се разпаднали и са се превърнали просто в първичен желатин, от който

води началото си целият живот. Чужденците вече ги няма! И никога няма да се появят!

Хората стояха мълчаливо и гледаха замислено града.

— Чудя се какво не е било наред с есперката? — каза накрая Линдхолм. — Защо не успя да взриви експлозивите?

Капитанът сви неопределено рамене.

— Не знам дали ще разберем това някога. Вероятно Устройството е направило негодни експлозивите. Без тях единственото, което ѝ е останало, е била връзката с катера и нейната решителност. В края на краищата тя беше една изключително смела жена.

— Добре — прекъсна го Корби. — Ще ѝ построим паметник. Не искам да звучи неблагоприятно, но какво ще стане с нас? Как ще оцелеем без оборудването на катера? Ние дори не сме в състояние да повикаме помощ. Главната комуникационна система е разрушена.

— По-спокойно, Корби — спря го Хънтър кротко. — Когато първия път успях да възстановя връзката с катера, наредих на компютрите да изпратят отчет за всичко, което сме открили. Империята винаги се интересува от новооткрити чужди цивилизации, затова очаквам след няколко седмици да се появи напълно екипиран звездолет. Дотогава все някак си ще оцелеем. Всъщност сега, когато Устройството го няма и чужденците изчезнаха, тази планета се превърна в едно наистина приятно местенце.

— Приятно, но скучно — каза тъжно Кристъл и запали последната си грижливо пазена цигара.

— Добре живея и със скуката — отвърна Корби. — Много неща могат да се кажат за скуката като начин на живот.

— Ти по-добре би трябвало да знаеш — подхвърли го Линдхолм.

— Освен това на наше разположение е този град — намеси се в спора Хънтър. — Там се крият много мистерии, нови технологии и няма да ни стигнат години да ги разберем и изучим. Няма да имаме проблеми с привличането на заселници. И учени, и семейства им ще се борят с настървение да получат шанс да проучват планетата. Но съществува и един много важен въпрос, на който трябва да намерим отговор.

Той почака усмихнато, докато Корби не издържа и попита, въздъхвайки:

— Добре де, Капитане. Предавам се. Изплюйте най-последното камъчето.

— Според компютрите на катера — продължи Хънтър — това е единственият град на планетата. Следователно чужденците не произхождат оттук. Не са и от Улф IV. Били са заселници. Коя е тогава тяхната родна планета? Защо никой не е дошъл да види какво става с колонията? Сигурен съм, че Империята ще поиска да научи това. Такива същества, способни да построят съоръжение като великото Устройство, може да се окажат най-големият съперник на Империята.

Капитан Хънтър гръмка и весело се засмя.

— Не мисля, че тук ще ни бъде скучно, приятели. Има толкова много тайни, които могат да запълнят целия ни живот!

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

АДСКИЯТ СВЯТ. 1994. Изд. Орфия, София. Биб. Фантастика, No.27. Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Сийка ПЕТРОВА [Hellworld / Simon GREEN]. Формат: 16 см. Страници: 224. Цена: 30.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.